

Els protagonistes dels «culebrons» de TV3 no es plantegen mai qüestions ètiques

Uns serials sense consciència

El professor Manuel Balasch critica avui en un article, a pàg. III d'*Afinant*, la immoralitat dels serials o «culebrons» de TV3. «Nissaga de Poder», «Estació d'enllaç», «Rosa», etc. estarien, doncs, en el punt de mira d'aquesta crítica: «Hem de dir amb tota claredat que en els serials que ens projecta TV3 hi ha sostingudament actes i situacions immorals, molt immorals, i no es veu mai per enlloc que els protagonistes s'hagin plantejat cap problema de consciència».

Fem nostra aquesta crítica. Ens dol que la televi-

sió catalana sigui tan poc sensible als valors reals de la gent del nostre país, amb la qual cosa, com diu també l'autor de l'article, la nostra televisió comet «una greu injustícia sociològica». Sembla que aquests programes es proposin anestesiar la consciència ètica. El valor de la tolerància no l'hem de confondre amb la inducció al relativisme ètic, que és el que està fent la televisió. El nivell moral i cultural que exigeix el nostre país demana uns plantejaments que defugin aquesta vulgaritat que s'està imposant des d'un mitjà públic que paguem entre tots.

SUMARI

8

Jordi Sánchez Bosch, el primer català membre de la Pontificia Comissió Bíblica

II

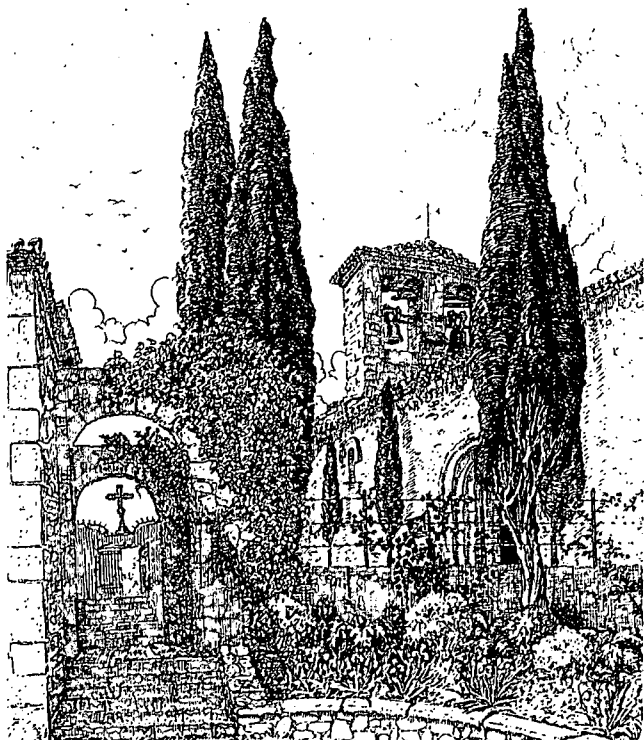
Ara mateix: Contra la classe de religió?

IV

VIII Centenari del Naixement de Sant Antoni de Pàdua

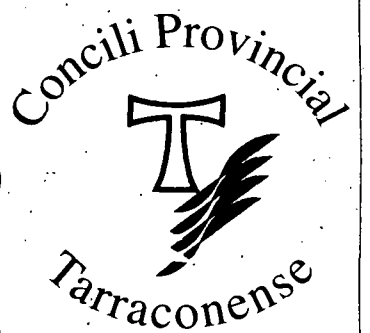
AVUI: ESPECIAL

Terrassa

Dibuix: Emili Badiella

DECRET DE PROMULGACIÓ

En nom de la Santíssima i Indivisa Trinitat, Pare, Fill i Esperit Sant. Amén.

El primer diumenge d'Advent de 1992 us anunciàvem la decisió de convocar el Concili Provincial Tarraconense, i us convocàvem a la seva preparació. Al mateix temps us comunicàvem les finalitats que ens havíem proposat —finalitats que tenien com a eix vertebrador l'evangelització de la nostra societat—, les quals han guiat tot el procés conciliar de les nostres Esglésies. Per tal d'aconseguir-les millor, els primers mesos de l'any 1993 es va fer una àmplia consulta sobre els temes a tractar, i el 1994, durant l'Etapa Diocesana de Reflexió, molts grups van estudiar els quatre temes escollits i van fer suggeriments orientatius de cara a les propostes conciliars.

El dia 8 de setembre de 1994 es va convocar amb goig el Concili Provincial Tarraconense.

Inaugurat i clausurat a la catedral metropolitana i primada de Tarragona, del gener al juny de l'any 1995 van tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès les sessions de treball conciliar.

Ha estat una experiència excepcional per a les nostres vuit Esglésies, un temps de gràcia i de benedicció del Pare, per Jesucrist, en l'Esperit. Donem-ne gràcies a Déu.

Volem manifestar el nostre agraïment a tots els qui hi heu participat, a tots els qui l'heu fet possible i a tots els qui ens heu ajudat amb la vostra pregària.

Posteriorment vam enviar les resolucions conciliars a Roma amb sentit de comunió amb la Seu de Pere. Un cop rebudes amb el preceptiu «reconeixement» de comunió amb l'Església universal, segons el cànon 446 del cíc, tots els bisbes membres del Concili amb vot deliberatiu procedim ara, amb aquest decret, a la seva promulgació, i decretam que les resolucions entrin en vigor a partir del dia 29 de juny de 1996, solemnitat dels apòstols sant Pere i sant Pau.

Ara és l'hora de rebre el Concili com un do de Déu i d'aplicar-lo. El Concili ja ha donat múltiples fruits, però ara és l'hora d'intentar aconseguir tant com es pugui les finalitats per les quals es va convocar. Coneguem-lo, estimem-lo, fem-lo nostre i apliquem-lo, tots els fidels dels vuit bisbats, sota el guiatge dels bisbes. Tots ens hi hem de sentir compromesos.

Hem fet el camí sinodal amb l'Esperit i ens hem sentit convocats per Ell. Ara, el mateix Esperit Sant ens envia a predicar el missatge joíus, a anunciar la Bona Nova, a evangelitzar la nostra societat (cf. Mc 16,15), i a estar «sempre a punt per donar resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança» (1 Pe 3,15).

Que la Mare de Déu, sota l'advocació de Montserrat, ens ajudi a portar a la vida el Concili que hem celebrat a glòria i lloança de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. Així sigui:

Tarragona, 7 de juny de 1996

+ Ramon Torrella Cascante, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, President del Concili Provincial Tarraconense; + Ricard M. cardenal Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona, Copresident del Concili Provincial Tarraconense; + Narcís cardenal Jubany Arnau, arquebisbe emèrit de Barcelona; + Lluís Martínez Sistach, bisbe de Tortosa, secretari de la Tarraconense; + Ramon Malla Call, bisbe de Lleida; + Josep M. Guix Farreres, bisbe de Vic; + Joan Martí i Alanís, bisbe d'Urgell; + Jaume Camprodon Rovira, bisbe de Girona; + Antoni Deig Clotet, bisbe de Solsona; + Ramon Daumal Serra, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona; + Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona; + Pere Tena Garriga, bisbe auxiliar de Barcelona; + Jaume Traserra Cunillera, bisbe auxiliar de Barcelona; + Joan Enric Vives Sicília, bisbe auxiliar de Barcelona

Davant meu,

+ Carles Soler Perdigo, bisbe auxiliar de Barcelona

Secretari general del Concili Provincial Tarraconense

Editorial

Ara la promulgació...

Hem arribat a una data molt esperada: la de la promulgació del nostre Concili. Tindrà lloc, per la gràcia de Déu, diumenge que ve, 30 de juny, a totes les esglésies de Catalunya.

Ja fa quatre anys que el Concili tarraconense és notícia. Al llarg d'aquest llarg període l'hem vist anunciat, convocat, treballat, celebrat, votat amb vot consultiu i amb vot deliberatiu, discutit, comentat, criticat, interpretat... i, finalment, reconegut. Ara és promulgat. Alegrem-nos-en. És una bona notícia per a les nostres diòcesis.

Durant aquest temps hi ha hagut de tot entre nosaltres: entusiasmes i escepticismes, esperances i impaciències, il·lusions i dubtes. També algun fenomen curiós, com ara aquest: molts que el trobaren poc interessant en els seus inicis s'hi han anat engrescant a mesura que la «recognitio» es feia esperar... Però, per damunt de tot, hi ha hagut treball i pregària, tenacitat, confiança que el Senyor és present a la

barca de l'Església fins a la fi dels temps... ni que les aigües s'esvalotin.

Ara el Concili, més enllà d'hipòtesis, de conjectures, de projectes ideals... és una felicitat realitat que ens transcendeix. Acollim la seva promulgació amb sencillesa d'ànima i, travessant el mur dels factors humans, ens disposem a percebre-hi la veu de l'Esperit. Sabem que és justament a través del gruix dels esdeveniments —i no, normalment, amb espectacularitat— que Ell ens parla. També sabem que només si som nets de cor veurem Déu.

Són cent setanta-dues les resolucions conciliars. El primer error a evitar és, doncs, quedar fixats en les dues o tres que perquè han suscitat polèmica han assolit més incidència en els mitjans. Cal que ens adonem que el Concili presenta un camí d'enfortiment espiritual de l'Església, que ha de passar per l'interior de cada creient. Es tracta d'evangelitzar-

nos i de convertir-nos a fi de fer-nos capaços d'evangelitzar i d'anunciar la joia amagada de la conversió.

Aquesta és una ocasió providencial perquè les nostres esglésies particulars trenquin el cercle estret de la introspecció continua —la tradicionalista i la progressista— i trobin la seva veritable grandesa en el servei que els homes i les dones d'avui necessiten: l'aproximació a Jesucrist, Salvador del món, centre i arrel de l'Església Catòlica. Una ocasió d'ofertar de bell nou als nostres conciutadans la llum de l'Evangelí en el llindar del tercer mil·lenni de la Redempció.

Les 172 resolucions que ens ha deixat el Concili no són espectaculars. Però és indubtable que si som capaços de dur-les a la pràctica amb humilitat i amb tenacitat, les vuit esglésies de Catalunya entraran al segle XXI amb un augment notable de la seva qualitat espiritual i evangèlica.

Tribuna

El no-res, la reencarnació i la resurrecció

José Delicado

Bisbe de Valladolid

Fa poc els bisbes espanyols vam comentar l'últim article del Credo. El document començava per una comprovació paradoxal: Es creu en Déu i no s'espera la vida eterna, com si es poguessin separar la fe i l'esperança sense destruir-se mútuament. La fe, que procedeix de la paraula de Déu, ha d'estar oberta en l'esperança a la vida eterna, perquè aquesta paraula no es només revelació sinó també promesa.

Els homes moren com els altres éssers vius, i després sobrevé el silenci. Sembla que les anàlisis racionals i tècniques no donen per a res més. Pensadors actuals accepten aquest nihilisme sense tragèdia. D'altres, en canvi, no es resignen, perquè tenen necessitat de creure en alguna cosa: «Des que els homes han deixat de creure en Déu, no és que no creguin en res; ara creuen en tot», va escriure Chesterton. L'astrologia, els horòscops, la quiromància, l'espíritisme, les diverses formes de superstició o de màgia acostumen substituir en la societat moderna a la veritable fe religiosa.

Les enquestes registren un cert grau d'adhesió a una creença que se suposava superada: la de la reencarnació o metempsicosi, fenomen segons el qual l'ànima després de

la mort, passaria a un altre cos humà o no, en successives transmigracions, creença propagada especialment en l'hinduisme i en les religions panteístiques, però que s'està estenent també en les nostres societats occidentals. És un retorn d'antiquíssimes idees sobre la vida i el destí de l'home, incompatible amb l'antropologia i la fe cristianes en la resurrecció.

Després de la mort, segons la fe cristiana, subsisteix el mateix «jo» humà en la seva dimensió espiritual, però en la seva pròpia identitat com a subjecte d'atribució, d'història personal i de vida, encara que no sigui imaginable com pot subsistir desprovist del cos, clarament perceptible en la seva forma cadavèrica. Però aquesta separació —esperit i matèria— ha de ser entesa en la concepció integral de l'home en el destí final de la resurrecció, que expressa la plenitud de l'esperança cristiana: ressuscitem amb els mateixos cossos, perquè el cos és una dimensió essencial de la personalitat huma-

na. «Cada ésser humà, mort en el Senyor, guarda de manera misteriosa, però participant amb el seu propi «jo» de la vida de Déu, aquest moment de la glorificació de la creació sencera en el Regne de Déu consumat», diu el document que estic comentant.

La nostra fe cristiana està garantida per la revelació de Déu i el fet de la resurrecció de Crist, nostre Salvador: «Si Crist no ha ressuscitat, la nostra fe no té sentit (...) Si la nostra esperança en Crist acaba en aquesta vida, som els homes més desgraciats. Però no! Crist va ressuscitar d'entre els morts: el primer de tots», escriu sant Pau als corintis. L'apòstol havia tingut l'experiència pasqual que va transformar la seva vida i la seva esperança de ressuscitar en Crist, en la consciència de participar ja d'aquesta nova vida per la fe i la gràcia per anunciar aquesta esperança com «a bona notícia» als que no hi creuen. Aquest hauria de ser el testimoni de tots els cristians a favor dels altres.

La resurrecció de Jesucrist és la clau de la

nostra fe i el centre del nostre Credo cristià: aquest article de fe es troba entre el primer —la fe en Déu creador— i l'últim de la nostra pròpia resurrecció. La nostra esperança en la pròpia resurrecció no es justifica per la projecció del nostre desig d'immortalitat, sinó que té el seu fonament en Crist, el nostre Cap, que «el tercer dia va ressuscitar d'entre els morts» —així ho confessem en el centre del símbol apostòlic— i en la seva paraula, que es converteix en promesa ferma per a nosaltres.

La decisió per aquesta fe pasqual o la resistència a creure està en funció que l'home vulgui viure obert a Déu, creador de totes les coses i de nosaltres mateixos, que és capaç de ressuscitar al seu Fill i de complir la seva promesa a favor nostre, o al contrari, del desig de viure únicament de si mateix i resignar-se a morir del tot. La fe cristiana és inseparable de la fe pasqual, no una afegitura que, per no poder imaginar-la, es pot deixar de banda. En acceptar el Pare el seu Fill ressuscitat, com a primícia dels que hem de ressuscitar amb ell, està duent a la seva plenitud la seva obra creadora i el seu projecte salvífic sobre l'home. El cel és aquest estat de la criatura quan ha arribat definitivament i plenament a Déu per la seva incorporació a Crist ressuscitat i glorificat.

La fe, que procedeix de la paraula de Déu, ha d'estar oberta en l'esperança a la vida eterna, perquè aquesta paraula no es només revelació sinó també promesa.

CATALUNYA
CRISTIANA

Director: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josepina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizoza, Miquel Àngel Codina, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Tomàs Punti, Marta Puyol, David Vidal

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragones, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Colléll, Miquel Estradé, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Jaume Reixach, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

C/ Puiggarí 5-7, - 08014 BARCELONA - Telèfon 490 59 88, Fax 490 20 35

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA. D.L. B. 14.387/79 Tels. 454.16 30 / 17 77

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,

Gibraltar i Portugal 9.880 Ptes.

Resta d'Europa: 20.384 Ptes.

Amèrica i Àfrica: 25.584 Ptes.

Àsia i Oceania: 36.504 Ptes.

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona
Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

PATRONAT

President: Mons. Ricard-Maria Card. Carles i Gordó, arquebisbe de Barcelona

President per delegació: Mons. Joan Carrera i Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Altres membres: Josep-Rafael Carreras de Nadal, Ramon Casals i Lamarca, Marcel Coromines i Balletbò, Pere Fàbregues i Morlà, Marcel·lí Joan i Alzinella, Josep Miró i Ardèvol, Pere Planellas i Reig, Josep Oriol Pujol i Húmet, Mn. Manuel Valls i Serra, Gaspar Vilarrúbias i Codina

Secretari: Jaume Planas i Pahissa

Delegat executiu: Jaume Viñals i Rovira

Difusió controlada per

MEMBRE DE LA UCIP

MEMBRE DE L'APPEC

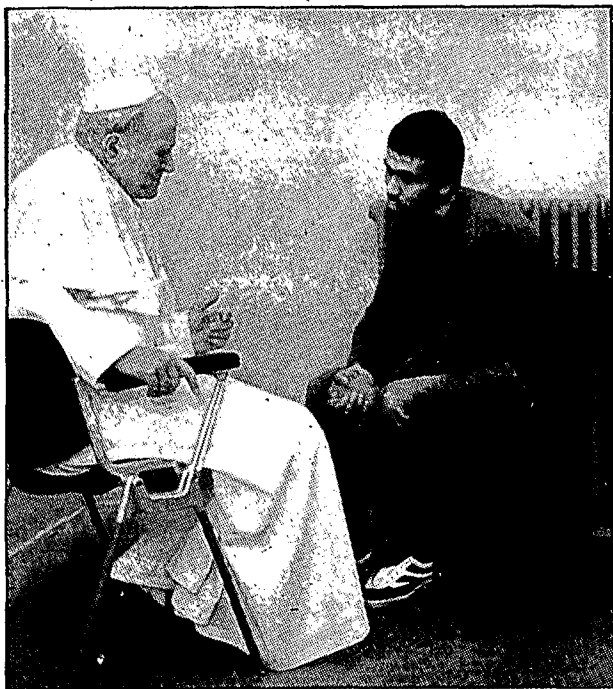
L'home que va intentar assassinar el Papa

Sorprenents revelacions d'Alí Agca

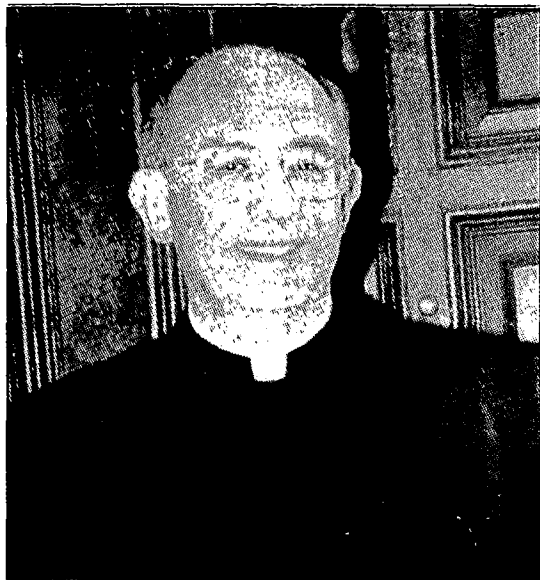
ROMA.— En una recent entrevista amb Pedro Corral, corresponsal d'ABC a Roma, Alí Agca, l'home que va intentar assassinar el Papa, desvetlla les raons que el dugueren a atemptar la vida de Joan Pau II i assegura que va ser la Mare de Déu qui va salvar la vida al Sant Pare. Entre d'altres coses ha dit:

«Admiro el Papa; és l'últim baluard, l'última fortalesa moral per a la defensa dels valors espirituals d'aquest Occident que va camí de convertir-se en un desert. El fet forma part d'un miracle de la Mare de Déu de Fàtima, un misteri

que es dilata en el temps i que no ha estat encara perfectament entès. Aquell 13 de maig representa la tragèdia i a la vegada el renaixement de la meua existència. Quan jo vaig disparar dues vegades seguides era com un autòmat. No el vaig veure caure, però vaig poder veure que l'havia encertat. No va intervenir ningú. Quan vaig disparar, vaig cridar: «¡Déu meu!». Quelcom em va paraitzar després. Va ser com si hagués tornat a mi mateix, i llavors vaig escoltar el soroll del pànic, de la gent de la plaça. L'endemà vaig saber que ell estava fora de perill. Posteriorment quan vaig saber que el Papa anava a visitar-me a la presó el 27 de desembre de 1983 va ser per a mi com un somni, quelcom increïble. La proposta va venir del Vaticà i jo vaig donar immediatament la meua aprovació. Va ser un gran gest i un fet extraordinari estar amb ell després de tot el que va passar. Va ser un dels dies més meravellosos de la meua existència. Però per a mi el més important ha estat l'abraçada que el Papa va donar a la meua mare, amb gran afecte, en la seva trobada el passat 15 de maig a la basílica de Sant Pere. És un gest que mai no podré oblidar. Ja l'ha rebut tres vegades.

Mons. Francisco Gil Hellín, secretari del Consell Pontifici de la Família

ROMA.— El passat 1 de juny, a l'altar de la Càtedra de la Patriarcal Basílica Vaticana, va tenir lloc l'ordenació episcopal del valencià Mons. Francisco Gil Hellín, nomenat el passat 3 d'abril bisbe titular de Cizio i secretari del Consell Pontifici de la Família.

Va conferir l'ordenació el cardinal Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família, assistit per dos arquebisbes co-consagrats, el substitut de la Secretaria d'Estat de Sa Santedat, Mons. Giovanni Battista Re, i l'arquebisbe de València.

L'arxidiòcesi de València va estar representada pels dos nous bisbes auxiliars, Mons. Jesús Català Ibáñez i Mons. Jesús Murguì Soriano. També assistiren prop d'un centenar de sacerdots, entre ells, els valencians que es trobaven a Roma.

Al final de la cerimònia, el nou bisbe va donar les gràcies al Sant Pare, que li ha encomanat a delicada tasca de ser secretari del Consell Pontifici per a la Família. (I.V.)

Vaticà

■ Aportació papal a persones sense casa, a través de «Cor Unum»

L'Oficina de Premsa de la Santa Seu va publicar el 13 de juny un comunicat que, en relació amb un punt concret de la intervenció de monsenyor Diarmuid Martin, cap adjunt de la Delegació de la Santa Seu en la Conferència Habitat, afirma:

«El Pontifici Consell «Cor Unum», en nom del Sant Pare, ha erogat una aportació simbòlica de \$100.000 per a dos projectes d'habitatges que ambdós reflecteixen els fins i objectius del programa de Conferència».

«El primer el realitza la Fundación de Viviendas del Hogar de Cristo, a Xile (...). El segon es refereix a la construcció o reconstrucció de cases a la diòcesi de Byumba per a refugiats rwandesos que tornen a la seva pàtria».

«La Santa Seu, a través d'aquest do del Pontifici Consell «Cor Unum», desitja manifestar el seu alè a totes les organitzacions compromeses en oferir solucions concretes i duraderes als problemes de les persones que no tenen casa». (V.I.S.—Vatican Information Service).

■ Comunicat sobre la Conferència Episcopal Catalana

El dia 14 de juny l'Oficina de Premsa de la Santa Seu va fer públic el següent comunicat sobre la Conferència Episcopal Catalana:

«Amb referència a notícies publicades en alguns periòdics espanyols i italians, sobre el presumpte consens de la Santa Seu a la formació d'una «Conferència Episcopal Catalana», independent de l'Espanyola, i el consegüent reconeixement d'algunes resolucions d'aquell «Concili Provincial», a favor d'aquesta independència, l'Oficina de Premsa de la Santa Seu pot precisar el següent:

«1. La Santa Seu, amb viva satisfacció, ha verificat que les resolucions del «Concili Provincial Català» —que es publicaran pròximament—, són fruit d'una intensa tasca pastoral d'aquests Bisbes, en conformitat amb els Estatuts de la «Conferència Episcopal Espanyola» i amb les normes de Codi de Dret Canònic.

«2. Per tant, tota afirmació relativa a la formació d'una «Conferència Episcopal Catalana», separada de l'Espanyola no correspon a la veritat». (V.I.S.)

■ Tres espanyols en el Consell Pontifici de Pastoral Sanitària

Joan Pau II ha nomenat dos espanyols membres del Consell Pontifici per a la Pastoral dels Agents Sanitaris: el prior general de l'Orde Hospitalària de Sant Joan de Déu, el P. Pasqual Pile, i la superiora general de la Companyia de les Filles de la Caritat de San Vicenç de Paül, Sor Juana Elizondo. A més a més, ha designat al bisbe d'Osca, Mons. Javier Osés, consultor de l'esmentat Consell.

Es va fer públic també el nomenament d'altres quatre espanyols com a membres i consultors del Consell Pontifici per a la Família. La directora de la Institució Teresiana, Arantazu Aguado, i José María Martín-Sánchez, del moviment neocatecumenal, membres. I al bisbe de Tortosa, Mons. Lluís Martínez Sistach, i al P. Jesús Castellano, O.C.D. consultors del Consell Pontifici per a la Família.

■ Missatge per a la Jornada Internacional contra la droga

El dia 15 de juny el Papa va rebre en audiència Giorgio Giacomelli, subsecretari general i director executiu del Programa Internacional del Control de Drogues de les Nacions Unides a qui va lliurar un missatge, per commemorar la Jornada Internacional contra l'abús i el tràfic il·lícit de drogues, que es va celebrar el 26 de juny.

«La Santa Seu sent preocupació per la creixent difusió de l'abús de les drogues el tràfic il·lícit de narcòtics i substàncies psicotròpiques que, a vegades, l'opinió pública sembla acceptar amb general indiferència i molt sovint amb la creença aparent que la protecció contra aquest flagell pot fer-se marginant i abandonant les seves víctimes, però sense afrontar les seves causes devastadores».

«La Santa Seu —continua el Missatge— concedeix gran importància tant al tractament mèdic preventiu com al terapèutic, que intenta ajudar les víctimes de l'abús de les drogues a què tornin a descobrir la seva pròpia dignitat com a éssers humans, reactivant ells recursos personals que s'havien arraconat.»

(V.I.S.)

■ El Papa sobre l'afirmació unànim del dret a l'habitatge

El 16 de juny, en l'Angelus, el Sant Pare es va referir a la Conferència Habitat II de l'ONU, recentment closa a Istanbul, i va dir que «l'afirmació unànim del dret a la casa per a cada persona amb la seva pròpia família és un resultat que cal acollir amb satisfacció».

Joan Pau II va destacar «el drama de tantes persones i de famílies senceres obligades a viure pels carrers o a conformar-se amb refugis arriscats i inhospitables». Digué que era trist que els joves, per manca d'habitatges, haguessin d'ajornar el matrimoni i la formació de la seva pròpia família. «És veritablement benvinguda, aquesta renovada expressió de la consciència ètica i jurídica internacional, que mentre insisteix en el dret a la casa per a tots, subratlla també l'estreta connexió amb el dret a crear una família i a tenir una ocupació adequadament retribuïda». Cal una estratègia global, va dir, «per reduir al màxim les diferències entre els països rics i els pobres i per eliminar la desigualtat en les mateixes nacions que tenen les rendes més elevades». I també va fer una crida als governants per «harmonitzar sempre el desenvolupament i el progrés econòmic amb la solidaritat».

(V.I.S.)

Sorteig Tradicional 1996

NÚMEROS PREMIATS

1r premi: Un cotxe PEUGEOT
106 kit - 3 portes

78.056

2n premi: Equip informàtic complet, Pc
Pentium, 8Mb memòria RAM i 540 al
disc dur, teclat i mouse, monitor color,
impressora d'injecció de tinta.

58.143

3r premi: Els tres Reis d'Orient de
producció artesanal,
(pessebre de mida gran).

65.078

Àlbums Disney:

42.077

42.635

56.966

51.065

64.241

27.315

27.149

25.227

11.174

68.267

Premi portada: 0433

AVÍS IMPORTANT

Durant el mes de juliol les
nostres oficines romandran
obertes només de 8 a 2 del
matí

**L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA**
us desitja que passeu un
bon estiu

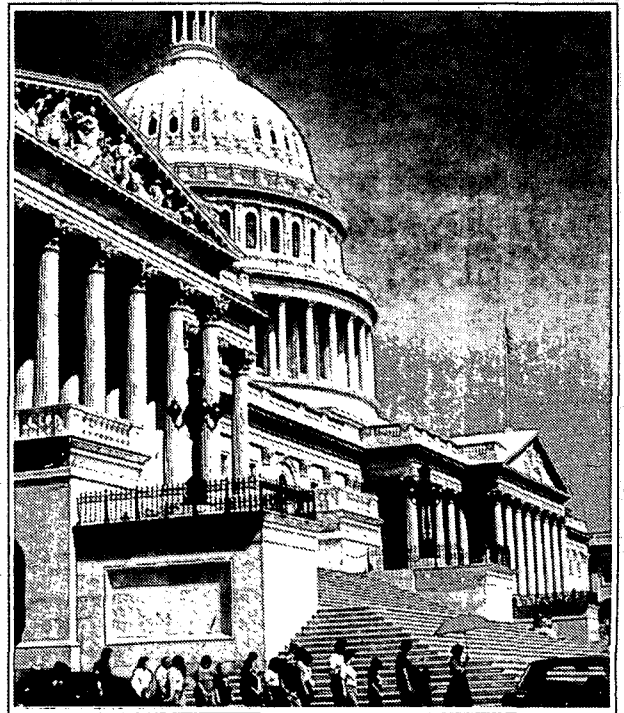
Pelegrinatges i viatges

*Els Amics de Catalunya Cristiana
us proposen d'anar:*

De l'1 al 15 d'agost

ESTATS UNITS i CANADÀ

- Costa est
- «Si voleu conèixer Nova York... És una ciutat de grans contrastos!»
- «Quebec, Toronto, Montreal, Ottawa... I la policia muntada del Canadà»

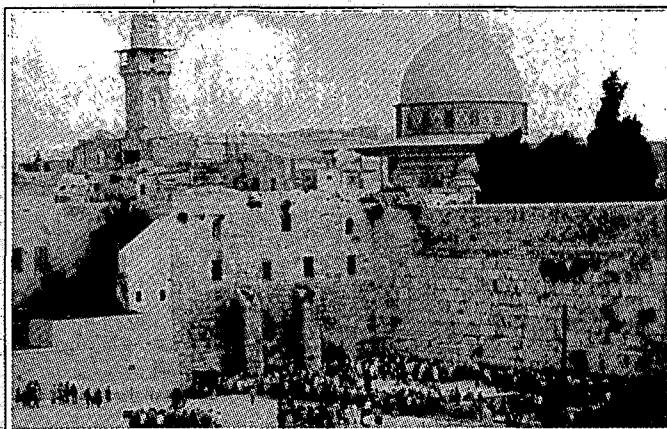
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

50è PELEGRINATGE A TERRA SANTA

De l'1 al 8 d'agost

Són ja 50 els nostres pelegrinatges seguint la
tradició heretada dels Monjos de Montserrat i la
seva Escola Bíblica: ser «Pelegrins de la Paraula»

VENIU A CELEBRAR-HO!

Del 4 al 14 d'octubre

TUNÍSIA

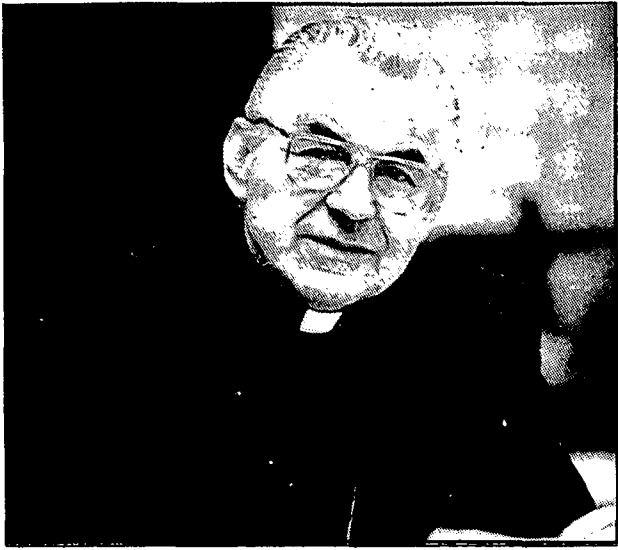
Països i antigues
Esglésies del Nord
d'Àfrica

VENIU A CONÈIXER MÓN I A FER-HO CRISTIANAMENT I EN CATALÀ

DEMANEU INFORMACIÓ

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A 08010 BARCELONA
Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64

Internacional

Cardenal
Miloslav
Vlk

AUSTRIA

Mons. Vlk, arquebisbe de Praga, ha estat reelegit president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa (CCEE)

El cardenal Miloslav Vlk adverteix contra una divisió religiosa d'Europa

MARIAZELL.— El cardenal txec Miloslav Vlk, arquebisbe de Praga, ha estat reelegit president del Consell de les Conferències Episcopals d'Europa. El CCEE reuneix els presidents de les Conferències Episcopals de l'Atlàntic als Urals. Els altres membres de la presidència, Mons. Karl Lehmann, bisbe de Magúncia (Alemanya), i Mons. Istvan Seregely, arquebisbe d'Eger (Hongria), també han continuat en les seves funcions.

El cardenal Miloslav Vlk ha advertit contra una divisió d'Europa entre l'Est i l'Oest segons les línies «confessionals», que marquen una frontera entre les regions catòlico-romanes i les ortodoxes.

«Certs grups i persones encara creuen en el principi *cujus regio ejus religio* (segons el qual les dones i els homes pertanyen en general a la religió que predomina en el seu país), que va dividir Europa en funció de les pertinences religioses després de la guerra dels Trenta Anys, al segle setze» —va considerar el cardenal Miloslav Vlk, a la sortida d'una reunió dedicada a la preparació d'un col·loqui del CCEE sobre «la religió, esfera pública i privada», previst a Roma el mes d'octubre.

«Segons la meua opinió —va dir— els esforços que es fan per retornar a la situació de fa tres-cents anys són insensats. Encara que les nostres opinions i perspectives siguin diferents, avui no podem retornar a aquell punt de vista».

La relació entre nacionalitats i confessions a Europa oriental ha esdevingut una qüestió particularment viva des de la caiguda del comunisme. Els països d'Europa oriental han retrobat la llibertat religiosa i, aleshores, han sorgit entre certes Esglésies diverses tensions sobre la qüestió del proselitisme i de la propietat dels temples.

Per al cardenal Vlk, els camins empresos en certes regions d'Europa en vistes a fer reviuire els lligams entre les Esglésies predominants i l'Estat són igualment «anacròniques». «A Europa central, tenim una profunda experiència d'aquesta situació —va recordar el cardenal—: els lligams existents entre el catolicisme i l'imperi dels Habsburg van fert mal tant a l'Església com a l'Estat. La història mostra que l'Església traeix la seva vocació si s'identifica amb les institucions de l'Estat», va declarar el cardenal després de la reunió, en la qual van participar també els bisbes catòlics de Polònia, Bielorússia, Lituània, Rússia, Eslovàquia i Ucraïna. (APIC)

LIBÈRIA

Advertència dels religiosos que han decidit quedar-se

O intervé la comunitat internacional o Libèria es mor

MONROVIA.— Els superiors generals de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, de les Missioneres de la Immaculada Concepció, de la Societat Salesiana i de les Germanes Hospitalàries, que es troben refugiats a l'hospital de Monròvia (Libèria), han fet públic un comunicat sota el títol «Libèria: el poble es desagna i mor» en el qual fan una crida urgent a la comunitat internacional perquè acabi la guerra fratricida, cada vegada més cruel, i es consegueixi una pau perdurable.

Assenyalen que després de set anys de guerra, «ara ja no interessa a ningú, o a molt pocs, tot el que a Libèria estan patint dones i homes, que en les solemnes declaracions de l'ONU tenen els mateixos drets que tots els altres».

«Tanmateix —continua denunciant el comunicat— a Libèria cada

dia dones, homes i nens experimenten l'horror i l'angoixa d'haver d'abandonar la seva llar. Cada dia pateixen amputacions dels seus cossos malmesos; moren a causa d'una bala "perduda" o d'un accident de trànsit causat pels guerrillers i, en aquests moments, moren a diari de fam».

El grup de religioses i religiosos europeus i africans han decidit compartir la sort del «seu poble, conscients que ara més que mai, aquest servei és important per a Libèria».

Avui el principal problema de Libèria no és tant el sanitari sinó la manca de menjar. «O intervé la comunitat internacional o aquest país es mor».

Les religioses i els religiosos assenyalen que el patiment esfereïdor d'aquestes persones «ens ha obligat a correspondre, en la mesura de les nostres possibilitats, a la

decisió de quedar-nos al costat dels qui moren i malviuen a Libèria, com a testimonis de solidaritat i signe de comunió entre els pobles».

«Ens dirigim amb senzillesa i coratge evangèlic a la comunitat internacional i de l'Església: en nom de la dignitat i de la llibertat humana que són conculcades a Libèria, i en nom de Déu, Pare de tots els homes, en especial dels pobres i oprimits. Junts, fem el possible perquè en comptes d'armes sofisticades que fomenten la lluita, s'envii a Libèria medicaments i aliments».

Per últim, reclamen que a Libèria, en comptes de la lluita entre germans que es destrueixen mútuament i destrueixen els pocs recursos naturals de la seva nació, s'aconsegueixi una pau justa i perdurable que faci créixer la vida i l'esperança en el cor de tots. (I.C.)

Escola amb Residència
per a nois i noies a
partir de 12 anys

Educació Infantil

Primària i EGB

ESO

3r de BUP

COU

Cicles Formatius

Formació Professional

Administrativa i Comercial
Automoció
Electricitat i Electrònica
Hoteleria i Turisme
Informàtica de Gestió
Sanitària

Estudis Superiors de Turisme

Informació i inscripcions:

Folch i Torres, 5-13
08240-MANRESA
Tel. (93) 872 69 88
Fax. (93) 872 85 81

Visiti'ns

ALEMANYA

Màrtirs de la fe durant el nazisme

Bernard Lichtenberg i Karl Leisner, nous beats

BERLÍN.— En la visita pastoral a Alemanya, realitzada els dies 23 i 24 de juny, en mig de fortes mesures de seguretat, el papa Joan Pau II va beatificar dos sacerdots, Bernard Lichtenberg i Karl Leisner, màrtirs de la fe durant el nazisme. Com que en el moment de tancar aquesta edició encara no s'havia realitzat aquesta visita, informarem àmpliament en el proper número del setmanari del detalls d'aquest complex viatge afectuat pel Pontífex. Com una avançada, us oferim les notes biogràfiques dels dos nous beats.

El sacerdot Bernard Lichtenberg, nascut a Silèsia el 3 de desembre de 1875, arxipreste de la catedral de Berlín durant el nazisme, és el tercer alemany de l'època hitleriana, després d'Edit Stein i Rupert Mayer, elevat a l'honor dels altars. Lichtenberg va ser un

acèrrim opositor del nacionalsocialisme. El 1935 va protestar enèrgicament per les condicions de vida dels presoners del camp de concentració d'Esterwegen. Després de la «Nit dels cristalls» (novembre de 1938), amb les conseqüents destruccions de comer-

Bernard Lichtenberg

ços, cases i sinagogues, don Bernhard reunia cada nit a la catedral els fidels per a una oració pels

Karl Leisner

jueus perseguits pel Tercer Reich. Va ser arrestat per la Gestapo el 23 de novembre de 1941. Emprisonat a Tegel, no va acceptar cap compromís que li pogués salvar la vida. Declarat «perill públic» pels nazis, va ser enviat al camp de concentració de Dachau, no obstant es trobava greument malalt. Va morir durant la seva transferència al camp.

Karl Leisner, nascut el 28 de febrer de 1915 a Rees (Baix Rin), va ser animador juvenil del moviment catòlic Jungschor. El seu treball apostòlic va ser molt vigilat per la Gestapo. El 1934, el jove animador laic decideix emprendre el camí del sacerdot. Acaats els estudis teològics, el 25 de març de 1939 va rebre el diaconat. Havia de ser ordenat sacerdot pocs mesos després, però una tuberculosi incipient el va obligar a

curar-se en un sanatori. Quan la ràdio va anunciar que Hitler havia escapat d'un atemptat a Múnic, a

Karl se li va escapar la paraula «shace» (pecat, és a dir, quina pena). Va ser denunciat per això. El jove diaca va ser arrestat el 9 de novembre de 1939. Transferit al camp de concentració de Sachsenhausen i, després, al de Dachau, el seu estat de salut va empitjorar dia a dia.

Traslladat Leisner a l'infermeria perquè perillava ja la seva vida, el bisbe Gabriel Piguet, de la diòcesi de Clermont-Ferrand, presoner com ell, davant la petició dels sa-

cerdots presents al camp, va decidir ordenar-lo sacerdot en secret. El 17 de desembre, en el bloc 26, va tenir lloc l'ordenació. Reinhold Friedrichs, sacerdot de la diòcesi de Münster, present a la cerimònia, va anotar en el seu diari: «Un aconteixement extraordinari i commovedor: el candidat pàlid, afeblit, tremolant en el seu uniforme gastat de presoner, davant l'altar... El bisbe consagrant... Altres trenta sacerdots van imposar després les seves mans, en silenci, sobre el cap de l'ordenat». Karl Leisner no tenia encara 30 anys. Traslladat a l'infermeria sortiria només el 26 de desembre de 1944 per celebrar la seva primera missa. El 29 d'abril de 1945, a l'arribada de les tropes americanes, és traslladat al sanatori de Planegg. Va morir-hi el 12 d'agost d'aquell mateix any. (C.C.)

MISSATGES DE FE

FULL DOBLE 17 x 13 CMS. A DUES TINTES
PREU: 600 Ptes. LA CENTENA

**FACI un assaig de difusió en llocs de treball,
en bústies domiciliàries de correus,
en repartiments massius per a alguna campanya.**

ÚLTIMS TÍTOLS PUBLICATS

☐ N.º 261 - TESTIGOS DE JEHOVA	☐ N.º 282 - LA ÉTICA CRISTIANA
☐ N.º 262 - DEVOCIÓN A S. JOSÉ	☐ N.º 283 - DEVOCIÓN AL SAGRADO CORAZÓN
☐ N.º 263 - IMÁGENES Y MEDALLAS	☐ N.º 284 - LLAMADA UNIVERSAL A LA SANTIDAD
☐ N.º 264 - DOS CAMINOS A ELEGIR	☐ N.º 285 - EL BAUTISMO DE LOS NIÑOS
☐ N.º 265 - DE PEDRO A JUAN PABLO II	☐ N.º 286 - FORJAR LA PERSONALIDAD
☐ N.º 266 - ¿QUÉ ES EL CATOLICISMO?	☐ N.º 287 - EL RETO DE LOS TESTIGOS DE JEHOVA
☐ N.º 267 - ORACIÓN Y FELICIDAD	☐ N.º 288 - SOBERBIA Y HUMILDAD
☐ N.º 268 - RESURRECCIÓN Y PASCUA	☐ N.º 289 - EL AMOR MISERICORDIOSO DE DIOS
☐ N.º 269 - ¿QUÉ GRANDE ES SER CRISTIANO?	☐ N.º 290 - S. JOSÉ, EL HOMBRE DE CONFIANZA DE DIOS
☐ N.º 270 - LA BIBLIA, REVELACIÓN DE DIOS	☐ N.º 291 - LA MUERTE... Y DESPUÉS
☐ N.º 271 - ¿QUIÉN ES JESUCRISTO?	☐ N.º 292 - IDEALES PARA LA JUVENTUD
☐ N.º 272 - TODOS LOS SANTOS	☐ N.º 293 - CONOCERSE A SÍ MISMO
☐ N.º 273 - JESUCRISTO: AMIGO QUE NUNCA FALLA	☐ N.º 294 - DEPORTE Y SANTIDAD
☐ N.º 274 - ¿POR QUÉ IR A MISA EL DÓMINGO?	☐ N.º 295 - EL AÑO LITÚRGICO
☐ N.º 275 - EL PECADO ORIGINAL	☐ N.º 296 - LOS CATÓLICOS Y LA BIBLIA
☐ N.º 276 - DIOS LO CREÓ TODO POR AMOR	☐ N.º 297 - LA CUARESMA
☐ N.º 277 - EL ESPÍRITU SANTO	☐ N.º 298 - APARICIONES Y CURACIONES EN LOURDES
☐ N.º 278 - LA CONFESIÓN	☐ N.º 299 - LA EUTANASIA
☐ N.º 279 - SANTO ROSARIO	☐ N.º 300 - LOS ÁNGELES EN NUESTRA VIDA
☐ N.º 280 - EL INFIERNO: NEGACIÓN DEL AMOR	
☐ N.º 281 - EL NIÑO, UN DON DE DIOS	

Senyaleu el número elegit i la quantitat que desitgeu.

Comandes: OBRA CULTURAL - Roger de Llúria, 4 - Tel. 318 18 96 - 08010-Barcelona

L'Església d'Alemanya, en xifres

A Alemanya, l'autèntic gegant de la Unió Europea, amb els seus 80 milions d'habitants, els catòlics constitueixen una mica més del 35% de la població. L'Església catòlica està ben ramificada i estructurada sobretot en els Länder de l'Alemanya occidental. Les diòcesis són 29, amb 102 bisbes, 16.428 sacerdots diocesans i 5.039 religiosos. Està molt estesa l'experiència del diaconat permanent (1.691 diocesans i 15 religiosos), mentre els religiosos no sacerdots són 2.186 i les religioses 46.366.

Les diòcesis i les institucions religioses gestionen nombroses institucions escolars: 9.228 escoles maternals (amb 635.331 alumnes); 198 escoles elementals (32.813 alumnes); 994 escoles mitjanes (amb 260.929 alumnes). Són més de 26.000 els estudiants universitaris en els ateneus catòlics (9.000 dels quals freqüenten cursos teològics). És àmplia i està consolidada, finalment, la presència catòlica en el sector dels treballs assistencials, amb 615 hospitals, 2.068 ambulatoris, 2.059 cases de repòs i comunitats per a incapacitats, 385 instituts per a menors i 979 consultors matrimonials. (A)

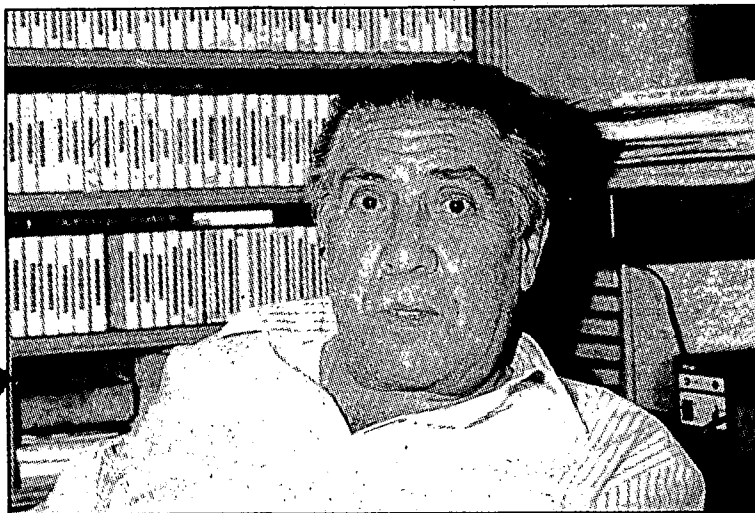
Un programa a La 2 de TVE

Als cinc anys de la mort de J.L. Martín Descalzo

MADRID.— Mons. Antonio Montero, arquebisbe de Mérida-Badajoz i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social, va presidir el 12 de juny un funeral pel sacerdot i periodista José Luis Martín Descalzo, en el cinquè aniversari de la seva mort. El funeral va tenir lloc a la parròquia de Nuestra Señora del Rosario, regentada pels pares dominics.

Mons. Montero va declarar al *SIC* que Martín Descalzo «era un home de Déu, que va utilitzar el periodisme amb gran mestria. Els mitjans de comunicació van ser per a ell només això: mitjans per transmetre el missatge cristià».

Per al prelat, José Luis
Martín Descalzo «continua

de constant actualitat. El temps, cinc anys que no ho semblen, ens confirma que ha estat un comunicador a totes bandes perquè continuen els seus fervents lectors tenint-lo com a guia espiritual. En llegir-lo s'estremeixen, els arriba la seva esperança, la seva joia, la seva manera de ser i sentir. Va ser un cristià i un sacerdot

de cap a peu, un exemple davant la malaltia, un testimoni de l'Església fidel i apassionat».

Per la seva banda, *Últimas preguntas* li va dedicar el seu programa del dissabte 15 de juny, a La 2 de TVE. Però la seva vida continua fecunda a la terra, perquè resta viu en les seus llibres, els seus vídeos i cassetts, donant vida a qui s'apropa al seu llegat espiritual. (SIC)

Mons. Rafael Bellido

El repte del nou sant Joan Grande

JEREZ.— El bisbe de la diòcesi, Mons. Rafael Bellido, va dedicar la seva darrera carta pastoral a sant Joan Grande, sant sevillà canonitzat recentment a Roma, membre de l'Orde de Sant Joan de Déu. «Si en la nostra diòcesi hi ha un compromís amb els pobres, desheretats i abandonats és perquè hem volgut acceptar el repte de sant Joan Grande».

«Si participem —afegeix— en obres socials, tot i que no siguin promogudes, directament per l'Església, és perquè amb el sant hospitalari reconeixem que tots els fills són fills de Déu».

Assenyala també que «si ens decidim a defensar els drets de les persones al treball, a l'habitatge digne, al salari just i al tracte indiscriminat, és perquè el camí marcat pel sant Joan en la seva vida, no va ser diferent del que ara volem, i a més necessitem; prendre, seguir i defensar. El sant ha d'arribar a cada vida i a cada llar; a cada família i a cada casa, a cada bloc, a cada carrer dels nostres barris. No necessitem més reclams que el mateix sant».

Mons. Bellido afirma que «ens unim tots a l'alegria dels Germans de Sant Joan de Déu i a ells, en nom del Sant, els demanem que ens continuïn proporcionant la valuosíssima i inestimable tasca de la seva presència a Jerez i la seva assistència i cooperació en el món de tant dolor». (SIC)

Nota de l'arquebisbat de Pamplona

Tancament i vaga de fam de 14 persones a la catedral

PÀMPLONA-TUDELA.— L'arquebisbat va fer pública una nota en relació amb el tancament que van mantenir el passat dia 15 —un cop finalitzats els oficis religiosos del vespre— a la catedral de Pamplona un grup de 14 persones, que van dir que eren ex-presos, per tal de mantenir un vaga de fam de vuit dies en favor de la reagrupació i apropiament dels presos d'ETA.

En relació amb aquests fets, el Servei de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Pamplona-Tudela va considerar necessari precisar que «aquest tancament no ha tingut cap aprovació ni acceptació per part dels responsables de la catedral. Es tracta d'una ocupació imposada per la via dels fets consumats».

«El dissabte a la nit —informa el comunicador—, en una primera trobada entre els responsables de la catedral i els representants dels protagonistes dels fets, aquests es van comprometre a no inteferir en les activitats ordinàries de la catedral».

Entenen els responsables del temple que, «mentre es mantingui el respecte a les instal·lacions i activitats de la catedral, no hi ha cap raó per interrompre violentament la situació».

Davant aquesta situació, els representants de la catedral van expressar la seva protesta «pel que és un clar abús de força contrari a la significació religiosa de la catedral i al respecte que mereix la confiança i devoció dels catòlics, especialment

quan, tots els ciutadans poden expressar lliurement les seves opinions sense necessitat de cercar el redós d'un espai religiós violant d'aquesta manera el respecte que cal donar-li en un societat democràtica».

(SIC)

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

NOMÉS 340 MISSIONERS REBEN CATALUNYA CRISTIANA A TOT EL MÓN. LA RESTA, ESPEREN UN PADRÍ.

☐ JUAN JOSÉ ARISTI
Franciscanos del Hospicio
CASILLA 481
COCHABAMBA - BOLIVIA 25.584 Ptes.

☐ FELIP CARSI
CASA PARROQUIAL
WENEFRIDO MELO, 141 - MONDUBIM
60762410 FORTALEZA CE (BRASIL) 25.584 Ptes.

☐ LLUIS MANRESA FORMOSA
APARTADO 295
ANTIGUA GUATEMALA
GUATEMALA C.A. 25.584 Ptes.

☐ RAMONA MINGUELL GASULL
JOAQUÍN RUÁLES, 885
APDO. 625 - CHILLOGALLO
QUITO (ECUADOR) 25.584 Ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població..... Província..... C.P..... Tel.....

L'import el faré efectiu mitjançant: ☐ xec que adjunto ☐ gir postal

☐ Domiciliació segons la següent autorització:

Banc / Caixa Oficina

[illegible]

Entitat	Oficina	DC	C/C o Libreta
...	...	...	...

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meva llibreta, els rebuts que li presentarà

«CATALUNYA CRISTIANA»

Signature:

CATALUNYA + CRISTIANA c/. Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel.: 490 59 88 - Fax: 490 20 35

Barcelona

Entrevista amb Jordi Sánchez Bosch, membre de la Pontifícia Comissió Bíblica

«Si els creients visquessin més en contacte amb la Bíblia, influirien en la societat»

BARCELONA.— Jordi Sánchez Bosch és el primer prevere català que ha estat nomenat membre de la Pontifícia Comissió Bíblica. Va rebre la notícia a finals de febrer, amb gran alegria i també sentit de responsabilitat. A partir d'ara haurà de compaginar les classes que imparteix a la Facultat de Teologia de Catalunya, a l'Institut de Teologia i al Centre d'Estudis Pastoral amb estades a Roma on participarà en la preparació de documents sobre temes bíblics i estudiarà, amb especialistes d'arreu del món, les interpretacions de la Bíblia des del punt de vista de la fe.

Glòria Carrizosa

—Quins mèrits considera que ha fet per ser nomenat membre de la Pontifícia Comissió Bíblica?

—Pretendre que perquè estic en el rànquing dels biblistes del món sóc el número vint, seria molta pretensió.

Suposo que diversos factors han ajudat al meu nomenament. Es busca una divisió territorial i em sembla que a Catalunya ja li tocava tenir un membre a la Pontifícia Comissió Bíblica. De fet, el P. Bonaventura Ubach de Montserrat en va ser consultor, però com a membre jo sóc el primer que s'ha designat a Catalunya.

Han de ser persones que s'hi dediquin i suposo que també ha influït que jo vaig cada tardor a Roma i sóc amic del P. Vanhoye, comisari general de la Comissió Bíblica, que em va dirigir la tesi doctoral a Roma.

—Quants membres en formen part?

—Vint membres de tot el món inclòs el secretari general. El cardenal Ratzinger n'és el president, però ell no hi és com a biblista sinó perquè la Comissió és com una secció de la Congregació de la Doctrina de la Fe.

—A partir d'ara quines tasques haurà

d'assumir?

—Hi ha tres línies d'actuació: consultes concretes que poden venir del Sant Pare, d'un dicasteri romà o dels bisbes; per altra banda es constitueix en Tribunal d'Exàmens per donar graus en Sagrada Escripura a gent que ha estudiat en qualsevol lloc del món i vol presentar-se a la Comissió per treure la llicenciatura o el doctorat sobre la matèria; per últim la Comissió prepara documents com una mena d'encícliques. El darrer que ha estat molt celebrat ha estat un document sobre l'estudi de la Bíblia en l'Església.

—Quins temes bíblics analitzen?

—Sobretot aquells que fan referència a la fe. Hi ha interpretacions de la Bíblia que poden necessitar un afinament precisament perquè afecten la fe. La lectura d'un document escrit fa 2.000 anys sempre suposa un grau de dificultat, per tant la nostra feina és veure si podem aclarir més aquestes qüestions.

—Sent responsabilitat d'assumir aquest càrrec?

—Sento alegria i també responsabilitat. Amb la llum de Déu espero aportar el que sé, però sabent que tinc una responsabilitat compartida.

—Aquesta nova ocupació li permetrà

Sánchez haurà de compaginar les classes que imparteix a Catalunya amb la seva nova responsabilitat a la Pontifícia Comissió Bíblica

seguir amb les classes?

—Sí, perquè jo seguiré anant cada tardor a Roma com ja feia. La sessió plenària de tots els membres és un cop a l'any, també poden haver-hi feines i consultes que es poden fer des de casa.

—Sembla ser que l'assignatura de religió tornarà a tenir un valor acadèmic, però li preocupa que els joves d'avui en dia desconexin els temes bíblics?

—Sembla que hi ha l'esperança que aquesta situació canviarà, però efectivament en l'ambient hi ha, i no és fàcil de treure-ho, com una mena de voluntat d'ignorar el que diu la Bíblia i això no sols és un mal per l'Esperit, un mal per la fe, sinó que és un mal per la cultura. Tenim ocasió

de reviure la part més bonica de la història de la humanitat i ens la deixem perdre tontament. Serà molt dolorós si s'arriba a un desconeixement del que diu la Bíblia.

—I els adults, s'haurien de reciclar i fer cursos de formació bíblica?

—Si tots els creients es preocupessin de viure en contacte amb la Bíblia, influirien en la societat. Si un fa una lectura personal de la Bíblia veurà que li pot ser de gran utilitat tot el que sigui l'ajut de cursos, d'explicacions que el poden ajudar per entendre-la millor i perquè continuï amb la lectura personal. El qui llegeix la Bíblia ha de començar sempre amb la humilitat de dir vaig a entendre el que Déu vulgui que entengui i no ho entendre mai del tot.

TARRAGONA

La Comissió del VIII Centenari de Scala-Dei prepara un Congrés Internacional sobre temes cartoixans

SCALA-DEI.— Un cop tancada la celebració del vuitè centenari de l'antiga cartoixa de Santa Maria de Scala-Dei (Priorat), que va tenir lloc entre el setembre de 1994 i el setembre de 1995, amb un ventall amplíssim d'activitats, la Comissió organitzadora vol continuar elaborant activitats que contribueixin al coneixement d'aquesta antiga cartoixa i la seva comarca.

Per als dies 21, 22 i 23 de setembre de 1996 s'està preparant un Congrés Internacional sobre temes cartoixans sota el títol *Scala-Dei, primera cartoixa de la península ibèrica, i l'ordre dels cartoixans*. La trobada comptarà amb tres àrees temàtiques: història, art i arquitectura, i espiritualitat cartoixana, de forma que es podran tocar la pràctica totalitat de temes cartoixans, atorgant un especial interès a les cartoixes catalanes. El comitè científic del congrés està format pel Dr. James Hogg de la Universitat de Salzburg, la Dra. Elena Barlés de la Universitat de Saragossa, i el Dr. Ezequiel Gort, autor del llibre *Història de la Cartoixa de Scala-Dei*. Està prevista l'assistència de nombrosos professors d'arreu d'Europa i també catalans i espanyols.

Joan Boronat

Especialista en sant Pau

Jordi Sánchez Bosch va néixer a Barcelona el 1934. El seu pare, el poeta Sebastià Sánchez Juan, col·laborador de Pompeu Fabra, li va ensenyar el català des de petit. La seva mare, Maria Bosch, era una dona molt pietosa que li va inculcar una gran fe en Déu. L'ambient religiós que es vivia en la família va donar els seus fruits i tres dels germans es van ordenar sacerdots.

Jordi Sánchez va ser ordenat l'any 1957 pel bisbe Gregorio Modrego a Esparreguera. Va cursar la llicenciatura de Sagrades Escripures a l'Institut Bíblic de Roma. Després va estudiar dos anys a l'École Biblique que els pares dominics tenen a Jerusalem. El 1965 va tornar a Barcelona i va començar a donar classes a la Facultat de Teologia de Catalunya on encara hi és, així com a l'Institut de Teologia i al Centre d'Estudis Pastoral on imparteix uns cursos de Pastoral Bíblica.

De ben jove sentia uns grans desitjos de conèixer més a fons la Bíblia. Quan va entrar al Seminari ja s'havia llegit tot el Nou Testament en llatí i al batxillerat se'l va llegir en grec. En aquella època el Dr. Gomà el va introduir als Fets dels Apòstols i a les Cartes de Sant Pau. Des de llavors Sánchez sempre s'ha sentit atret per aquest sant. La tesi doctoral que va defensar el 1967 versava sobre aquest tema. Aquest interès s'ha traduït en una sèrie de publicacions i en un llibre biogràfic sobre la seva figura: *Nascut a temps, una vida de Pau l'apòstol* Ed. Claret. Està a punt de sortir una introducció als escrits de sant Pau en castellà i també un tercer llibre que serà una Teologia sobre el sant.

Barcelona

Exposició Internacional amb motiu del VIII Centenari de sant Antoni de Pàdua (1195-1995)

«El sant de tot el món»

BARCELONA. — El dia 13, festa de sant Antoni de Pàdua, i amb motiu de la cloenda oficial del VIII Centenari del seu naixement (1195-1995), van tenir lloc solemnes actes en el santuari del sant, dirigit i atès pels franciscans.

F.G.

Antoni de Pàdua és un dels sants que més s'ha guanyat el cor i l'estima del poble. «El sant de tot el món», el va declarar el papa Lleó XIII; i Joan Pau II, en dos documents fets públics amb motiu del centenari, ha reivindicat la doble figura del sant: com a teòleg — *Doctor Evangèlic* —, i com a pare dels pobres.

El dia de la festa, durant totes les misses, molt concorregudes, celebrades en el santuari, es van beneir i distribuir 7.000 panets de sant Antoni.

Com a actes específics, cal esmentar la publicació del llibre *Sant Antoni a Barcelona*, escrit pels franciscans Josep Martí i Agustí Boadas, i Pròleg de l'alcalde de la ciutat, Sr. Pasqual Maragall. El llibre ofereix una breu i suggestiva història sobre la incidència del sant a la ciutat comtal, i va profusament il·lustrat.

Ha estat molt elogiada la IV Exposició Internacional (després de Pàdua, Porto i Lisboa), amb el títol *El Sant de tot el món*. El pare Pasqual Girona, doctor en Belles Arts i responsable de l'exposició, en detalla el contingut: «S'han exhibit més de 300 peces, especialment en l'àmbit artístic: llibres, publicacions, quadres, pintures, dibuixos, estampes, diapositives, vídeos i altres molts objectes vinguts d'arreu del món. És un exponent de la simpatia i devoció universal que gaudeix el sant». L'exposició, que va ser presentada pel pare Josep Gendrau, provincial dels franciscans de Catalunya, amb unes paraules d'agraïment a tots els qui d'alguna manera hi han col·laborat, ha continuat oberta fins el dia 28 d'aquest mes.

Vista parcial de l'exposició

Durant les setmanes anteriors a la festa, s'ha fet un cicle de concerts musicals per diverses corals i conjunts instrumentals de Barcelona, amb gran concurrència.

Finalment, la Junta Directiva de l'obra *Pa dels Pobres*, institució social antoniana —la de més volum i eficàcia després de Càritas— ha manifestat que en l'exercici de l'any 1995, s'han recollit al santuari antonià més de dotze milions de pessetes, que han revertit íntegrament per pal·liar necessitats molt puntuals de la gent humil: pagament de endarrerits, atrassats, d'aigua i de gas, medicaments, colònies d'estiu, matrícules escolars, rehabilitació de toxicòmans, repartiment setmanal d'aliments, etc. Cada dia al matí es donen també uns 70 entrepans a la gent que acudeix al centre social antonià del c/ Calaf nº16, al redós del santuari de sant Antoni.

Els bons resultats de la constància

Clausura del Concurs Bíblic 1996

TERRASSA. — Sota la presència del bisbe Carles Soler, del senyor Canyameres, en representació de l'Ajuntament terrasenc, i de diversos dirigents del grup Avant de la FCC i de l'Associació de Mestres Catòlics, es va celebrar a finals de maig l'entrega de premis del XI Concurs Bíblic per a alumnes d'estudis primaris, i del VII de Redacció sobre temes de la Bíblia per als estudiants de secundària.

Ben certament que 33.700 participants en el primer i 1.987 en el segon són unes fites que demostren que cada any supera l'anterior i que l'objectiu de fer conèixer

l'Antic i el Nou Testament als nostres infants i joves (amb l'ajuda inestimable de professors i de pares) de tota mena de centres escolars, és cada vegada més comprès i estimat. I també, que contra els professionals del desànim i del plany, i desmentint aquells que volen fer creure que contra l'ambient laicitzador d'avui no hi ha res a fer, quan un grup de cristians valents (és difícil d'arribar a imaginar la quantitat de feina dura i absorbent que suposa rebre, classificar, corregir tant material i buscar prop de quatre mil premis d'una remarcable entitat) es posa a tre-

ballar de manera seriosa i responsable, els resultats responen.

Una gran quantitat d'alumnes, professors i pares van omplir el Centre Cultural de la Caixa de Terrassa i van seguir amb interès el desenvolupament de l'acte. Cal fer notar l'encert dels parlaments, precisos i curts, i la màxima agilitat del repartiment. Van ser especialment aplaudits alguns minúsculs a l'hora de recollir el seu premi, la qual cosa demostra que també als centres d'ensenyament especial hi ha arribat la iniciativa del Concurs Bíblic.

Lluís Badia i Torras

Nou Provincial Salesià de Catalunya

BARCELONA. — El salesià P. Domènec Valls i Ferrer ha estat recentment nomenat nou provincial de l'obra salesiana de Catalunya, en substitució del P. Antoni Domènech, que va ser elegit conseller general de Pastoral Juvenil i que ha anat a residir a Roma.

El P. Domènec Valls va néixer a Barcelona el 24 de febrer de 1948. Va fer els estudis inicials al col·legi salesià del Sant Àngel. Fet l'any de noviciat a l'Arboç del Penedès, va seguir els estudis d'Humanitats i de Magisteri a Sentmenat, i va fer pràctiques pastorals i de magisteri al col·legi Sant Ermengol, del Principal d'Andorra. L'any 1965 va professar com a salesià a l'Arboç del Penedès i va ser ordenat sacerdot el dia de Sant Joan Bosco de 1976 a Terrassa pel bisbe Ramon Daumal. És llicenciat en Teologia Moral.

A més d'una valuosa tasca educativa i pastoral al temple del Tibidabo, a Sentmenat i a Terrassa, ha animat dues obres al servei dels joves d'ambient molt popular, una a Sant Vicenç dels Horts i l'altra a Ciutat Meridiana, on ha demostrat la seva capacitat pastoral, educativa i organitzativa, que ha emprat en nombroses activitats. Sempre s'ha caracteritzat per la promoció de la participació dels laics dins les obres salesianes.

Des del 1991 ha estat director de la comunitat formativa del Seminari de Martí-Codolar, compartint aquesta tasca amb la docència de Teologia Moral al Centre Teològic Martí-Codolar i a la Facultat de Teologia de Catalunya. Amb aquest nomenament se li assigna la tasca animadora de les comunitats i obres salesianes de Catalunya, Balears, Osca, Andorra i Costa d'Ivori. **Josep Mascaró i Manasanch**

TROBADES D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA

Montserrat - Estiu 1996

DIRECCIÓ MUSICAL

I TROBADA: 22-27 de juliol
Mª Teresa Giménez

II TROBADA: 29 juliol - 3 d'agost
Joaquim Sabater

III TROBADA: 5-10 d'agost
Lluís Vilamajó

IV TROBADA: 19-24 d'agost
Montserrat Lluveras

A TOTES LES TROBADES - Instructors adjunts:
Andreu Martínez - Gregori Estrada

COL·LOQUI
entre els participants de les Trobades:
**Realitats d'animació del cant
en la Litúrgia**

Matrícula:

- 30.000.- ptes.
- Les peticions d'inscripció seran confirmades per escrit.

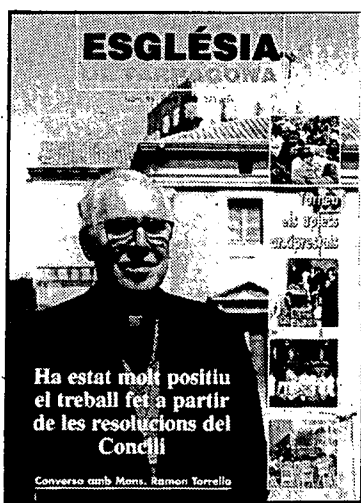
Informació:

- Secretariat d'Animadors de Cant per a la Litúrgia: 08199 MONTSERRAT (Barcelona) -El Bages- Tel. (93) 835 02 51 (de 12.00 a 13.00), Fax (93) 828 40 49

Informen de la realitat religiosa de les seves comarques

Urgell / Tarragona

Dues revistes diocesanes prenen el pols a l'Església local

Les dues portades de les revistes il·lustren els temes principals

LA SEU D'URGELL/TARRAGONA.— Els número del mes de maig de la revista mensual *Església d'Urgell* i del mes de juny d'*Església de Tarragona* informen respectivament de dues notícies rellevants: la visita del nunci apostòlic, Lajos Kada, al bisbe de la Seu d'Urgell i co-príncep d'Andorra, Joan Martí i Alanis; i de les declaracions que l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella i Cascante, realitza sobre el Concili i la recognitio.

C.C.

El passat 11 d'abril va ser notícia que Monsenyor Kada presentés les seves cartes credencials com a primer nunci del Papa a Andorra al bisbe copríncep, Martí i Alanis. Era l'inici d'un nou període en les

relacions diplomàtiques entre el petit Principat i el Vaticà. La fotografia que il·lustra la portada d'*Església d'Urgell* mostra un fet insòlit fins ara: un monsenyor-nunci, en aquest cas Lajos Kada, presentant les credencials a un altre monsenyor, el bisbe de la Seu d'Urgell.

La revista, a més a més, mostra altres temes d'interès com la relació entre el bisbe Martí i Alanis amb els Mitjans de Comunicació, el dossier dedicat a la figura del missioner, el beat Daniel Comboni, i nombroses notícies de la realitat de la comunitat cristiana urgellenca.

D'altra banda, el mensual *Església de Tarragona*, amb motiu del primer aniversari de la cloenda del Concili Provincial, obre la revista amb una entrevista amb monsenyor Ramon Torrella, que resulta interessant pel contingut de les seves declaracions. L'arquebisbe de Tarragona afirma amb rotunditat

que ha estat molt positiu el treball fet fins avui a partir del text de les resolucions conciliars «perquè ha estat una manera de començar a donar consciència del que ha estat el treball del Concili». També explica que «en la vida m'he penedit de molt poques coses, perquè en realitat, crec que no m'ha faltat mai el sentit del realisme i, quan he pres alguna iniciativa, amb l'ajuda dels col·laboradors, l'he tirada endavant».

Preguntat com li agradaria que fos vist aquest Concili d'aquí uns anys, respon: «M'agradaria que fos vist com allò que era la seva finalitat: com una conversió dels cors i una transformació de la mentalitat en la manera de fer la pastoral, la presència de l'Església en el món d'avui... El nostre Concili ha volgut ser una aplicació concreta del Vaticà II a la nostra Església i a les Esglésies de Catalunya». I aconsella que passin cinc anys com a mínim abans de convocar un nou Concili, recomanant que sigui de tema monogràfic.

La revista de Tarragona també informa de nombroses qüestions relacionades amb el Concili, tant a nivell del treball de les Secretaries com dels arxiprestats, i d'altres notícies d'interès de la realitat religiosa comarcal tarragonina.

Es desitjable que es continuï potenciant els òrgans informatius de les diòcesis catalanes alhora que s'estreny la col·laboració entre els bisbats i un mitjà de comunicació interdiocesà com és *Catalunya Cristiana*.

MATERIAL CATEQUÈTIC I PASTORAL

CATECISME DE LA DOCTRINA CRISTIANA.— Tríptic 23 x 15 cms. conté les pregàries del cristià i 106 preguntes i respostes de Catecisme. Preu: 27 Ptes. EDICIÓ EN CASTELLÀ. Preu: 27 Ptes.

ESTAMPES - ARTÍSTIQUES REPRODUCCIONS (12 x 8) A TOT COLOR

CADA ESTAMPA: Conté al dors un dels següents textos:

1 - ACORDAOS	12 - LOS MANDAMIENTOS
2 - ANGELUS	13 - PADRE NUESTRO
3 - ACTO DE CONSAGRACIÓN	14 - CREDO
4 - BENDITA SEA TU PUREZA	15 - ALMA DE CRISTO
5 - MAGNIFICAT	16 - ACTO DE CONTRICIÓN
6 - AVÉ MARIA	17 - NOVENA DE LA CONFIANZA
7 - TRES AVE-MARÍAS	18 - LOS SIETE DOMINGOS DE SAN JOSÉ
8 - LA SALVE	19 - BREVE VÍA CRUCIS
9 - BREVE MES DE MARÍA	20 - JACULATORIAS MARIANAS
10 - LOURDES - ORACIÓN JUAN PABLO II	21 - NADA TE TURBE (Sta. Teresa)
11 - MES SAGRADO CORAZÓN	22 - ALABANZAS AL SANTÍSSIMO SACRAMENTO

PREU: 500 Ptes. la centena

DISPOSEM D'ESTAMPES SENSE TEXT

POSTALS DIVINO MAESTRO (11 x 16) Preu: 15 Ptes.

LÀMINES (18 x 23) per emmarcar - MODELS: SAGRAT COR • NTRA. SRA. DE FÀTIMA • MADONINA I MARE DE DÉU DEL ROSER
Preu: 30 Ptes. exemplar

SANT ROSARI (carnet). Conté en lletra molt llegible la manera de pregar-lo. **Preu: 10 Ptes. unitat**

DEMANEU MOSTRES A L'OBRA CULTURAL

TARRAGONA

Gran participació en la coronació de la imatge de la Verge de Paret Delgada

LA SELVA DEL CAMP.— Aquesta població es va abocar per tal de participar devotament a les solemnitats de la coronació de la imatge de la Mare de Déu de Paret Delgada, que es venera a l'ermita del mateix nom.

L'acte central de la Coronació canònica de la Santa Imatge de la Verge de Paret Delgada es va celebrar el dissabte dia 25 de maig al jardí conegut com l'Hort d'Iglésies, on s'hi van aplegar més de 1.500 fidels.

Posteriorment, i després de la lectura del Breu Apostòlic enviat en nom del Sant Pare concedint aquest reconeixement, es va portar la corona. La imposició de la corona es va fer per mans del Dr. Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona, en nom i autoritat del papa Joan Pau II. També hi va ser present el bisbe de Tortosa, Lluís Martínez i Sistach, així com l'alcalde de la Selva del Camp, Ignasi Carnicer, i el president de la Diputació de Tarragona, Josep Mariné. La corona és d'or i plata, diamants, rubís i sàfirs blaus, obra del joier Jordi Borràs i disseny de Jordi Martí. Els esmalts que duu incrustats són de Montserrat Pàmies segons els dibuixos d'Oriol Maria Diví, monjo de Montserrat. Els fidels han contribuït amb les seves joies.

Aquesta solemnitat s'ha fet coincidir amb el vuitè centenari de l'edificació de la primera ermita en aquest indret.

El principal artífex de la Coronació de la Mare de Déu de Paret Delgada ha estat, sens dubte, l'actual rector de la parròquia, mossèn Eugeni Ferré. **Joan Boronat**

Lleida

Inauguració dels vitralls de Santa Maria de Gardeny

Un missatge teològic a través de l'art

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Ramon Malla i Call, va inaugurar el passat diumenge 26 de maig els vitralls del temple parroquial de Santa Maria de Gardeny, en el curs d'una celebració eucarística que va finalitzar amb el cant, per primera vegada, dels Goigs dedicats a la titular de la parròquia, amb lletra de mossèn Joan Roig i música d'Hug Banyeres.

Melani d'Urgell

Santa Maria de Gardeny és una de les més antigues advocacions marianes de la Catalunya de Ponent, instituída al segle XII junt al castell dels Templers. En aquesta església, la idea teològica del rector, mossèn Gerard Soler, home de tenacitat i sentit pràctic i catequètic de la pastoral, trenca els vells esquemes dels vitralls situats al capdamunt dels temples. Aquí, la funció il·luminadora, el filtratge de llum, és cop-sada fit a fit, en directe. Entra per les set portes del temple, —les sis portes del claustre interior i la portalada principal—, amb el missatge clar i entenedor dels misteris de Jesús. I com diu el sacerdot, “les raons cate-

la idea, l'ha expressada amb el seu estil figuratiu de línies i formes captivadores i penetrants. El missatge gràfic té a més el testimoni documental del mateix text bíblic, en llatí i escriptura capital romana. El perquè del llatí, ho justifica el mateix rector. La raó és obvia: “El català i castellà vénen del llatí i com que són frases conegudes, hem optat per la llengua mare, més universal”.

Pel que fa a la realització, l'artista borgenca Maria Carme Benet explica que es tracta d'un treball de caire modern i figures estilitzades, sense ombrejats i enquadraments barrocs, “però realista, i fa entenedora la pedagogia litúrgica que pretén transmetre mossèn Gerard”. El paral·lelisme de la idea i l'art en aquesta

Característiques dels vitralls

Els vitralls de Santa Maria de Gardeny s'ajusten a les dimensions uniformes de les portes de doble full. Cada vitrall té 2'40 m. d'alt per 1'30 m. d'ample, feta excepció de l'atri del temple que a més de la porta central té altres laterals de les mateixes proporcions.

Cada obertura conté un tema bíblic ornamentat en sentit bizantí, responnent a la idea oriental figurada, segons la qual tota icona és un finestral per on Déu entra al poble. És per això que en l'atri del temple és present l'Anunciació amb l'Àngel i Maria, porta d'entrada als misteris de Crist. I qui ho explica? Els evangelistes, que com a historiadors fedataris són presents a les portes laterals de l'atri, al qual dona aixopluc la Trinitat, font i origen de l'Anunciació i l'Encarnació.

En el lloc destinat a baptisteri, el doble vitrall representa el baptisme de Jesús al Jordà, mentre que a la

El bisbe Ramon Malla beneint el vitrall de l'Anunciació

quètiques i teològiques de cada vitrall fan que les homilies siguin més planeres i l'explicació evangèlica més comprensiva.”

Aquesta realització artística és fruit d'una simbiosi perfecta de la idea i l'art. Gerard Soler ha desenvolupat la idea escenificadora de diferents passatges bíblics, buscant les raons més penetrants dels misteris, l'essència doctrinal i alhora, la força il·lustrativa, visual, que substitueix tota explicació. L'artista, per la seva part, entenent perfectament

obra monumental de Santa Maria de Gardeny ve justificat per una raó convincent que va més enllà de qualsevol valoració tècnica o especulativa, és una afirmació de conviccions de l'artista: “si he fet aquesta obra religiosa, és perquè jo també sóc religiosa i la meua fe ha pogut entendre la idea per mi també viscuda”.

D'aquesta manera, Santa Maria de Gardeny esdevé avantguardista d'un equilibri de valors entre la simplicitat i la bellesa, entre la teologia i l'art.

capella de les confessions, en la part oposada del temple, hi figura la paràbola del fill pròdig, amb una interpretació bíblica de profund sentit teològic en la qual la figura de Jesús ocupa el lloc del pare.

Els altres vitralls es refereixen a la resurrecció de Crist (on es veu la figura del màrtir lleidatà Francesc Castelló Aleu), la Pentecosta, el pasatge de Moisès i Maria, el primer amb l'esbarzer incandescent al pit, figura mística de l'amor incombustible; i Maria, arca de l'aliança.

Carta Dominical

RICARD M. CARLES

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Aventurers de l'esperit als nostres temps

«En el fons, vostè ha estat un gran aventurer de l'esperit», deia Étienne Gilson al seu gran amic Jacques Maritain. I és que: Ai de les èpoques mancades d'aquests aventurers que cerquen tenaçment la veritat, la bondat i la bellesa! Això és ben difícil de fer en solitari. La fe només es pot viure a l'Església.

Si més no, hi ha d'haver un diàleg amb algú que combregui en la recerca. Amb aquella elegància d'esperit i amb aquella brillantor tan pròpies, Maritain reconeix agraïdament, al cap d'uns anys de morir la seva esposa, a la introducció del *Carnet de notes*: «L'ajut i la inspiració de la meua benllogada Raïssa han amarat tota la meua vida i tota la meua obra. Si hi ha res de bo en allò que he fet, és a ella, després de Déu, a qui ho dec. La resplendor del seu amor i el fervor pur de la seva saviesa (quin encert, el de l'autor, de no separar el fervor de la saviesa!), la seva fortalesa d'ànim, el seu sentit exquisit sobre què hi ha de veritable i de just, la benedicció de Déu sobre la seva pregària i els seus sofriments han donat llum als meus dies.»

El camí cap a la veritat no fou fàcil, com no ho és, per a ningú, cap camí que vagi a algun lloc o a alguna situació humana que valguin la pena, pel fet que tenen una certa plenitud. Quan eren uns joves promesos, van viure un moment dramàtic de combat espiritual, insatisfets amb la cultura oficial parisenca, dominats per l'angoixa metafísica i disposats a acceptar una vida dolorosa, però mai una d'absurda.

És Raïssa qui ens explica com van decidir això una tarda d'estiu, quan no eren sinó promesos, tot passejant pel jardí botànic. «Aquell dia ens acabàvem de dir que, si la nostra natura era tan desgraciada, que era capaç d'arribar a tot llevat de la veritat, nosaltres no podíem pensar ni actuar amb dignitat... Vam decidir continuar confiant un quant temps més en allò desconegut. I si no tenia èxit aquella experiència... volíem morir amb un rebuig lliure, en el cas que no fos possible de viure ajustant-se a la veritat.»

L'afirmació clara de la jove Raïssa que «si no érem capaços d'arribar a la veritat, no podíem pensar ni actuar amb dignitat», és a l'extrem oposat d'alguns responsables de la cultura, que s'han entestat a deformar el jovent, per exemple, eliminant pràcticament l'estudi de les humanitats —no és pas altra cosa que eliminar allò que és profund de «la» cultura pròpia i, per tant, l'expressió de l'esperit «cultivat» característic d'un poble. També són a l'extrem oposat certs responsables de la societat que es pensen que els ciutadans es poden comportar dignament, sense ajudar-los a aconseguir alguna veritat transcendent, alguna convicció profunda, el sentit autèntic de què és ser persona, i que doni sentit i il·lusió a la seva vida, i motivacions per viure honradament i noblement.

Veig cada setmana, per molts indrets de la diòcesi, «aventurers i aventureres de l'esperit» —com deia Gilson de Maritain—, és a dir, joves i adults que s'esforcen perquè domini en ells l'esperit i no les baixes tendències, i que lluiten per fer créixer la fermesa del seu esperit davant les moltes pressions que poden fer de l'ànima d'una persona una realitat tan feble que no pot resistir la més mínima seducció del mal.

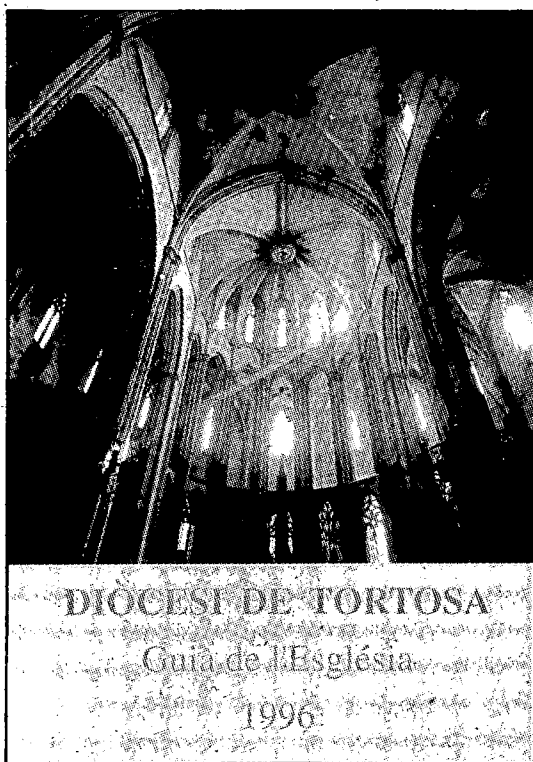
S'ha publicat la guia de l'Església 1996

TORTOSA.— Durant el mes de maig les parròquies i nombroses institucions eclesials i culturals han rebut la Guia de l'Església 1996. És un llibret de 173 pàgines, preparat pel personal de la cúria. La portada a tot color ofereix una foto panoràmica de l'absis de la catedral que va merèixer l'honor de portada en l'obra d'Edicions 62 sobre les catedrals de Catalunya.

J. Blanc i Bahima

És un llibre de consulta de moltes dades, com sol fer-se en altres diòcesis. En les primeres pàgines apareix un flash històric-demogràfic sobre la diòcesi i

La portada de la guia va merèixer l'honor de portada en l'obra d'Edicions 62 sobre les catedrals de Catalunya

el bisbe Lluís Martínez i Sistach.

«La diòcesi —es pot llegir a la

guia— té una superfície de 6.450 km que pertany a les comarques senceres del Baix Ebre, Baix Maestrat, Montsià, Ribera d'Ebre, Terra Alta i part de les comarques de l'Alt Maestrat, Baix Camp, Els Ports i Priorat, amb 230.000 habitant aproximadament.

La catedral ostenta el títol de basilica. L'absis exterior, la giro-la amb el doble deambulatori, el presbiteri i les tres naus destaquen clarament pel seu estil gòtic elegant, refinat i, fins i tot, tècnica-ment atrevit.

Els bisbes de Tortosa tenen el privilegi d'usar solideu vermell, cardenalici, concedit pel papa Adrià VI, que va ser bisbe d'aquesta diòcesi (1516-1522). El nombre total de bisbes dels qui se'n té notícia és de 81.

La diòcesi té 141 parròquies, totes territorials, 84 amb rector resident i 57 administrades per preveres d'altres parròquies. Els preveres incardinats són 143, dels quals 11 resideixen en altres diòcesis.

Hi viuen 3 comunitats religioses masculines i 35 de femenines, 11 de les quals són de vida contemplativa, 26 de vida activa i 1 noviciat.

Del bisbe Sistach es publica un breu apunt biogràfic, a peu de foto. S'indica que va ser nomenat bisbe de Tortosa el 17 de maig de 1991.

Tortosa

Els actes culturals i lúdics ens van retornar al passat

Exit de la I Fira del Renaixement

TORTOSA.— Acabada la primera festa del Renaixement, el balanç és positiu. El públic assistent, en gran part de Tortosa, així ho ha manifestat entre sorprès i entusiasmat. Han redescobert la vida de fa quatre segles en una època especialment rica i culta.

En destacariem la presentació dels nous gegants «Cristòfor Despuig» i senyora, capsgrossos, l'àguila... La desfilada dels soldats amb capitans i cavalleries, tots ells encarregats com a confreres de la defensa de les muralles. Activitats d'època com un mercat a la Llotja del parc, i jocs, duels eqüestres i justes. Molts comentaris sobre el «viatge històric fantàstic» presentat com escenes aïllades de teatre d'època i seguint una programació itinerant pel casc antic.

Ara cal una revisió per millorar ja la propera edició en detalls de presentació i organització. De totes maneres per contemplar les obres del Renaixement a Tortosa no cal esperar l'any 1997. Sempre i des d'ara es poden visitar els Reials Col·legis de Sant Jaume i Sant Maties i veure altres peces i retaules en el Museu-arxiu i en la catedral. (J.B.B.)

En la festa de Jesucrist Sacerdot

Monsenyor Tena parla de la dimensió evangelitzadora de la Litúrgia

TORTOSA.— Seguint el programa pastoral diocesà, la Jornada sacerdotal per a la santificació dels preveres va tenir la resposta massiva del clergat. A més a més, es va convidar un conferenciant prou conegut a casa nostra: el liturgista Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona.

Presentat el conferenciant pel nostre bisbe Lluís, es va donar lectura a la nota d'adhesió dels bisbes catalans i també l'especial de la nostra diòcesi en favor del cardenal Carles. Tot seguit, monsenyor Pere Tena va explicar una lliçó magistral de Litúrgia en la que els preveres n'eren els coparticipants i coprotagonistes, ja que el seu ministeri està vinculat al Crist, cap de l'Església. Va definir la Litúrgia com «l'obra pública» de l'Església que realitza el que Jesús volia: evangelitzar els homes donant-se en la creu i en la resurrecció. El conferenciant va apuntar que «Jesucrist ressuscitat surt a l'encontre dels homes de diverses maneres, de les quals el ministeri, la Paraula i els Sagraments són institucionals. Les dimensions del ministeri són interpenetrades: predicació, litúrgia i vida s'interrelacionen i es compeneten».

Es va preparar de manera acurada la litúrgia de l'eucaristia a la capella central del Seminari: cant gregorià, orgue, participació plena i una homilia ben preparada que el bisbe Lluís Martínez i Sistach va llegir amb abundància de cites papals i dels Sants Pares. El Dr. Sistach va dir: «És possible que les nostres desil·lusions i desànimis procedeixin de la nostra impaciència en recollir ràpidament els fruits, en obtenir resultats immediats. No dubtem mai que la llavor acabarà produint fruits, encara que no coneixem quan serà».

Com sempre, la festa matinal del clergat al Seminari es va cloure amb un dinar de germanor. (J.B.B.)

Nomenament pontifici al bisbe de Tortosa

TORTOSA.—El papa Joan Pau II ha nomenat al bisbe de Tortosa, Lluís Martínez i Sistach, consultor del Pontifici Consell per als Laics, juntament amb altres deu personalitats d'arreu del món. Aquest nomenament és una demostració de confiança del Papa. Entre les competències d'aquest Dicasteri està l'organització de la Jornada Mundial de la Joventut cada tres anys. (C.C.)

T. Serra Roca

AL SERVEI DE L'ESGLÉSIA

CASA CENTENÀRIA

IMATGES - ÀNGELS - RETAULES - NAIXEMENTS -
MARCS - LÀMINES - QUADRES A L'OLI -
FABRICACIÓ - RESTAURACIÓ - IMPORT - EXPORT
EMBALEM I ENVIEM A LA DESTINACIÓ QUE ENS
INDIQUIN (NACIONAL I EXTRANJER)

Dissabtes obert tot el dia - No tanquem
per vacances

**Si ens fan menció d'aquest anunci tindrem
un detall per a vostès**

Canuda, 33. 08002 Barcelona.
Tel. 3014496 Fax. 3179134

Vida Creixent

El Consiliari diu...

Saber reposar

Lluís Antoni

(De Família i gent gran al llindar del 2000, Ed. S.T.J., 1995)

Saber reposar és un signe d'alliberament interior.

Un cos reposat permet aflorar l'esperit. Un treball que esgota el cos ofega alhora l'esperit...

Deia un abat trapenc: *L'activitat de l'home no és fonamentalment el treball; és també la contemplació, l'art, la pregària, la poesia, el passejar, el viatjar... El monjo recorda que més enllà de les rendibilitats immediates n'hi ha d'altres: les del servei i de l'acolliment... Després de l'ésser humà, Déu creà el repòs i la lloança...*

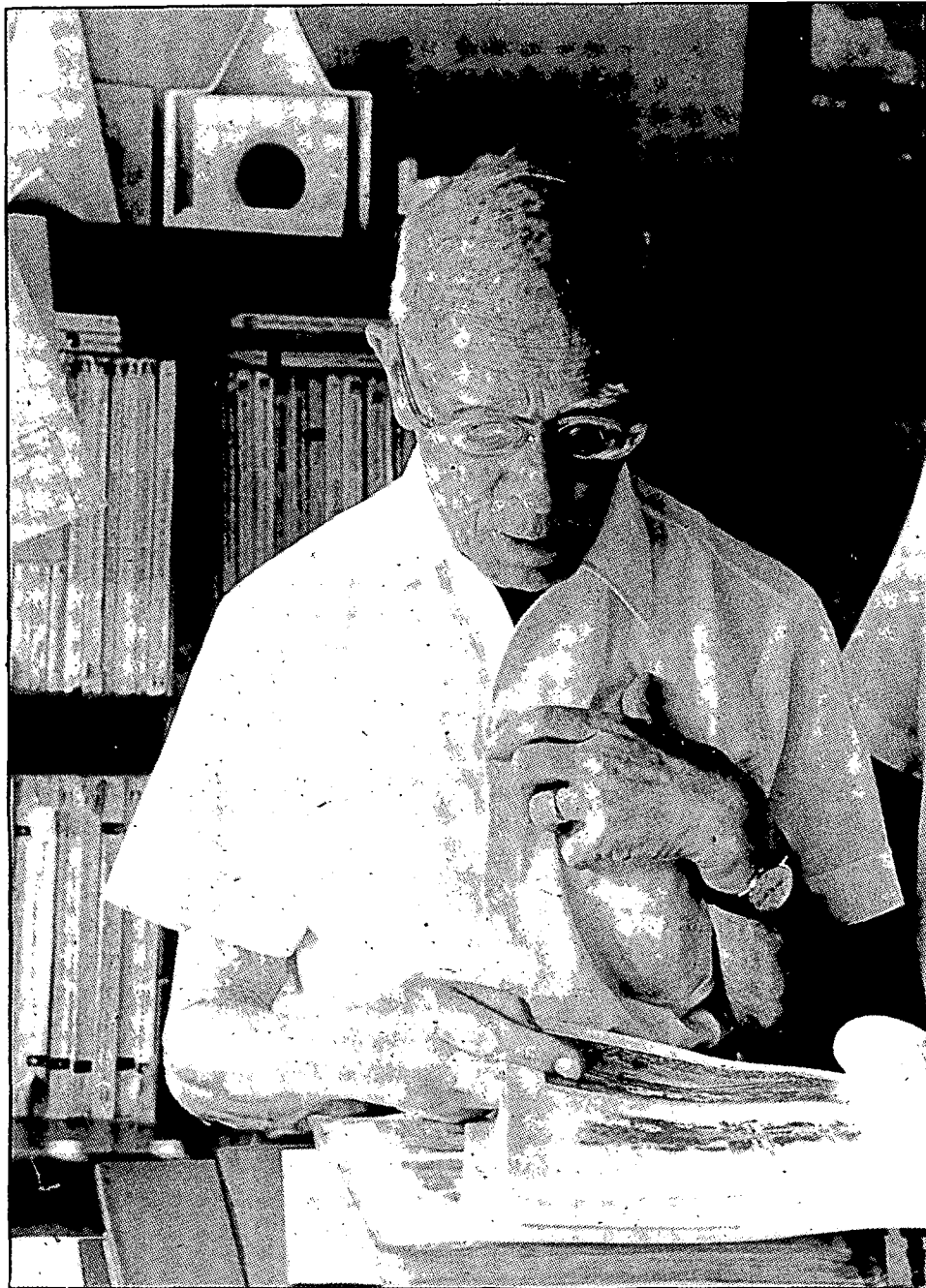
El repòs cristià del diumenge ens parla no sols de l'obra acabada, sinó també de l'alliberament assolit pel poble de Déu i del definitiu repòs que esperem un dia poder assolir...

Reposar, doncs, no equival a estar-se sense fer res, sinó en saber interrompre el que fem per trencar així la tensió i recupear forces per seguir després treballant...

El cansanci mental troba repòs en la fatiga corporal i el cos reposa tot fent treballar la ment. Canviar d'ocupació és una manera adient de reposar.

Una ballesta que està sempre en tensió ben aviat es trenca o es destensa... Un repòs fet a temps permet acabar la tasca en millors condicions...

El pes del cansament ve compensat pel plaer del repòs i per la joia del treball realitzat...

Reposar no equival a estar-se sense fer res...

«Fem CRÉIXER el Cos de Crist arreu —família, professió, parròquia, etc.— on participem fraternalment en una comunitat. I és en aquest trobament amb els altres que sant Joan ens anuncia el do de Déu.»

(A. D'Heilly, a *El rostre humà de Déu*, Publicacions Abadia de Montserrat. Col·lecció EL GRA DE BLAT, 8)

Assemblea diocesana d'animadors

El dia 6 de juny proppassat celebràvem l'Assemblea diocesana d'Animadors, a la Casa d'Exercicis de Sant Ignasi, de Sarrià.

Ens aplegàrem vuitanta persones, presidits pel consiliari diocesà P. Sobreroca i pel coordinador diocesà, J. L. Fernández Coll, el qual va donar la benvinguda. El sots-coordinador, J. Alcañiz, va explicar els resultats de l'enquesta que s'havia repartit l'any passat, sobre l'«Animador», els «Grups» i les «Reunions».

Després del cant-pregària, el P. Sobreroca ens va demanar que tinguéssim present el nostre Cardenal-Arquebisbe, Ricard M. Carles, en els moments difícils que viu, i així es va fer en la pregària universal de l'Eucaristia celebrada com a cloenda de la jornada.

El P. Sobreroca va exposar el tema XII, *A exemple de Crist, l'home-per-als-altres*. Seguidament va presentar-nos el temari del curs vinent: *Oberts a Déu i als germans*, arran del Concili Provincial Tarraconense.

El professor de la Universitat Ramon Llull, Dr. Francesc Torralba ens va parlar sobre la *Tolerància*. La seva joventut, (30 anys) i la seva facultat de viure allò que comunica ens féu molt entenedor el tema... La tolerància entre germans és possible i, alhora, enriquidora, malgrat les dificultats derivades de diferents mentalitats, llenguatges i expectatives. Ens va passar un breu qüestionari de tres preguntes per treballar en grups. Va concloure dient que «tolerància és descobrir el bo que hi ha en els altres»...

Al migdia vàrem compartir el dinar, i a continuació veírem el vídeo de l'Assemblea de V.C. del 17 d'abril d'enguany.

A continuació ens reunírem en grups per treballar el qüestionari del Dr. Torralba, i després posàrem en comú les conclusions adoptades.

Finalment, com a cloenda, se celebrà l'Eucaristia, presidida pel P. Sobreroca i concelebrada pel P. Valentí Prat, vice-consiliari. En la benedicció final, el P. Sobreroca implorà del Senyor la gràcia d'estar sempre *oberts a Déu i als germans*.

Fou una jornada de gran germanor i de treball encoratjador ple de joia.

Antoni Bosch

Reunió dels Coordinadors diocesans de Catalunya i les Illes

Els dies 30 i 31 del passat mes de maig tingué lloc la reunió trimestral dels Coordinadors diocesans de Catalunya i les Illes per tractar els temes que en general ens afecten.

L'ordre del dia va incloure les següents matèries: En primer lloc el tema de fons que aquesta vegada va tractar sobre l'organització i composició de les Comissions diocesanes. A continuació s'estudià el temari del curs 1997-98 que es titularà: *A l'encontre de Jesús*, i versarà sobre dotze passatges de l'Evangeli.

Joan Viñas, com a coordinador interdiocesà, va informar sobre el Tercer Encontre Europeu de la Vie Montante, a Lovaina, del Multifestival David i del proper Ple de Vida Ascendente a l'Escolial.

Es va fer una anàlisi de la X Trobada de V.C. del proppassat 17 d'abril a la Sala Barcelona'92 del Palau Sant Jordi, tant des del punt de vista organitzatiu i d'assistència, com dels aspectes econòmics.

Un diàleg obert va permetre arribar als següents acords: que el

tema de fons de la propera reunió de Coordinadors diocesans serà realitzat pel bisbat de Girona sobre l'extensió del moviment a les poblacions mitjanes i en el món rural, i que per a la XI Trobada de 1997 a Montserrat el tema central estigui relacionat amb la solidaritat vers els altres i el món d'avui. Pel que fa a aquesta Trobada es fa necessari fer-la en dues jornades com en anys anteriors vista la impossibilitat de cabuda, tant a la Basílica com pel menjador. En aquest sentit el diàleg se centrà en la dificultat que cada any es presenta en les Trobades per la manca de llocs adients per fer-les.

L'Eucaristia va cloure els actes de cada dia. El primer dia fou presidida pel consiliari interdiocesà, P. Sobreroca, i el segon dia pel consiliari diocesà de Girona.

No cal dir que a tots dos dies va presidir un ambient d'autèntica germanor i un desig de col·laboració entre tots els bisbats per tal de resoldre de comú acord els problemes que es puguin presentar.

J. L. F. C.

Avisos i comunicats

BARCELONA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax. 415 14 49

• **AMICS DE SANT FRANCESC I SANTA TERESA.**— Trobada sobre l'Esperit Sant, amb fra Esteva Sala, ofm., diumenge **30 de juny**, de 9.30 h. a 18.00 h., a la Casa Betània de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, Metro L5: Gavarrà). Més informació: tel. 340 39 28.

• **PIA UNIÓ DE SANT MIQUEL DELS SANTS.**— Parròquia de Sant Jaume. C/ Ferran, Barcelona. Divendres, dia **5 de juliol**, festa de Sant Miquel dels Sants. A les 7.30, 8.30 i 12.00 hs, Misses resades. A les 19.30 h.,

Missa solemne i veneració de la relíquia. Dia **6**, Misses a les 7.30, 8.30 i 20.00 hs. en sufragi dels associats a la Pia Unió, difunts.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES A MONTSERRAT.**— Adreçades a joves (homes i dones) de 18 a 25 anys, sobre *L'Eucaristia*, els dies **6 de juliol** (des de les 11.30 h) i **7 de juliol** (fins a les 15.30 hs.), a càrrec del P. Hilari Raguer i altres monjos. Les places són limitades. Informació i inscripcions: tel. (93) 835 02 51, despatx de la basílica (de 9.30 a 10.30 hs.; de 12.00 a 13.15 hs.; de 16.00 a 18.00 hs i de 19.30 a 20.00 hs.).

• **CONCERT DE CARILLÓ.**— Diumenge **7 de juliol**, a les 12.00 h., des del carilló del Palau de la Generalitat, concert a càrrec d'Anna Mª Reverté, amb obres de Mompou, Rakhmaninov, Tàrrega, Albèiz, Webber. Composicions originals per a carilló, cançons populars angleses, havaneres. Del **20 al 24 de juliol**, a les 21.00 h., III Festival Internacional de Carilló de Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ DE SANT ENRIC, EMPERADOR.**— Celebració de la festa patronal. Dilluns, dia **15 de juliol**, a l'església de Maria Auxiliadora (c/ Sepúlveda 68, 08015 Barcelona), on hi ha un retaule dedicat al sant. A les 20.00 h., celebració de l'Eucaristia en memòria de sant Enric. Hi són convidats tots els qui s'honoren en portar el seu nom.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Exercicis Espirituals per a homes i joves: del **22 al 27 de juliol**, i del **26 al 31 d'agost**, a la Casa de Ntra. Sra. de Montserrat, de Caldés de Montbui. Exercicis per a noies: del **26 al 31 d'agost**. Per a més informació, tel. (93) 865 44 96.

• **PELEGRINATGE A LOURDES, LOIOLA I ARÁNZA-ZU.**— Organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima, del **26 al 30 d'agost**, sortint de Barcelona, Manresa i de Berga. Informació tels. 872 56 48 i 872 92 04, (de 16.00 a 17.00 h. i de 21.00 a 23.00 hs.).

• **CENTRE CRISTIÀ D'UNIVERSITARIS.**— C/ Villarroel 81, 08011 Barcelona. *Eucaristia*: tots els diumenges i festius a les 20.00 h. Es reprendran el diumenge 1 de setembre a la mateixa hora. *Vespres*: No hi haurà vespres durant el mes de juliol. Les reprendrem el 16 de setembre, de 19.30 a 20.00 hs. Els mesos de juliol i setembre el CCU obrirà de dilluns a divendres de 17.00 a 21.00 hs. El dia **1 de juliol** el centre romandrà tancat, així com també tot el mes d'agost.

GIRONA

• **ASSOCIACIÓ D'AMICS DEL MONTSENY.**— Mas Segalàs - 17406 Viladrau. Dimarts, dia **21 de juliol**, a les 19.00 h., a l'ajuntament de Balenyà (Hostalets - Carretera nacional 152, entre Centelles i Tona), presentació de l'11è volum de *Monografies del Montseny*.

TORTOSA

• **IV CURSET DE LA PEDAGOGIA DE LA RELIGIÓ.**— A Tortosa, Col·legi Teresià (Parc) dies **8, 9 i 10 de juliol**, de 9.00 a 14.00 hs. Destinatari: professors de Primària i ESO. Per a informació i inscripcions: Tel. Delegació d'Ensenyament: 44 07 00, de 10.00 a 14.00 hs.

Finestral de la caritat

Els joves, els nous pobres

«La radiografia de la pobresa ha sofert modificacions en els últims anys. Els vells han deixat de ser el problema primordial gràcies a una eficaç actuació en l'àmbit de les pensions i la Seguretat Social i el problema es concentra ara entre els joves sense feina» (*La Vanguardia*, 16 abril 1996).

145. Viuda jove amb sis fills. El fill més gran està incapacitat per al treball. Viuen d'una pensió social. Per raons de seguretat han de canviar el comptador de l'electricitat. Sol·liciten 22.330 ptes.

146. Matrimoni sol. Viuen d'una modesta pensió. Han de fer treballs urgents en l'habitatge que pugen 80.000 ptes.

147. Jove estranger viu amb altres companys. Sobrevis de la venda ambulànt. La seva salut és molt precària i necessita una alimentació especial. Per dos mesos de règim específic, 30.000 ptes.

148. Pare de família a l'atur. Té tres fills. S'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Per posar-se al dia li calen 67.340 ptes.

149. Esposa separada, amb dos fills petits. Ha trobat una feina però necessita agafar diversos transports que li representen una despesa important. Per a tres mesos sol·licita 14.250 ptes.

150. Senyora estrangera malalta. Té un fill adolescent. Mentre se li tramita una pensió social necessita per a subsistir 45.000 ptes.

151. Pensionista per invalidesa. Està sol. Deu dos mesos de l'habitatge a la pensió on viu. Per a cancel·lar el deute li fan falta 38.000 ptes.

NOTA: Tots els donatius envieu-los a: CARITAS DIOCESANA, Plaça Nova, 1 - 08002 Barcelona. Tel. 301 35 50.

ASSOCIACIÓ GRUP DE VIDUS I VÍDUES DE L'ESPERANÇA

El dia **11 de juliol** anirem a visitar
el Monestir de Poblet

Per a més informació: tel. 666 11 30

JOVE:

Fes un parèntesi en el teu estiu i guarda't
un temps per escoltar la veu de Déu:

QUÈ ESPERES DE MI?

QUÈ PUC FER PELS ALTRES?

Recés vocacional per a joves

Organitzat per la Delegació Diocesana de
Pastoral Vocacional els dies **27 i 28 de juliol**, al monestir de St. Pere de
les Puel·les.

Inscripcions: Tel. 454 16 00 (matins) o
379 15 20 (vespres).

Barcelona 1996

Del **15 al 19 de juliol**

La Selva del Camp

del **29 de juliol al 3 d'agost**

Cursets (matí)

1. Iniciar-se a ser catequista
2. Introducció a la Bíblia
3. Els continguts de la fe cristiana
4. L'home i el seu entorn
5. Educació de la sensibilitat religiosa
6. Nous materials del SIC
7. Al Pare, pel Fill, en l'Esperit Sant
8. La vida cristiana
9. Catequètica fonamental
10. Celebració dels símbols
11. El catecisme de l'Església Catòlica
12. La catequesi familiar

Tallers (tardes)

1. Dinàmiques de grup
2. El conte a la catequesi
3. El país del silenci
4. Escenogrames per a la catequesi
5. El paper a la catequesi

*Secretariat Interdiocesà de Catequesi
de Catalunya i Balears*

Informació i inscripcions:

A la secretaria del SIC, de dilluns a divendres, de 9 a 13 h. Tel. (93) 3021041

Tornem-hi!

Oriol Camps

A Rússia no n'han tingut prou amb un dia de votacions, i hauran d'anar directament a la segona volta en la que guanyarà aquell que més vots tingui. Es fa difícil, ara un pronòstic clar. Perquè els dos candidats més votats, Ieltsin i Ziugànov, mantenen un frec a frec que pot variar en qualsevol moment. Ara, de fet seran els candidats amb menys vots, principalment el general Lébed, que ha obtingut entre ells el millor resultat, els qui determinaran el pràcticament empat entre el renovador Ieltsin i el nostàlgic Ziugànov. De moment han començat les entrevistes i el general Lébed no ha dissimulat el seu rebuig pel candidat nostàlgic de comunisme... Sembla que la segona volta se celebrarà el diumenge 7 de juliol vinent, si bé hi ha la possibilitat que el mateix Ieltsin les avançi al dia 3, dimecres, sigui per conveniències electoralistes, sigui per suscitar una major concurrència a les urnes. Cal esperar, doncs, la segona volta electoral.

Entre els candidats que han sofert un seriós revés, hi ha Mijail Gorbátxev, que ha obtingut una exigua quantitat de vots. Diríem que insignificant. Se'l fa responsable, segons es diu, de la desintegració de l'antiga URSS, i del desori econòmic que ara pateix l'antic imperi. Potser és un càrrec massa senzill. Perquè Gorbátxev va merèi-

xer la confiança exterior, i l'admiració per la seva valentia en donar una volta de timó al règim. No li donaren temps. El qui menys, l'actual president Ieltsin. Però el poble viu les actuals dificultats, i cercant-ne el culpable, ha trobat Gorbátxev, i l'ha anul·lat políticament.

Cal, també, donar un cop d'ull a les reaccions que la jornada electoral russa ha provocat a l'exterior: Potser no ha causat gaire estranyesa. Però s'ha insinuat una clara tendència favorable a Boris Ieltsin, potser per allò que val més boig conegut que savi per conèixer. El president americà, Clinton, ha felicitat calorosament el poble rus pel seu fer democràtic, i ha aprofitat l'ocasió per fer patent el seu desig que «els russos continuïn donant suport a la democràcia i a les reformes»... Per la seva banda, la Unió Europea s'ha manifestat, sense dir-ho, partidària de la reelecció de Ieltsin, i els seus dirigents han felicitat el poble rus per la seva prova de democràcia, en acudir, per primera vegada, a unes eleccions lliures...

La segona volta té la paraula.

REUNIÓ DE LA UE A ROMA

En la reunió especial de ministres d'affers estrangers de la UE, per preparar la propera reunió de Florència de caps de Govern i d'Estat, s'ha arribat a «principis d'acord»,

Un pintoresc «col·legi» electoral instal·lat al mig d'una plaça de la destruïda capital de Txetxènia. A Grozni es varen iniciar les votacions el dia 15 de juny

Les monges del monestir ortodox de Danielovski, de Moscou, acudiren a votar acompanyades del pope del convent

però a cap concreció. El problema de les «vaques folles» continua pendent sobre la taula, sobretot pel que fa a l'aixecament de l'embargament imposat a la Gran Bretanya, per evitar la propagació de la malaltia. Els anglesos es mostren preocupats, però també planten cara amenaçant d'aplicar el vet a resolucions sobre qualsevol problema que es planteji a la UE. A Roma, s'ha arribat a quatre punts: Primer, endurir el pla d'eradicació de la malaltia, i la Comis-

sió exigeix el «sacrifici col·lectiu» de les vaques més propenses a la malaltia, ampliant-lo a les nascudes l'any 1989... Els anglesos sembla que s'hi resisteixen... Segonament, es va parlar de l'aprovació d'un paquet de condicions perquè els Quinze puguin aixecar l'embargament sobre les exportacions del vacum britànic. Tercer, el boicot que el Regne Unit ha imposat a tots els altres acord sobre problemes específics, que té plantejats la UE... I finalment la Comissió europea va decidir crear un comitè pluridisciplinari—encloent metges—per reforçar el Comitè Veterinari. Sembla que en aquest punt la Gran Bretanya hi està d'acord. Tot per preparar la cimera de Florència. Mentrestant continuaran els estira i arronsa, i ja seria hora que s'arribés a un acord total i definitiu, que, sens dubte, a més de perjudicar Anglaterra, perjudica tota la resta d'Estats que formen la UE, que també se senten afectats econòmicament.

Expectació davant la coalició governamental israeliana

Miquel Àngel Codina

El nou primer ministre d'Israel, el conservador Benjamin Netanyahu, va presentar la setmana passada el seu govern, constituït per disset ministres, davant la Knesset (el Parlament jueu), en la seva catorzena legislatura. L'acte va ser presidit per Shimon Peres, el cap de Govern sortint i ara líder de l'oposició. Peres, del Partit Laborista, va exhortar als nous diputats «a ser realistes i fer la pau amb els àrabs». Així mateix, el veterà dirigent social-demòcrata israelià va evocar l'històric primer ministre David Ben Gurion, artífex de la fundació del modern Estat jueu, i va dir que, tal com Gurion creia, «la pau serà la més gran victòria del sionisme».

El partit de Netanyahu, el Likud, que arran de les passades eleccions del 29 de maig només va aconseguir 32 dels 120 escons de la Knesset, va haver de signar a correu diferents acords polítics per tal de formar una majoria parlamentària. Després dels pactes, posseeix actualment 66 escons, és a dir, la majoria absoluta i, com a conseqüència, dels 17 ministeris—apart de la presidència—, el Likud tan sols en té 7. Han estat precisament les querelles dels diputats d'aquest partit, a causa de la distribució dels ministeris, les que van provocar el retard de la presentació del Govern. Aquest Parlament israelià és força diferent de l'anterior atès que hi ha una àmplia representació de diverses formacions religioses com, per exemple, l'ultraortodox Shass i el Partit Nacional Religiós (Mafdal), i

d'altres, com el partit de Tercera Via i el dels immigrants de la desapareguda Unió Soviètica.

Els partits de la coalició governamental, nuclearitzada pel Likud, s'han compromès a continuar el procés de pau però també la política d'assentaments jueus. S'oposen a la creació d'un Estat palestí, descarten una possible divisió de Jerusalem i defensen el manteniment de l'exèrcit israelià als alts del Golan, reclamats per les autoritats sirianes. Enfront de les línies mestres de la nova Administració hebrea, l'alarma va fer la seva aparició entre palestins i sirians ja que consideren que el programa de govern de Netanyahu portarà la confrontació al Pròxim Orient. Un enigma que, sens dubte, es desxifrarà amb la posada en marxa de la nova política israeliana.

Les mines provoquen més de 10.000 morts cada any

Les mines, col·locades indiscriminadament, són armes destructives i perverses. Cada any provoquen més de 10.000 morts. N'hi ha 110 milions repartides a 64 països, segons l'ONU. Els preus dels 350 tipus de mines oscil·len entre les 250 i 30.000 pessetes. Caldrien, segons la Creu Roja, mil anys per desactivar totes les que hi ha disseminades arreu del món amb el programa vigent de l'ONU.

Marta Puyol

Vicenç Fisas, investigador per la Pau i el Desarmament del Centre Unesco de Catalunya, va participar en el seminari sobre els refugiats que es va celebrar recentment al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, donant una conferència sobre la greu problemàtica de les mines. Fisas és membre col·laborador de diferents ONG's com Metges sense Fronteres, Greenpeace i Amnistia Internacional. Darrerament ha treballat i escrit sobre l'ajut humanitari, el paper de les Nacions Unides i el lloc que ocupen els cascos blaus en alguns d'aquests conflictes, sobretot en el continent africà. És testimoni de primera mà dels conflictes a Somàlia i Rwanda, sobre els quals informava a les pàgines d'*El País*.

Vicenç Fisas va explicar, en la seva exposició, que les mines són una arma assequible, un petit artefacte, de la mida d'una llauna de conserva, que explota en rebre una lleugera pressió a la part de dalt. Una criatura petita, només que la trepitgi amb el peu, ja provoca la seva detonació. Les mines antipersonals, que són dissenyades per ferir o matar persones, només necessiten la força d'uns 7 kg. per explotar, però n'hi ha que s'activen no-

Moltes víctimes de les mines pateixen amputacions a les cames

més amb un kilo. Les mines es van inventar inicialment com una arma defensiva.

Mines antipersonals

Hi ha 2 grans tipus de mines: les anomenades antipersonals, que mutilen o maten les persones, i les mines anti-carro, que tenen com a objectiu fer esclatar un tanc mitjançant una capacitat de detonació més elevada i que necessita una pressió més gran per explotar. Dins la tipologia de mines antipersonals hi ha diferents models, un seria l'anomenada mina saltadora que no esclata a l'instant que una persona la trepitja sinó que ho fa després d'elevarse mig metre per fer més mal, sobretot a la zona dels genitals. Un altre tipus de mines són les col·locades a la superfície del terra, que s'anomenen papallona perquè tenen la forma d'aquest insecte amb colors vistosos que fan que els nens les confonguin amb joguines i morin en agafar-les. Un altre model de mina existent són les dispersables, que es llancen des d'avions, canons, o des d'unes llançadores que escampen 1.700 mines en un mi-

nut. Pel que fa a l'ús de les mines, Vicenç Fisas va remarcar que «des de la II Guerra Mundial fins a l'actualitat s'han dispersat en el món

uns 400 milions de mines, la major part de les quals són mines antipersonals, de les quals 45 milions s'han posat els darrers 15 anys. En aquest moment, hi ha 110 milions de mines dispersades en països diferents. A aquestes se'ls ha de sumar 100 milions de mines emmagatzemades pels exèrcits. En els anys 90, els principals productors i exportadors de mines han estat Rússia, Xina, Estats Units, l'antiga Iugoslàvia, Egipte, Paquistà, i Sud-Àfrica. La Xina és el principal exportador amb vuit milions de mines emmagatzemades.

Cost econòmic de desactivació

Les mines, en explosionar, escampen amb una gran potència nombrosos trossos de metall en un radi de més de 100 metres. Fisas va destacar el fet que «des de fa 20 anys, gairebé totes les mines que es fabriquen són revestides de plàstic perquè no es poden localitzar mitjançant un detector de metalls com es podia fer abans quan eren íntegrament metàl·liques, això afegeix

un grau més de perversitat». El desminat és un procés molt lent que s'ha de fer a mà. Una persona s'agenolla o estira a terra i ha d'anar excavant lentament centímetre a centímetre per veure si troba un fil o una punxa que són elements que constitueixen les mines. Un especialista en un dia de feina pot desminar de 20 a 50 m². El cost econòmic de desactivació d'una mina és molt més elevat que el de la seva col·locació i a més és un procés perillós, perquè es calcula que mor una persona i dues pateixen amputacions per cada 2.000 mines neutralitzades. Alguna vegada les empreses que es dediquen al desminat són les mateixes que fabriquen mines de manera que el negoci és encara més gran.

Cada 20 minuts hi ha una víctima a causa de les mines antipersonals. D'aquestes víctimes la meitat moren i la resta sobreviuen però pateixen amputacions a les cames i moltes d'elles també es queden cegues.

Segons la Creu Roja, es necessitarien mil anys per desactivar totes les mines disseminades amb el programa vigent de l'ONU per assolir aquest objectiu. Espanya és un dels països que continua fabricant mines malgrat la petició de l'Assemblea General de la NN.UU. a favor d'una moratòria sobre l'exportació de mines terrestres antipersonals, dissenyades per matar o ferir persones, dictada el 1993.

Un reportatge de la BBC mostra unes «proves» que els arqueòlegs no han considerat mai seriosament

Bluff periodístic sobre la resurrecció de Crist

Un bluff periodístic sobre la Resurrecció de Crist ha mantingut ocupada a part de la premsa europea. L'origen va ser un reportatge de la BBC referent a unes tombes del segle I trobades a Jerusalem. El fet que portin inscripcions com «Jesús, fill de Josep», «Maria», «Josep» o «Judes», fill de Jesús, s'ha interpretat com a possible prova contra la Resurrecció. D'ençà que el *Sunday Times*, de Londres, resenyés el programa en la seva edició del Diumenge de Rams, diversos diaris es van fer ressò dels descobriments en to sensacionalista. La *Stampa*, de Torí, va titular: «Jesús no va ressuscitar d'entre els morts: en tenim proves».

Les sepultures —unes urnes funeràries trobades buides— són autèntiques i semblen pertànyer a persones d'una mateixa família. Són dipositades en unes dependències que la Direcció General d'Antiguitats d'Israel té a Jerusalem. Són només unes quantes d'entre el mil·ler llarg d'enterraments d'aquella època trobats a la ciutat. Les inscripcions tam-

poc no tenen res d'extraordinari, doncs mostren noms molt comuns entre els hebreus d'aquell temps, que es repeteixen en altres sepultures.

El més cridaner del cas és que les urnes en qüestió van ser descobertes el 1980, i en tot el temps transcorregut mai no s'havien pres com a argument contra la Resurrecció. Entre les de la mateixa època, ja s'havia trobat abans una altra que també porta la inscripció: «Jesús, fill de

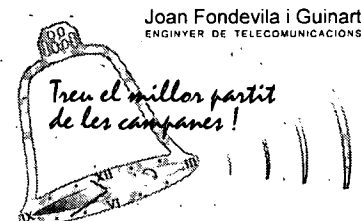
Josep». Aquesta es conserva al Museu Rockefeller de Jerusalem, sense que tampoc els científics no l'hagin relacionada amb Jesucrist.

D'altra banda, les sepultures mostrades en el reportatge són semblants a unes altres de judeocristianes del segle I. Si fossin algunes d'aquelles, resultaria encara més normal que portin noms com els de Crist i els seus parents. A la vista d'aquestes i altres dades, l'arqueòleg israeli Amos Kloner conclou: «La probabilitat que aquesta sigui la família de Jesús és aproximadament zero». (Aceptensa)

SIGNUM [®])))
INGENIERIA APLICADA A L'AUTOMATITZACIÓ DE CAMPANES

Instal·lem, fem el manteniment i reparem sistemes de comandament, campanes i rellotges perquè toquin quarts i hores, a missa, a difunts (home, dona), repics de festa, foc, ... manual o automàticament.

Joan Fondevila i Guinart
ENGINEER DE TELECOMUNICACIONS

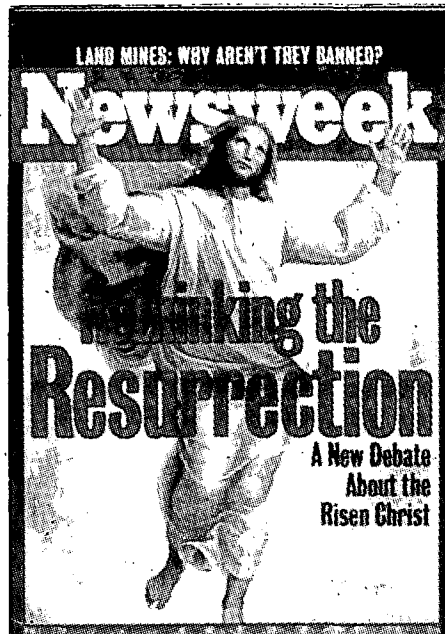

Telefax (93) 589 48 75 Estapé 64, 2on-1a
08190 • Sant Cugat del Vallès

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

En la mort del poeta i intel·lectual cristià

El magisteri moral de José María Valverde

C.C.

Feia temps que estava malalt i ens temíem el pitjor. José María Valverde, catedràtic d'estètica, filòsof i escriptor, ens ha deixat. La seva vida ha estat marcada per la coherència entre els seus principis i la seva actuació exemplar i solidària. En José María era un home de principis i ens va donar lliçons de poesia, d'estètica i sobretot de moral. Ens ha deixat, però ens queda el seu missatge, la seva paraula.

José María Valverde va néixer a la localitat de Valencia de Alcántara, a Extremadura, l'any 1926. Va estudiar Filosofia i Lletres a Madrid, on es va doctorar amb una tesi sobre Wilhelm von Humboldt. L'any 1956 va obtenir la càtedra d'Estètica de la Universitat de Barcelona. Es va integrar ràpidament a la societat catalana, i va mantenir una relació molt bona amb Carles Riba i Gabriel Ferrater.

Sense ètica no hi ha estètica

El seu prestigi i carisma augmentaren l'any 1965 en dimitir com a catedràtic de la Universitat de Barcelona, en solidaritat amb tres companys seus—Tierno Galván, José Luis Aranguren i García Calvo—que foren expulsats de la Universitat de Madrid per la intransigència del règim. Valverde va enviar un telegrama en llatí al ministre d'Educació i Ciència que deia: «Sense ètica no hi ha ni hi pot haver estètica», en un intent per explicar la seva posició. Va exercir posteriorment de profes-

sor als Estats Units i al Canadà fins al 1977, any en què va recuperar la seva càtedra a Barcelona.

Entre les seves obres, destaquen la monumental *Història de la Literatura* (Editorial Planeta), en col·laboració amb Martí de Riquer, *Vida y muerte de las ideas* i *Breve historia y antología de la estética* (Editorial Ariel), la traducció del *Ulisses* de James Joyce, i les traduccions al castellà de *Les dones i els dies*, de Gabriel Ferrater i del *Cant Espiritual* de Joan Maragall.

Valverde va aconseguir nombroses distincions i premis, des de la Creu de Sant Jordi al Ciutat de Barcelona—el 1991, per les seves *Poesías reunidas*. També va rebre l'Orde de la Independència Cultural Rubén Darío, que li concediren el 1986 els sandinistes, amb els quals va col·laborar activament des dels temps de la lluita contra Somoza.

La poesia de José María Valverde era profundament religiosa i existencial, vinculada a la generació dels cinquanta. Amb dinou anys va publicar un llibre de poesia *Hombre de Dios*, que reflectia clarament la seva maduresa. La seva poesia religiosa es basava en alguns dels postulats més exigents del nostre temps i va esdevenir, amb el pas dels anys, més cristiana i més humana.

El catedràtic tenia molt clares les vinculacions entre el compromís en la fe i el compromís ètic. Considerava que els adjectius sobraven en la fe. No li agradava l'expressió «teologia de l'alliberament». Tota teologia, deia, si és autèntica explicació de Déu, con-

dueix a l'alliberament. La teologia que esclavitzava no és un autèntic tractat de Déu. Tampoc no trobava encertada l'expressió «cristians pel socialisme», ja que tot cristià, si ho és de veritat, s'ha d'oposar amb fermesa a les causes estructurals de la injustícia.

José María Valverde estimava els homes i volia un món millor, més just i més humà. Sempre va defensar els humils, els desheretats. I ho va fer sense grans paraules, amb un llenguatge precís, amb aquella fortalesa i energia del qui defensa amb passió la seva causa.

La poesia de José María Valverde era profundament religiosa i existencial

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

MARÍA ENTRE NOSOTROS (MENSUAL)

Perquè la Verge entri cada mes a la nostra llar per mitjà de textos que animin a la seva devoció.

Subscripció individual: **500 Ptes./any**
més de 20 exemplars: **10 Ptes./exem.**

HOJAS CULTURALES (SETMANAL)

Escaient per a tota mena de persones. Indicada per a col·legis, hospitals i, fins i tot, parròquies, residències o llocs de reunió social. Les virtuts humanes i cristianes exposades en anècdotes.

Subscripció individual: **1.000 Ptes./any**
més de 10 exemplars: **9 Ptes./exem.**

TRAMESES MENSUALS DE 4 NÚMEROS

ORIENTACIÓN RELIGIOSA (SETMANAL)

Ideal per a esglésies, parròquies, oratoris o per a qualsevol lloc en què calgui un complement escrit adient per a la litúrgia dominical: lectures del diumenge; consulti; perfil d'un sant de la setmana; paraula del Papa.

Subscripció individual: **1.000 Ptes./any**
més de 10 exemplars: **9 Ptes./exem.**

TRAMESES MENSUALS DE 4 NÚMEROS

SUBSCRIPCIONS

D. Adreça

C.P. Població Província

Se subscriu a:

MARÍA ENTRE NOSOTROS fulls mensuals

HOJAS CULTURALES fulls setmanals

ORIENTACIÓN RELIGIOSA fulls setmanals

SISTEMA DE TRAMESA I PAGAMENT

☐ per correu contra reembors

☐ per correu ordinari i pagament:

☐ trimestral

☐ semestral

☐ anual

Comandes: OBRA CULTURAL - Roger de Llúria, 4 - Tel. 318 18 96 - 08010-Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA

UNA REALITAT QUE
NO TROBARÀS ALS
DIARIS

El llibre de la setmana

Històries d'una dona detectiu

Cristóbal Sàrrias

No estem acostumats a la novel·la negra que tingui com a protagonista principal una dona detectiu. A l'exhaustiu *Diccionari de la novel·la negra nord-americana* de Javier Coma s'esmenten noranta-sis autors, dels quals només cinc són dones. I en cap dels més de quatre-cents títols hi apareix una detectiu en acció.

La novel·lista americana Sue Grafton ha acceptat el repte d'escriure una sèrie de narracions en les quals Kinsey Milhone, una xicota relativament jove de Santa Clara, a Califòrnia, que es dedica a l'arriscat ofici d'investigadora privada. A més, i per major abundor en la dificultat, ha ideat una sèrie de vint-i-quatre títols que corresponen a les vint-i-quatre lletres de l'alfabet. Va partir de la A (*A d'adulteri*) fins arribar, de moment, a la L (*L de Llei (o sense ella)*).

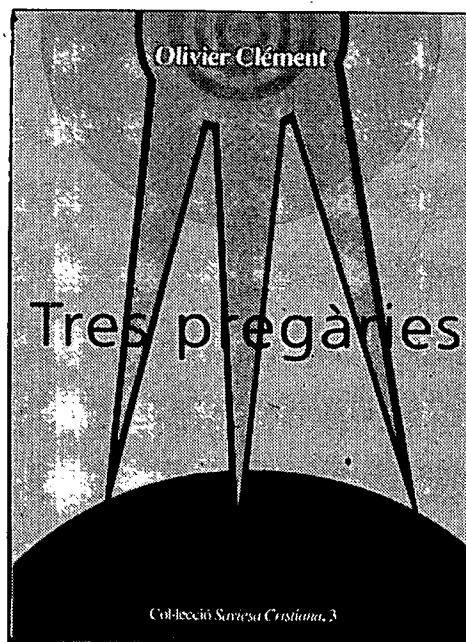
Una llarga sèrie que continua interessant al públic amant d'aquest gènere, i que, sens dubte té elements originals que fan atractiva la seva lectura.

La relativa perseverança en mantenir el protagonista és força comuna en molts d'aquests autors (des de Dashiell Hammet fins a Patricia Highsmith), però cap no ha fet d'ell una constant exclusiva, com ho ha fet Grafton amb la seva detectiu Kinsey Milhone.

Les seves narracions es basen sempre en problemes immediats, i aparentment sense massa complicacions. No cal fer deduccions a l'estil d'Agatha Christie, ni col·locar-se enfront dels problemes com els protagonistes de Georges Simenon. Sue Grafton, això sí, seguint la línia dels autors nord-americans, sotmet a molta violència la seva investigadora, malgrat que sigui una dona. O potser precisament perquè ho és...

Rere les novel·les de l'escriptora californiana hi ha una voluntat reivindicativa del paper de la dona en la societat, i en les situacions i exercicis més arriscats. Rere de moltes de les escaramusses a les quals es veu sotmesa hi ha un desig que es consideri «políticament correcte» el dedicar-se a un treball que semblava exclusivament masculí, i, certament, molt més enllà del que se'n conta en el programa televisiu «Se ha escrito un crimen», on l'educada mestressa de casa es dedica a desxifrar enigmes només amb un exercici mental. Kinsey Milhone, no.

Tanmateix, hi ha en aquesta sèrie, concurrències massa repetides, i que podrien ser analitzades per descobrir al lector allò que intenta dir, a més del que ja ha indicat. La seva referència a la soletat femenina, el seu rebuig de la família, la seva recerca d'afirmació personal en un ambient de persones grans... Hi ha quelcom més en una novel·lista aparentment intranscendent? Una anàlisi de les seves obres potser descobriria alguns dels elements bàsics que s'insinuen, com qui no vol la cosa, i que servirien per detectar la situació en què viu avui un ampli espectre de la societat americana. Per això creiem que qualsevol de les aventures de Kinsey Milhone té un rerefons sociològic important.

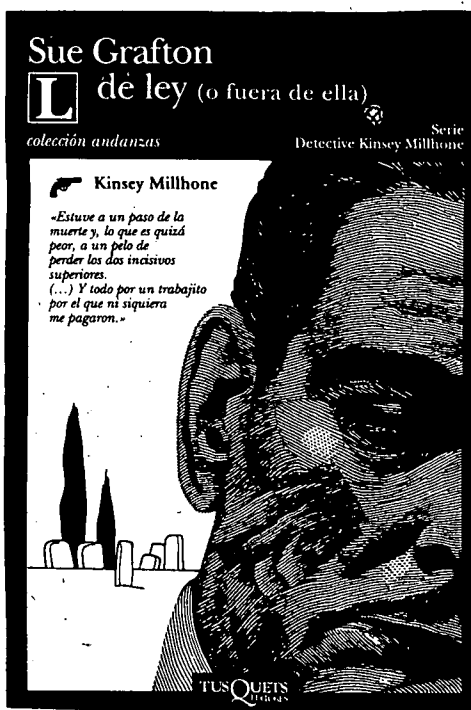

Olivier Clément.
Tres pregàries.
Editorial Saó.

Pregàries per a la unitat dels cristians

Aquest llibre d'Olivier Clément, conegut teòleg ortodox, professor de l'Institut de Teologia Sant Sergi de París i autor de molts treballs que ens ajuden a conèixer i estimar també l'espiritualitat ortodoxa, presenta en aquest llibre les seves reflexions sobre tres pregàries: el Parenostre, la pregària a l'Esperit Sant i la pregària penitencial de sant Efreim. L'autor considera que el Parenostre és una pregària preciosa per a tots els cristians, mentre que les altres dues són representatives del patrimoni de l'Església indivisa que l'Ortodòxia preserva i ofereix a tots.

La pretensió de l'autor és fer-nos vibrar amb aquestes oracions evangèliques—sempre genuïnament cristianes—i apropar-nos al Déu Trinitari des de la sensibilitat i les preocupacions de l'home contemporani. Es tracta, en definitiva, d'ajudar el lector a anar més a fons en el moment de la pregària. (C.C.)

Sue Grafton.
L de Ley (o fuera de ella)
Tusquets. Barcelona 1996, 330 pàg.

També hem llegit...

* Javier Marías, *Cuando fui mortal*, Alfaguara, Madrid 1996, 272 pàgs.: Contes breus en els quals es recorren tots els estrats socials. Ironia, nostàlgia, originalitat. El conte és quelcom difícil, perquè cal contar molt narrant poc. No diria que Marías ho assoleixi.

* José María Mendiluce, *El amor armado*, Planeta, Barcelona 1996, 187 pàgs.: Mendiluce és testimoni de tantes atrocitats, des de fa temps, que qualsevol de les seves obres, encara que aparenti ficció, sonen a veritables. Això explica la seva croada perseverant per assolir l'inabastable. Lluitar solitari. Val la pena llegir les seves pàgines, separant d'ella brosses de protagonisme innecessaris o afegits.

* Jaume Cabré, *El llibre de Feixes*, Proa, Barcelona 1996: La llegenda que va començar fa temps amb la breu narració *Balneari*. La Terrassa (?) de finals de segle, amb les complexitats socials. Important.

La sardana i la dansa

Festival de Cantonigròs

Josep Ventura

Una trentena de països d'arreu del món participen enguany en el 14è Festival Internacional de Música de Cantonigròs, que se celebra del 18 al 21 de juliol. Es tracta d'una manifestació cultural molt important, ja que hi actuen grups de dansa molt prestigiosos que ens posen en contacte amb la cultura popular i tradicional d'indrets ben allunyats. El festival és competi-

tiu per a cors mixtos. Cada dia la festa acaba amb el concert «Cantons i danses del món». Els grups participants són acollits per famílies de Cantonigròs i de poblacions veïnes. És una iniciativa assumida per tota la població que cada any hi col·labora amb gran entusiasme.

Cinquantenari al Ripollès

L'Agrupació Sardanista de Ripoll celebra enguany el seu cin-

quantenari amb diversos actes. Un dels més importants és el que s'organitzarà el 21 de juliol: un gran aplec de les comarques gironines. Hi haurà sardanes des del matí fins al vespre al Passeig Regull, i un concert a la nit, al claustre del Monestir. Hi actuaran les cobles Ciutat de Girona, Jovenívola de Sabadell, Ciutat de Cornellà i Juvenil de Bellpuig. El concert de la nit anirà a càrrec de la Cobla Ciutat de Girona, i els preus seran populars.

EDITORIAL REGINA, S.A.
EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES - LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Cinema

Matías, juez de línea

Directors i guionistes: La Cuadrilla (Luis Guridi i Santiago Aguilar). **Intèrprets:** Carlos de Gabriel, Ramón Barea, Alicia Sánchez, Alex Angulo. **94 min.**

J.J. Martín
(Aceprensa)

Després de diversos curts interessants, La Cuadrilla (Luis Guridi i Santiago Aguilar) va sorprendre gratament amb el seu primer llargmetratge, *Justino, un asesino de la tercera edad*. Es tractava de la primera part de la trilogia *España por la puerta de atrás*, l'estil propi del qual els propis directors anomenen «neocañí». Si *Justino* se centrava en l'ambient taurí, a *Matías, juez de línea* li ha tocat el torn al futbol i al contraban. En una futura tercera part pretenen tractar el món de la política.

Després d'assenyalar un penal contra Espanya, que aparta la selecció del Campionat del Món, Matías (Carlos de Gabriel) s'amaga de la fúria dels aficionats al seu poble natal, San Amancio, un perdut llogarret gallec els habitants del qual viuen del contraban d'alcohol. La integritat de Matías i la seva incapacitat per dir mentides posaran en perill el pròsper negoci il·legal del poble.

Guridi i Aguilar han intentat recuperar el to desenfadat de les comèdies costumbristes espanyoles dels anys 50 o 60, de l'estil de *Bienvenido*

M. Marshall o *Historias de la radio*. I l'enriqueixen amb nombroses referències a grans clàssics del gènere burlesc, com Buster Keaton, Jacques Tati o les comèdies de l'Ealing, en concret *Whisky a gogó* (1949), d'Alexander Mackendrick.

Així, ofereixen una divertida galeria de personatges —tots ben interpretats— i nombrosos cops d'humor molt eficaços. Això, junt a una bella factura visual i a una magnífica partitura, fa que la pel·lícula resulti agradable de veure. És cert que li falta unitat i ritme sostingut; La Cuadrilla continua movent-se millor en el *dribbling* en curt que en el *dribbling* llarg. Però, per la seva senzillesa —no exempta de valors—, la seva amabilitat i la seva elegància, cal destacar aquesta pel·lícula dins del panorama del cinema espanyol, necessitat sens dubte d'una renovació argumental.

Crònica televisiva

Un joc per exercitar l'intel·lecte

Miquel Àngel Codina

Després de cinc anys d'èxit ininterromput, el concurs cultural *Cifras y letras* —convertit ja en tot un clàssic de la televisió—, presentat per la periodista Elisenda Roca, es va acomiadar temporalment de la petita pantalla, atès que els seus drets d'emissió han caducat i cal ara una nova negociació. Amb tota probabilitat, hi tornarà el setembre. Mentrestant, el seu lloc a la sobretaula de La 2 ha estat ocupat per un altre concurs de trets similars que també premia l'habilitat i agilitat mentals dels seus participants. *Rompecocos*, conduït pel «showman» Paco Vergara —conegut pel seu treball d'actor-presentador en programes com *Objetivo indiscreto* o *¡Mójate!*—, proposa durant mitja hora als concursants i als telespectadors descobrir paraules a partir de les seves inicials o endevinar mots un cop sabuda la seva definició. Una bona manera d'exercitar l'intel·lecte.

El format del joc, que és una adaptació de l'espai *Brainstorm*, amb llicència de World Entertainment, consta de quatre fases. Les tres primeres són eliminatòries i hi competeixen els dos participants que acudeixen al programa diàriament. La quarta fase tan sols la juga el concursant que ha aconseguit vèncer al seu rival. Un mateix participant pot seguir en el programa fins un màxim de cinc vegades.

Una primera fase consisteix en encertar deu noms coneixent el tema comú a tots ells i la lletra inicial de cadascun. En un segon apartat, s'alterna aquest joc amb el de les definicions. Seguidament, els concursants han de trobar dotze paraules que tinguin la lletra inicial comuna, a través de les explicacions del presentador. En aquest bloc juguen els dos concursants i respon el qui polsi més ràpidament el seu botó de torn. La quarta i última fase és novament un joc d'inicials en el qual el guanyador de les etapes anteriors pot escollir entre dos temes diferents que se li proposen. Hi ha vuit paraules i cada encert li proporciona un premi en metàl·lic.

Connectar la televisió i veure un espai de contingut formatiu és cada vegada més difícil. L'oferta de la programació educativa a Espanya, tot i que ha augmentat en els darrers anys, és encara de les més baixes d'Europa. Només quatre canals (La 2, Canal 33, ETB-1 i Canal Clásico) ofereixen programes educatius de manera continuada. Un exemple a imitar.

Veus d'Església

TELEVISIÓ

TV2

Dissabte 07.30 *Últimas preguntas.*

Diumenge 08.45 *Tiempo de creer.*

11.00 *La Missa:* amb la participació de la Coral Vallbardina de Gelida (Alt Penedès, arquebisbat de Barcelona), sota la direcció de Maria-Carme Julià; (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).

11.50 *Esglésies de Catalunya.*

Dilluns 16.30 *Pueblo de Dios.*

TV3

Dissabte 08.10 *Signes dels Temps:* estarà dedicat a *El temps de vacances*. Un programa on es fan diverses propostes per aprofitar el temps de vacances. Parlarem dels santuaris, les colònies d'estiu, el voluntariat, els llibres, el turisme, l'evangelisme. Un programa diferent. Aquest és el darrer programa de la temporada. *Signes dels*

Temps tornarà el 14 de setembre.
(Director: Ramon Safont-Tria).

Diumenge 08.50 *Néixer de nou* (programa religiós protestant).

TELEVISIÓ DE MATARÓ (Canal 64)

Dv 28/6 20.30 *Creure avui:* Taula rodona: *La pastoral obrera de tota l'Església;* (director Ramon Safont-Tria).

DI 01/7 13.00 *Creure avui:* (repetició).

Dv 05/7 20.30 *Creure avui: Llibres per llegir a l'estiu;* (director Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

Diumenge 12.00-12.30 *Angelus.* (Directe)

Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general.* (Directe)

De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació.*

Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000.*

RÀDIO

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

de 07.00 a 22.00h.: Cada quart d'hora, butlletins d'informació: general, serveis, d'Església i cultura. Comentaris, cada mitja hora, després de la informació general i d'Església. Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i 21.30.

De dilluns a diumenge:

23.57 *Mirant endins.*
00.00 *Punt i Coma.*
01.30 *Dietari de música i músics.*
Ràdio Vaticana.
Espurna d'alba.

Dilluns

22.00 *Aquí Ràdio Estel.*
22.30 *Diàleg d'Església.*
23.00 *Panorama de cinema.*
00.03 *Anem per feina.*
00.30 *Cova de clàssics.*
01.00 *Deliciosament instrumental.*

Dimarts

22.00 *Paraules d'amor.*
23.00 *Temps d'acció.*
00.03 *Versió original.*
00.30 *Perfil.*
01.00 *Deliciosament instrumental.*

Dimecres

22.00 *Sons i Ressons.*
22.30 *Converses amb la ciència.*
23.00 *Panorama Cultural.*
00.03 *Els veïns de l'escala.*
00.30 *Nit d'Estels.*
01.00 *Deliciosament instrumental.*

Dijous

22.00 *Més enllà del temps.*
22.30 *Tal dia com aquell.*
23.00 *En família.*

00.03 *Temps de paraula.*
00.30 *Selecció musical.*
01.00 *Última sessió.*

Divendres

22.00 *Set dies a l'Església.*
22.30 *A Cel Obert.*
23.00 *Encantats de conèixer-lo!*

00.03 *Calaix de sastre.*
00.30 *Fila 7.*
01.00 *Paraules de música.*

Dissabte

22.00 *A cor obert.*
Pedra angular.
22.30 *Contemporània.*
23.00 *Cova de Jazz.*
00.03 *Negra nit.*
00.30 *Les novetats a cau d'orella.*
01.00 *Paraules de música.*

Diumenge

19.00 *Eucaristia Catedral.*
22.00 *Raons per viure.*
22.30 *Mosaic.*
23.00 *La Gran Via.*
23.30 *Blue Velvet.*
00.03 *Amb molt de gust.*
00.30 *Estel de colors.*

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 *Músiques místiques: Super Flumina Babylonis, motet, de Dumont; Super Flumina Babylonis, de Delalande; Super Flumina Babylonis, motet, de Locke; Super Flumina Babylonis, salm de David, de Charpentier; Super Flumina Babylonis, motet, de Palestrina; Super Flumina Babylonis, motet, de Festa; Veni Creator, per a dues sopranos, cor i orquestra, de Bertoni; Preludi, Adagio i Coral variat sobre el tema «Veni Creator», op 4, de Durufle.*
11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

15.05 *Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Francesc Romero).*

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

De dilluns a divendres

20.30 *El Brocal.*

De dilluns a dijous

21.00 *El Espejo.*

Divendres

21.00 *La linterna de la Iglesia.*

Diumenge

09.00 Retransmissió de la missa, des de les Carmelites Descalces de Terrassa.

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós.
10.30 *Iglesia es noticia:* informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 *La veu de la parròquia:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home:* programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (II part) amb: Gerardo González, periodista i redactor en cap de la revista «Mundo Negro»; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 *Cristians:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

08.45 *Vida i esperit.*

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. *La punta:* (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

Dissabte

09.00 *Obrim camins:* programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 *Iglesia es noticia:* entrevista de caràcter humanístico-religiós i paraules del bisbe Mallà, de Lleida.

RÀDIO POPULAR DE TARRAGONA (OM 1.143)

De dilluns a divendres

19.30 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Dissabte

13.50 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella.

Diumenge

09.45 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DE L'ARQUEBISBAT DE TARRAGONA

ESGLÉSIA VIVA: informacions, comentaris i entrevistes. L'emeten:

Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Radio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 104.3) diumenge 09.00h. **Calafell Ràdio** (FM 107.7) diumenge 09.20h. **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) diumenge 10.30h.

FETS I CRITERIS: missatge setmanal de l'arquebisbe Torrella (es publica a «Catalunya Cristiana»). L'emeten:

Ràdio 5, Ràdio Popular de Tarragona, Ràdio Valls, Tarragona Ràdio, i també: **Calafell Ràdio** (FM 107.7) dissabte 12h. **Ràdio La Canonja** (FM 102.3) divendres 20h. **L'Espluga FM Ràdio** (FM 107.4) dissabte. **Ràdio Falset** (FM 107.0) dissabte, a partir de les 14h. **Ràdio El Morell** (FM 105.7) dilluns, a partir de les 21h. **Ràdio Montblanc** (107.0) diumenge, a partir de les 11 h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (FM 107.5) dissabte 13h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (FM 101.0) dissabte, a partir de les 20 h. **Ràdio La Vilella Alta** (FM 102.3) dissabte 12 h. i diumenge a les 13h.

EL MIRALL: **Cadena Cope-Reus** (OM 1143) dilluns 21h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a 17004 Girona;
Tel (972) 22.27.75; Fax: 20.18.55.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe* (comentari setmanal del Bisbe de Girona), *Costumari Cristià* (explicacions a costums i tradicions de l'Església per Joan Baburès), *La Veu dels Joves* (comentaris de Jaume Reixach), *Notícies i El significat de l'Evangeli* (a càrrec de Pere Carreras). Alguns d'aquest apartats canvien segons l'època de l'any. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) diumenge 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104 FM) dissabte 20.00h. **Ràdio Arbúcies** (107.6 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h*. **Ràdio Arenys de Munt** (107 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio l'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio la Vall** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.1 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) diumenge 8.00h. **Ràdio Sant Joan les Fonts** (107.7 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Santa Coloma de Farners** (103.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom Palau Sacosta** (106.6 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sarrià de Ter** (87.6 FM) diumenge 10.00h. **Top Gironès-Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 19.30h.

*(Inclòs dins el programa parroquial local).

MÚSIQUES I CANTS: programa setmanal de 30 minuts de durada que fa un repàs a la música «gospel» i espiritual negra des dels seus inicis fins a l'actualitat, amb gravacions inèdites i d'importació. Presenta: Josep Maria Pont. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (diuenge 9.05h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 9.30h). **Ràdio Besalú** (divendres 21.00h). **Ràdio Les Planes** (divendres 20.00h). **Ràdio Palafrugell** (dimecres 14.15h).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Ràdio Arenys de Mar (dissabte 18.00h). **Ràdio Arenys de Munt** (dissabte 8.30h). **Ràdio Banyoles** (dissabte 10.00h). **Ràdio Besalú** (dissabte 21.00h). **Ràdio Calella** (dissabte 16.00h). **Ràdio l'Escala** (divendres 18.25h). **Ràdio la Vall** (diuenge 13.00h). **Ràdio Les Planes** (dissabte 15.00h). **Ràdio Palafrugell** (dilluns 14.15h). **Ràdio Sta. Coloma de Farners** (dimecres 22.15h). **Ràdio**

Diumenge

09.30 *Reflexió:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SABADELL (OM 882)

Diumenge

09.45 *Testimoni:* recull d'informacions i notícies de caire religiós a Sabadell i comarca (director: Juanjo Yunquera).

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. *Rosari:* meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, heroics del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marí, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 23.00 a 24.00h. *SOS pregària:* una hora de pregària des de casa vostra, units per una mateixa sintonia.

RÀDIO VALLS (FM 103.2)

Dissabte

09.05 *Fets i criteris:* paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

Diumenge

09.00 *Església viva* (producció de l'arquebisbat de Tarragona).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 *Rosari:* en llatí des del Vaticà.

22.10 *Noticiario.*

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 *Església viva:* amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

TARRAGONA RÀDIO (FM 102.6)

De dilluns a divendres

15.30 *Café i pastes:* informacions, comentaris i entrevistes.

Dissabte

08.15 *Església viva* (producció de l'arquebisbat).

Sant Joan les Fonts (diuenge 11.30h). **Ràdio Sarrià de Ter** (divendres 18.30h). **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diuenge 9.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: Micro-espai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel Bisbe de Girona Mn. Jaume Campródon i Rovira. L'emeten:

Ràdio Calella (107.9 FM) diuenge 11.00h. **Ràdio Malgrat de Mar** (107.4 FM) diuenge 11.10h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diuenge 9.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dissabte 9.05h*. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diuenge 10.15h*.

* Inclòs dins el programa parroquial setmanal.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cadena Cope Figueres (1269 AM i 88.0 FM) (dilluns 21.05h.).

TARDA DE TOTS: en aquest programa s'inclourà un espai dedicat als temes d'informació religiosa que coordinarà Àngel Rodríguez. L'emeten:

Onda Rambla Girona (89.9 FM) divendres 17.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten:

Cope Figueres, Ràdio Arbúcies, Ràdio Banyoles, Ràdio Besalú, Ràdio Palafrugell, Ràdio Les Planes, Ràdio Sarrià de Ter i Ràdio Shalom de Palau Sacosta, Ràdio Salt.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diuenge 11.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diuenge 9.00h. **Cope Figueres** (1269 AM) diuenge 9.00h. **Ona Jove de Riudellots de la Selva** (104 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diuenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diuenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diuenge 9.05h. **Ràdio Shalom de Palau Sacosta** (106.6 FM) diuenge 11.00h. **Ràdio 1 de Ràdio Nacional** (738 AM-93.3 FM) diuenge 8.15h. **Top Gironès de Cassà de la Selva** (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: **Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars,** i també: **Ràdio Súrria** (FM 107.8) diuenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

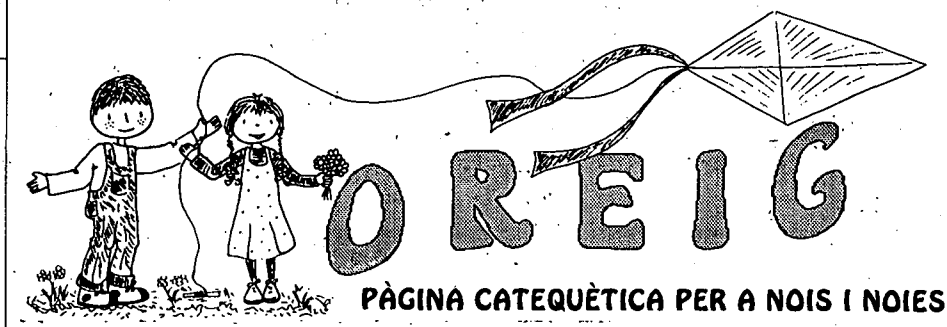
FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diuenge 09.00h. **Ràdio La Cala** (l'Ametlla de Mar, FM 99) diuenge 12.00h. **Ràdio Deltebre** (FM 107.6) dissabte de 9.00h. **Ràdio Flix** (FM 102) dissabte de 9.30h. **Ràdio Gandesa** (FM 107.9) dissabte de 13.00h. **Ràdio Infant** (l'Hospitalet FM 107.9) dissabte 10.00h. **Ràdio Joventut de Masdenverge** (FM 100.7) diuenge 10.00h. **Ràdio Mora d'Ebre** (FM 87.6) divendres 10.00h. **Ràdio Nueva Vinaròs** (FM 98.2) dissabte 22.30h. **Ràdio Onda Cero** (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. **Ràdio els Ports** (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. **Ràdio Ràpita** (FM 107.9) diuenge 12.00h. **Ràdio Ulldecona** (FM 95) diuenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

RESSO: entrevista amb personatges o sobre fets diocesans. L'emeten: **Ràdio Pirineu** (Puigcerdà, FM 89.8) diuenge 09.30h. **Ràdio Seu** (FM 107.2) diuenge 9.00h. **Ràdio Valira** (FM 98.1) dissabte 13.00h.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

AMICS DE DÉU

Sant Lluís Gonçaga, religiós, 21 de juny

El príncep Ferran, marquès de Castiglione i comte de Tanasentena, era un home d'idees fermes i caràcter rude. No es resignava a donar a Déu abans de temps el seu fill Lluís donant-li permís per ingressar a la Companyia de Jesús.

El jove, afeccionat a les armes des de la seva infància, havia canviat de sobte l'orientació de la seva vida i, malgrat la vigilància dels criats del seu pare, se sotmetia a dures penitències. Desitjava vivament consagrar la seva vida a Nostre Senyor i sofria en no poder-ho fer.

El seu pare sovint enviava Lluís de viatge, amb el pretext que atengués els interessos de casa seva. Finalment es va imposar la ferma voluntat de Lluís, que va poder ingressar a la Companyia de Jesús, com desitjava.

Tot i que era un gran talent per als estudis, la seva vocació s'orientava vers l'assistència i la cura dels pobres, malalts, presidiaris i rodaments. Amb motiu d'una epidèmia de tu-

berculosi que assolà Roma l'any 1591, sant Lluís Gonçaga va abocar tota la seva compassió i capacitat d'amor en els malalts. Es va contagiar i va morir tuberculos a l'edat de vint-i-tres anys.

La seva bondat incondicional, que va fer que no tingués por a la mort, el fa gaudir de la glòria de Déu. Sant Lluís va saber canviar la comoditat i l'existència fàcil de la vida cortesana per l'austeritat, la penitència i l'amor al proïsme, en qui veia sempre la imatge de Déu. Moltes vegades havia meditat sobre el passatge evangèlic del jove ric que va marxar trist davant la invitació de Jesús, i a l'hora de la seva mort va escoltar: «Us dic de veritat que tot aquell que hagi deixat les coses d'aquest món per amor meu rebrà cent vegades més en aquest temps i la vida eterna en el món futur» (Mc 10, 29-30).

Sant Lluís Gonçaga, patró de la joventut, és un model de puresa i vida evangèlica per a tots els joves.

FEM CATEQUESI

La infantesa i joventut de Jesús (3)

Jesús va ser un noi obedient, treballador i estudiós. Es va sotmetre a les lleis religioses del seu temps, va ser circumcidat, anava a la sinagoga a pregar, participava en les festivitats religioses, llegia la Sagrada Escripura i estimava molt els seus pares.

Quan, després de la festa de la Pasqua, el van perdre a Jerusalem i van trigar uns dies a trobar-lo, els seus pares van tenir una gran preocupació; però Jesús els va explicar la raó de perquè ho havia fet, que és la raó del sentit de la seva vida entre nosaltres: «Jo havia de ser a casa del meu Pare» (Lluc 2, 41-50).

Josep i Maria no ho van entendre del tot, però Jesús va continuar obeint-los i la seva família va ser un exemple de bondat, comprensió i harmonia.

Fins als trenta anys, Jesús va treballar amb les seves mans en l'ofici de fuster per guanyar el pa i no considerava que el treball manual fos cap deshonor. Jesús era aplicat i estudiós; en la seva estada al temple de Jerusalem va deixar admirats amb la seva saviesa els Doctors i els Mestres de la Llei.

PELS CAMINS DE LA BÍBLIA

Salomó rei

Quan David, ja molt vell, va morir, va succeir-lo en el tron el seu fill Salomó, el qual va demanar a Déu que li concedís saviesa per escoltar i governar el poble rectament, amb justícia. Déu li va donar totes dues coses, saviesa i justícia.

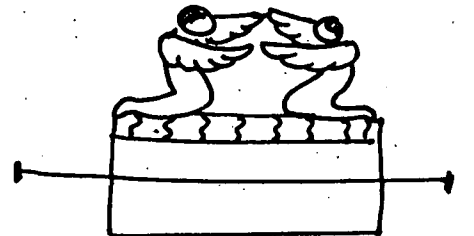
Més endavant, Salomó manà de construir el temple, la casa de Déu, a base de pedres precioses, or i plata. Dins el temple va col·locar l'Arca de l'Aliança que contenia les Taules de la Llei amb els manaments que Moisès va rebre a la muntanya del Sinaí.

Va ser l'època de major esplendor dels israelites, els quals ja tenien un temple per a Déu, un rei savi i prudent, i no els mancava res.

La fama de Salomó va escampar-se per tot arreu. I per veure si era veritat tot allò que se'n deia, fins i tot el va anar a visitar la reina de Sabà, la qual va sortir-ne meravellada i li feu esplèndids regals.

Però, essent ja vell, Salomó desobeí Déu. El poble també va anar oblidant-se de l'aliança amb Déu.

En els seus últims anys hi hagué algunes rebel·lions per apoderar-se del tron. Salomó va regnar durant quaranta anys.

QUÈ ÉS L'EUCARISTIA

Aneu-vos-en en pau: som enviats per Jesucrist

En arribar al moment final de la celebració de l'Eucaristia, el sacerdot ens dóna la benedicció i ens acomiada, enviant-nos a ser portadors de pau enmig del món.

La paraula «missa», amb la qual acostumem a anomenar la celebració de l'Eucaristia, ve de quan aquesta se celebrava en llatí i el sacerdot per acomiadar el poble deia: «Ite, missa est», és a dir: «aneu, és la missió». Anar en pau és portar aquesta pau perquè Jesucrist ens hi envia, aquesta és la nostra missió com a cristians.

Durant la celebració de l'Eucaristia ens hem aplegat i reunit com a germans per lloar Déu i donar-li gràcies, hem demanat perdó de les nostres faltes i hem escoltat la seva Paraula, hem fet el memorial de la mort i resurrecció del Senyor i hem rebut com aliment el seu Cos i la seva Sang a la comunió. Hem conegut el molt que Déu ens estima i ara això cal que ho fem saber als altres, als qui encara no coneixen prou Jesucrist, perquè l'Evangeli és la Bona Notícia de la Salvació.

Per això, tothom ens hauria de veure contents de ser deixebles de Jesús. Tot allò que hem sentit; allò que el sacerdot ens ha explicat, el que hem vist i celebrat l'hem d'anar manifestant en els fets de la vida de cada dia.

VOCABULARI CATEQUÈTIC

Ermita. Capella dedicada a la Verge o a un sant, situada ordinàriament en lloc despoblat. Són notables a Catalunya les ermites romàniques.

Basilica. A l'antiga Roma, edifici públic que servia de tribunal i de lloc de reunió i de contractes comercials. / En el cristianisme, església notable per la seva antiguitat i importància. Quan el cristianisme va poder manifestar-se públicament, després de les persecucions de l'Imperi Romà, els cristians van decidir construir llurs temples adoptant la forma de basilica, perquè facilitava les reunions per al culte.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

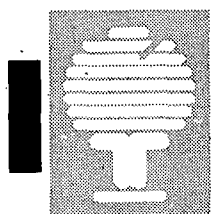

DIVERSOS

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Barcelona

Amb la cultura

CAIXA DE TERRASSA

afinant

Zoom

La Mare Teresa de Calcuta es va torçar el turmell quan baixava de l'avió que l'havia portat a Dublín, des d'on s'havia de traslladar a Armagh (Irlanda del Nord) per obrir una casa de la comunitat de la Congregació de les Germanes de la Caritat... El seu amor pels pobres i desvalguts res ni ningú no l'atura, i als vuitanta-cinc anys i amb cadira de rodes va a complir la seva missió a la torturada Irlanda del Nord. Quin és el seu secret? El seu amor per Crist, que fa extensiu a tots els que l'envolten, sobretot als més necessitats.

Llindar

En comunió amb Pere

Un cop obtinguda la *recognitio* romana, els bisbes de les diòcesis catalanes han escollit el 29 de juny, festivitat litúrgica de Sant Pere i Sant Pau, com a data de l'entrada en vigor de les resolucions del Concili Tarraconense. És una decisió encertada i, a més, plena de significat. Sense una sincera comunió amb el successor de Pere, perpetu i visible principi de la unitat de l'Església, no tindria sentit tot el treball conciliar que hem dut a terme. A Catalunya, hauríem de superar alguns titubeigs respecte al tema. Potser no sabem distingir, com féu aquell pare oriental durant una sessió del Concili Vaticà II, entre Pere i els organismes romans. *Non timeo Petrum sed Secretarium Petri*, va dir. I, encara, abans de témer aquests, en el nostre cas, hauríem de témer altres institucions.

Sempre que viatjo a Roma, com tants pelegrins, m'aturo davant la venerada estàtua de sant Pere que hi ha a la basílica vaticana i beso devotament el peu de l'Apòstol. Després reso el credo davant del sepulcre de Pere. En el transcurs dels meus estudis a Roma, vaig acompanyar alguns bisbes en la seva visita a la basílica de Sant Pere i tots ells s'aturaven davant l'estàtua de bronze per fer el mateix gest. El cardenal Jubany després de besar aquell peu, lluent de tan grapejat i besat pels pelegrins, posava un moment el cap a sota per expressar que la seva comunió era alhora *cum Petro i sub Petro*. Un gest, aquest, que no només expressa la unitat constituïda pels vincles de la professió de fe i dels sacraments sinó també la comunió jeràrquica. La fidelitat a aquesta comunió és, per als bisbes, una exigència particularment greu i una necessitat absoluta per a l'autenticitat i fecunditat del seu ministeri.

El 29 de juny els catòlics celebrem el tradicional *dia del Papa*. No és aquesta una excel·lent ocasió per manifestar el nostre afecte i la nostra fidelitat al successor de Pere? Hom desitjaria que el catolicisme català superés alguns recels que l'inclinen

amb excés a inhibir un afecte que s'hauria de poder manifestar sense tants bloqueigs. Fins el simple fet de trametre un telegrama d'adhesió al Papa amb motiu d'alguna assemblea eclesial important sembla que pot arribar a ser motiu de discussió entre nosaltres. Aquí parlar amb afecte i cordialitat del Papa no és ben vist. Al que ho fa l'acusen tot seguit de *papista*, o de *servil*.

Ningú com el mateix Joan Pau II ha plantejat tant valentment la seva condició de primat: «Jo l'exerceixo amb la convicció profunda d'obeir el Senyor i amb la plena consciència de la meua humana fragilitat» (*Ut unum sint*, n. 4). Per això demana, i mereix, la nostra oració. I és ell mateix qui està disposat a que es trobi «una forma

d'exercici del primat que, no renunciant en cap moment a l'essencial de la seva missió, obri una situació nova» (id. n. 95). No suposa això una gran obertura? Hi ha qui, encertadament, anomena Joan Pau II, no el papa de la restauració, sinó el papa de la Resurrecció. Crec que és més just, vista la immensa obra d'il·luminació doctrinal que ha dut a terme durant el seu pontificat i el tenaç i coratjós anunci de l'evangeli que ha realitzat en els seus 71 viatges apostòlics.

Martín Descalzo va denunciar al seu dia els *separatistes conciliaris* que es dediquen a contraposar «l'avui amb l'ahir, Joan amb Pau, papa amb bisbes, fins convertir el Concili (es referia al Vaticà II) en un joc de tensions que vindria, en definitiva, a servir les idees personals dels interessats». A l'Església catala-

na també hi ha aquests personatges. La comunió amb el successor de Pere, si és vertadera i sincera, haurà d'ajudar-nos, sens dubte, a què la invocació del pluralisme, no derivi, entre nosaltres, en noves fragmentacions i divisions, ni s'utilitzi aquesta invocació, en realitat, per amagar-les mesquinament i intentar justificar-les.

Manuel Valls i Serra
director

Acompanyant el bisbe Miquel Moncadas en una visita a la basílica de Sant Pere

Ara mateix

J. Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Contra la classe de religió?

La simple notícia d'un cert apuntament de l'assignatura de religió a l'escola pública ha girat l'artilleria pesada d'una colla de comentaristes contra l'Església. Algun polític ja ha anunciat solemnement que ens espera una tardor calenta... És raonable aquesta reacció?

En primer lloc cal saber de què es tracta. Llegeixo en una columna d'opinió: «Tornarà a haver-hi classes de religió. Seran voluntàries o normatives?». Pura desinformació. No es tracta de tornar-les a posar: durant tot el mandat del govern socialista hi ha hagut classes de religió a l'escola pública i el seu caràcter ha estat, com és ara i serà després, totalment optatiu.

Què s'ha esdevingut, doncs, de nou en aquest terreny? Dues coses.

D'una banda, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat ha pactat amb el Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament religiós de Catalunya una millora de la situació en l'ensenyament secundari, dins el sistema actual de crèdits. L'oferta de religió augmenta i diversifica els seus horaris. Els professors de religió també milloren una mica la seva difícil situació.

D'una altra banda, el Ministeri d'Educació i Cultura, a Madrid, ha anunciat per al curs 1997-1998 els canvis següents: l'assignatura de religió tindrà valor acadèmic i la seva alternativa —per als qui no vulguin cursar-la— serà una classe de «cultura religiosa no confessional». En l'última reforma de l'etapa socialista les alternatives a la religió eren nombroses: des de la història del cinema a la pràctica de jocs de taula.

Ara bé, l'assignatura de religió és manté optativa i podran gaudir-ne, a més dels catòlics, els evangelistes, els jueus i els musulmans.

Val a dir també que, contra algunes presumpcions de discriminació als qui no vulguin religió, la pràctica de cada dia ens parla d'una carrera d'obstacles, especialment en la primària, per als pares i alumnes que demanen religió.

És justificat parlar de *dictadura* i d'*inquisició*, com s'ha fet aquests dies, a propòsit d'aquestes reformes, molt properes a les normes que segueixen, per exemple, les escoles d'Alemanya?

El punt de discòrdia bàsic i menys immediat se situa, probablement, en dues concepcions de l'escola: un servei que compet en exclusiva a l'Estat, el qual per tant, forma els alumnes segons el seu criteri, o un servei que les famílies i els ciutadans confien a l'Estat sense renunciar a tenir-hi una paraula a dir. L'important —i possible— és conjugar els drets de tots sense perjudici de ningú.

Una altra diferència, pel que fa a l'alternativa als qui no desitzen classe de religió confessional, està en la valoració de la *cultura cristiana* com a marc històric. Justament en els últims temps s'havien aixecat nombroses veus lamentant la ignorància en matèria religiosa com a dèficit cultural. El nou projecte salvaria aquesta mancança.

De tot això en podem discutir tant com calgui. El que no podem acceptar és la desqualificació sistemàtica cada vegada que un punt de vista catòlic s'obre camí a través dels mecanismes democràtics establerts. Ni la desmesura dels atacs fonamentalistes d'un laïcisme excloent. A nosaltres, pel nostre costat, també ens cal mantenir la mesura. Defensem el dret a la classe de religió bo i sabent, per experiència, que no desencadena conversions en massa. Que tampoc no s'alarmin tant, doncs, els nostres adversaris.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Construir

Els humans som constructors. Bastim mansions i ciutats. Edifiquem idees i sistemes. L'afany de la humanitat ha estat la construcció. Els de Babel sentiren la temptació de la potència de l'enginy per construir.

Nosaltres admirem les construccions —rudimentàries o sofisticades— de les antigues civilitzacions, contemplem embadalits les grans ciutats modernes, valorem la història de les idees i dels sistemes intel·lectuals que han produït...

Totes les generacions deixen la seva empremta en la construcció del món que el Senyor posà a les mans de l'home. Idees, afanys, riquesa, família, monuments, tècnica, bondat... Tothom té un lloc en aquesta tasca. A fi de comptes, Déu ens ha regalat la creació per fer-la progressar adequadament. Per això: per construir. D'aquí que la nostra responsabilitat, en aquest afer, és important.

L'home i la dona tenen vocació de constructors. Raó i sentit van més enllà del simple *homo faber*. Bastir la ciutat

i l'Església. L'una i l'altra. Ensenblatja possible. Calen responsabilitats i actituds positives per aportar el millor de si mateix a favor d'un món creat i redimit pel Verb fet home. S'ha de fer feina! Cal tirar les coses endavant. Tant en la vida social com en la religiosa, realitats que s'impliquen i que coincideixen en un determinat denominador comú.

Construir! Paraula màgica. Reclam d'abnegació, de recerca del bé comú, de capacitat de diàleg, de mirada ampla, de magnanimitat. Mot màgic. Interdicció d'una postura merament passiva, d'una manera de fer constantment reventista, d'una parla adolorada, d'un afany de protagonisme; aquestes actituds no tenen res a veure amb el construir, sinó que són pròpies de qui immadurament no ha arribat a copsar la vocació assignada per Aquell que sempre treballa i que sempre és misericordiós. Aquí escau allò de *sigueu perfectes com el Pare celestial*.

Impromptu

Oriol Camps

Menes de vaca

Aquests dies s'ha revifat la qüestió de les pobres vaques folles que tants malsdecap donen als anglesos que, flemàtics malgrat tot, seguint la seva línia, acabaran per no perdre-hi gran cosa i possiblement, encara hi sortiran guanyant. Els anglesos són així.

I amb això de les vaques folles m'ha vingut al pensament una altra mena de vaques: les sagrades. I no precisament les de l'Índia que, pobres, prou feina tenen per sobreviure, perquè la veritat és que tothom les respecta i ningú no en té cura i es van esllanguint malaltissament...

Les vaques sagrades a les quals em refereixo, són aquelles que semblen de generació espontània i que apareixen ací i allà, en qualsevol camp de l'activitat humana, sigui intel·lectual, esportiva o artística... Són els moderns intocables sobre els quals ningú no gosa opinar per por del què diran, o per por de ser considerat poc coneixedor de la matèria que sigui.

N'hi ha, però, d'indiscutibles. Qui li nega el dret al títol a un ciclista com l'Indurain amb els seus cinc «tours» a l'esquena? O al llegendari Samitier i Reixach del Barça? O al mateix Cruyff? Qui li nega al Tàpies i la seva fundació, molt important per ell i per a algun crític interessat? I no parlem d'aquell literat dedicat a la poesia amb versos que ningú no entén —segur que ell tampoc— però que no se sap per quina força secreta ha estat sacralitzat...

És evident que arribar a la categoria de vaca sagrada és rendible. Per això ningú no pren seriosament les vaques folles. Les sagrades són molt diferents, i són molts personatges que malden per abastar-ne la consideració.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Ingerència judicial en el secret de confessió

Als Estats Units, les mesures preses per les autoritats judicials en la recerca de conversacions confidencials entre membres de l'Església i el sacerdot o pastor, susciten l'inquietud del país.

En l'estat americà de l'Oregon, l'Església catòlica —i amb ella una nota del Vaticà feta pública fa tres setmanes— condemnava severament una proposta feta pel gabinet local de justícia: utilitzar, com a testimoni d'un fet delictiu, una cinta enregistrada d'una confessió entre un detingut catòlic i un capellà. Es tracta d'un homicidi en el qual moriren assassinats tres infants.

En el decurs de la confessió, la noia Conan Wayne Halle, 20 anys, que es troba internada a la presó de l'Oregon, inculpada de fets criminals, ha confessat els seus pecats. Ho ha fet en un diàleg mantingut entre ella i el sacerdot confessor, separats per un embà de plàstic foradat, entre els plec del qual, però, s'havia col·locat una enregistradora. Tant el capellà com la noia ignoraven el parany.

Per l'Església catòlica el sagrament de la confessió té un caràcter estrictament confidencial. «Les paraules que expressa un penitent en confessió són la revelació de les

intimitats d'un home al seu Déu», manifestà al periòdic *Washington Post*, el sacerdot, Michael Maslowsky, director dels serveis religiosos i pastorals de la presó de l'Oregon. Aquest diari recordava que les lleis reconeixen el caràcter confidencial d'un diàleg entre un membre seglar i un capellà mantingut en confessió, i que aquest principi, vigent des del segle XVI, fou recollit l'any 1876 en la legislació americana per la Cort Suprema.

Tanmateix, el jutge del districte d'Oregon, Doug Harclerod, ha advertit al corresponsal del periòdic que en la conversa no es fa esment per res de l'assassinat dels tres infants, «però nosaltres anem a la recerca de testimonis del fet criminal i delictiu».

Segons la policia local, un altre home, que ha estat acusat dels tres homicidis, implica en l'afer a l'esmentada jove, Conan Wayne Hale.

Per la seva part, el cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà, ha adreçat unes lletres a l'embaixador dels Estats Units prop de la Santa Seu, M. Raymond Flynn, demanant que sigui destruïda la banda sonora, la qual cosa no s'ha de considerar ni a favor ni en contra del presumpte delictu.

Els serials de TV3

Parlem de la consciència. Tant en llatí com en el seu terme etimològicament i estrictament equivalent en grec (syneidesis), el mot *consciència* indica originàriament el fet que sabem el que fem actualment i el que hem fet en el passat. És natural, aleshores, que del resultat de les nostres accions passades n'extraguem una lliçó per a les futures, però és curiós i notable que entre els grecs en l'àmbit ètic això es donà poc. A l'epopeia homèrica hi ha un primer pas en aquesta direcció, protagonitzat per Hèctor, el campió troià. En efecte, al llibre VI de la *Illiada* es planteja la possibilitat d'abandonar la lluita, però no ho fa temorós dels resultats funestos per als seus i del que diran els troians i troianes si abandona: probablement el primer cas de consciència que trobem plantejat a la història. Però això a Grècia no és gens normal. Sí que a la mateixa epopeia grega, a la tragèdia grega i a l'obra històrica d'Heròdot els protagonistes reconeixen manta vegada que algun fracàs o desgràcia els ha sobrevingut com a just càstig de la divinitat per una mala obra comesa, però no hi ha hagut mai una reflexió prèvia sobre la possible (diguem-ne ara) ètica o moralitat de l'acte. El protagonista ha actuat irreflexivament, cegament, i després s'ha vist colpit irreversiblement per un mal merescut. Havia seguit simplement els seus instints.

Aquests plantejaments en el món grec i romà són els normals, amb la formidable excepció de Sòcrates, el qual rebutja la salvació que li era oferta pels seus deixebles, la fugida, perquè per damunt hi ha les lleis de la ciutat d'Atenes, que li prohibeixen fugir.

Com sempre, la innovació del Cristianisme ha estat fabulosa: un examen de consciència previ i explícit sobre la moralitat de l'acte a realitzar, de l'actitud a prendre, no ha estat cosa normal i corrent abans d'ell, i per un mòbil ben divers del de Sòcrates, transcendent: Déu com a pare i com a jutge. De manera que enteneu

la meua generalització: diguem que des de fa vint segles els homes occidentals vivim dividits en dues parts, els qui ens plantejem, per les causes que sigui, la moralitat dels possibles actes i actituds en el futur, i els qui no. El món funciona així, i em sembla que no es pot dubtar gaire sobre l'actitud més assenyada i profitosa que davant de qualsevol possibilitat futura hem d'assumir.

Doncs bé, crec que hem de dir amb tota claredat que els serials que ens projecta TV3, i que són seguits amb tant d'interès per bona part de l'audiència, situen les seves accions en un estadi decididament precristià. Hi

conscient, a tots els nivells, que mesura prèviament les conseqüències, diguem-ho ben clarament, cristianes del que materialment es pot fer, i decideix en consciència. És plausible l'adulteri? I quants en surten indiscutiblement en aquests serials!

Per tant, situen la ciutadania catalana, en bloc, vint segles enrere. El d'aquests serials és un bloc monolític (bé, en un d'ells surt un capellà que queda bé), d'aquella època en què no s'havia aprofundit el precepte de l'amor. El que aquí hi ha, a tots els nivells, conjugal, familiar, d'amistat, de qualsevol col·laboració, és una convivència més o menys reeixida, un estar junts amb

més o menys èxit, però res més. Aquella dimensió de l'amor que és divina i no humana, donació total, abnegada, generosa, viure més per l'altre que per a tu mateix (especialment en la relació de parella) hi és totalment ignorada. Gràcies a Déu, el nostre món no és així. Hi ha amors de tota mena viscuts heroicament i exemplar.

Jo m'he dedicat, per una clara vocació sentida des de l'adolescència, al món clàssic, principalment al grec, i això em posa en una situació molt favorable per veure com els grans pensadors clàssics grecs (Plató, Aristòtil...) sovint es mouen en situacions límit; els estadis de pensament platònic decididament precristians són nombrosos i indiscutibles.

Perquè és ben vàlida l'afirmació que l'ànima és naturalment cristiana. Però els autors dels serials de TV3 s'entesten a ignorar-ho, i el públic senzill que s'ho mira en paga les conseqüències: pot fer aquell trist raonament tantes vegades comprovat: quan això ho fan al cinema, o a la televisió, o ho expliquen les revistes, és que es pot fer. I ja està! Un trist esbarjo per al nostre poble!

Manuel Balasch, *prevere*

Professor Titular de Filologia Grega a la Universitat Autònoma de Barcelona

«Nissaga de poder», serial de TV3

ha sostingudament actes i situacions immorals, molt immorals, i no es veu mai per enlloc que els protagonistes s'hagin plantejat cap problema de consciència. Jo diria que aquests serials són, en bona part, el regne indiscutit dels set pecats capitals; quan érem infants, al catecisme ens completaven: «contra aquests set pecats hi ha set virtuts», les quals en aquests serials brillen per la seva absència si més no en una funció d'oposició al pecat capital corresponent.

Això és una greu injustícia sociològica, perquè el nostre país no és exactament això: hi ha molta gent molt

Pinzellades

Justo López Melús

Pregàries a les butxaques

«Pregueu els uns pels altres» (Jm 5,16). En aquest món bigarrat en què ens movem, fóra bonic pregar també pels desconeguts. Seria bo prendre el costum de col·locar damunt de les persones amb què em trobo un fragment de pregària. Seria bonic amagar pregàries a les butxaques dels altres.

Et demano, Senyor, per aquell que m'empeny, per l'altre que sembla trist, per aquell amb cara d'antipàtic, per aquell que sembla tan feliç, per aquella noia que patirà per ser poc agraciada... Recórrer així el carrer o l'autobús és un entreteniment. Per aquell que puja amb mi a l'ascensor, per l'escombraire, per la senyoreta de la finestreta, pel policia de trànsit... I donar-los també alguna vegada els bons dies. Hi ha persones que preguen als cementiris a les tombes oblidades. És urgent pregar per tants oblidats, estranys, anònims.

Humor

En la cloenda del VIII Centenari del Naixement de sant Antoni de Pàdua (1195-1995)

Per què Doctor de l'Església i pare dels pobres

El dia 13 de juny, festa de sant Antoni de Pàdua, es va clausurar a tot el món el VIII Centenari del seu Naixement (1191-1995). Pel seu profund coneixement de la Bíblia, sant Antoni fou proclamat Doctor de l'Església amb el sobrenom de «Doctor Evangèlic», i pare dels pobres per l'obra social que ens ha deixat.

Francesc Gamissans

És un fet que el sant nascut a Lisboa (Portugal) i mort a Pàdua (Itàlia) és un dels sants més populars de l'Església catòlica que s'ha deixat guanyar el cor i l'estima de tot el poble.

INVOCACIONS I TRADICIONS

Generalment s'acut al sant en situacions difícils o perilloses. Així a l'inici d'un viatge arriscat o quan s'ha perdut alguna cosa de valor.

Els paletes el tenen per patró, potser perquè s'enfilen per les bastides amb perill de caure. Les noies que busquen nuvi per casar-se li diuen: «Sant Antoni beneït / feu-me trobar un bon marit / que sigui bon home i ric / i, si pot ser, de seguit».

Les vídues, amb una pensió de misèria, l'invoquen d'aquesta manera: «Sant Antoni / feu que no em falti pa / ni per avui / ni per demà». Les dones estèrils li dediquen devocions especials durant tretze dimarts seguits per tal que les torni fecundes. La gent de mar recorren al sant paduà, potser perquè a la platja de la ciutat de Rímmini va predicar als peixos, quan els heretges no volgueren escoltar-lo ni fer-ne cas.

La llista seria llarga. Una cosa és ben certa: no trobaríem cap església del món, petita o gran, catedral o ermita, on no hi hagi un altar amb la imatge de sant Antoni de Pàdua.

DOCTOR DE L'ESGLÉSIA

La figura intel·lectual com a teòleg li prové al sant pel seu profund coneixement de les Sagrades Escriptures. En el seu temps es deia que si es perdessin tots els exemplars de la Bíblia no hi hauria problema, perquè sant Antoni se la sabia de memòria. No és estrany que el papa Pius XII el 16 de gener del 1946 el declarés Doctor de l'Església universal, amb el títol de *Doctor Evan-*

gèlic. I el Papa actual, Joan Pau II, en dos documents fets públics durant aquest any del centenari, reivindica la figura intel·lectual del nostre sant com a teòleg. «De la set de Déu —diu— i de l'anhel de Crist neix la teologia, que per a sant Antoni era irradiació d'amor a Crist. Ell il·lustrava amb intel·ligència d'amor la divina saviesa que havia

Basilica del sant a Pàdua, on reposen les seves despulles i on és invocat per centenars de milers de fidels durant tot l'any

apprès de la lectura assídua de la Sagrada Escriptura».

L'OBRA DEL PA DELS POBRES

A vegades als homes famosos se'ls co-

neix més per les obres pòstumes que han deixat que no pas per les anècdotes de la seva vida. Així, per exemple, els artistes. Als grans pintors se'ls coneixen els seus quadres, i de tal manera, que a vegades no sabem identificar el seu nom amb les seves produccions. Diem «un Goya», «un Velázquez», «un Miró», «un Dalí». Sembla que només esdevé amb els científics. A Fleming se'l coneix com el descobridor de la penicilina, bàsicament pels antibiòtics que han salvat milions de vides, però coneixem de la seva biografia pública molt poca cosa.

En l'aspecte testimonial cristià parlem de sant Antoni de Pàdua mateix. Es compleix l'avertiment de l'Evangeli: «Pels fruits coneixereu l'arbre». Les llegendes i tradicions populars anomenen gran miracler a sant Antoni de Pàdua, però el gran miracle de la seva vida ha estat l'obra que ens ha deixat i que perviu en el nostre temps. Em refereixo a l'obra per antonomàsia antoniana: *El Pa dels Pobres*.

Cal situar-nos en la seva època. El més greu d'aquell temps era la injustícia social, sobretot l'usura dels poderosos que ofegava les classes humils. En un dels seus sermons llegim: «És més fàcil que un camell passi per l'orella d'una agulla, que un ric renunciï a les seves riqueses».

D'un senyor feudal, gran usurer, que venia a enterrar, digué als familiars: «On heu enterrat el meu fill?». Els familiars li respongueren: «On el seu tesor, allà trobareu el seu cor». On la caixa de morts, i observaren esglaonats com el pit del difunt estava obert, sense el cor. Anaren després a la seva casa, i hi trobaren el seu cor.

Una antiga llegenda explica que a l'extrem de la ciutat de Pàdua, després de la mort del sant, se li trobà el seu cor a la qual se li havia ofegat el seu

El sant en actitud contemplativa

Va utilitzar la cultura al servei d'un projecte apostòlic i pastoral

ROMA (en exclusiva per a «CC»).— Sant Antoni ha estat el primer teòleg del moviment franciscà; la celebració del VIII centenari del seu naixement ens ha brindat una ocasió esplèndida per posar al dia els coneixements que tenim d'ell i per aprofundir en el seu pensament», afirma el pare Luciano Bertazzo, 43 anys, director del Centre d'Estudis Antonians de la Basílica del sant, professor d'Història de l'Església i director de la publicació científica «Il Santo. Rivista francescana di storia dottrina arte».

Albert Escala

Corresponsal de «La Vanguardia»

—En quina direcció s'han encaminat les investigacions del Centre que vostè dirigeix?

—Per una part hem fet una intensa tasca de recuperació històrica d'Antoni com a franciscà. Per l'altra, hem tractat d'aconseguir una millor comprensió de les arrels de les quals brota la devoció popular de què és objecte la seva figura.

—Què representa sant Antoni per al moviment franciscà?

—Antoni és un home de cultura i de dimensions europees. Es forma a Coimbra en el moment que Portugal abandona la seva cultura de perifèria i obre les seves portes a la cultura elaborada en els convents agustinians de París. A Portugal se'l defineix com el primer portuguès que ha pensat amb una òptica europea. En ingressar posteriorment en el món franciscà, va contribuir de manera fonamental al seu desenvolupament, introduint la idea que era imprescindible dotar el moviment d'una organització. I així es va fer l'any 1221 en el cèlebre Capítol dels Cañizos celebrat a Assís.

—En què va consistir aquest episodi?

—En l'època de sant Francesc, els monjos es reunien una vegada a l'any per posar en comú les seves experiències de vida. El «capítol» és una institució del món cistercenc que els franciscans feren seva. L'any 1221 es congregaren a Assís uns 5.000 monjos. L'ajuntament, que no sabia on allotjar-los, va fer construir per a ells unes cabanes fetes amb canyís.

—Què va ser el que va canviar amb el «Capítol dels Cañizos»?

—Els franciscans van deixar de ser únicament un moviment on trobaven respostes a les seves exigències espirituals les ànimes inquietes de l'època, per dotar-se d'un projecte de tipus apostòlic i pastoral. En el primitiu ordre franciscà, Antoni brindà als seus germans la formació i la cultura que necessitaven per a aquesta missió. Va ser ell qui va crear la primera escola a Bolònia, després a França i, finalment, a Pàdua. El que va fer va ser utilitzar la cultura que havia rebut —i en certa mesura abandonat— al servei d'un projecte concret i eficaç.

—Se'l pot considerar un gran renovador?

—Més que un renovador ha estat un gran organitzador: en realitat no havia molt que renovar perquè en aquesta època tot era nou en el món franciscà.

—Quants anys separen sant Antoni del fundador, sant Francesc d'Assís?

—Sant Francesc va néixer entre 1181 i 1182. Antoni —segons la data tradicional—, catorze anys després el 1195. Però la diferència no és tant de tipus cronològic, sinó que ha de veure més amb el respectiu context espiritual i cultural del que procedien.

—Arribaren a conèixer-se?

—Es van veure. L'any 1221. No posseïm cap document que ens parli que s'haguessin conegut directament. Però podem suposar i deduir que així va ser pel paper tan important que va exercir Antoni a partir del 1224 entre els franciscans. Sant Francesc coneixia bé qui era Antoni. En una carta —l'autenticitat de la qual ha estat reconeguda— li va encarregar ensenyar teologia i organitzar l'estudi entre els franciscans. Així va ser com Antoni es va convertir en el primer teòleg del moviment franciscà primitiu.

—On es conserva l'esmentada carta?

—A diferència d'altres cartes de sant Francesc, no posseïm l'original, però el seu contingut ha passat de generació en generació a través dels segles, i actualment, la crítica especialitzada considera que el text correspon efectivament a la carta que el fundador va escriure a sant Antoni. La còpia es conserva en el patrimoni de les fonts francescanes.

—És cert que als franciscans es deu l'existència a Pàdua de la biblioteca més antiga d'Itàlia?

—A la mort de sant Antoni es va organitzar d'immediat un centre franciscà al voltant del santuari que contenia les seves despulles. El santuari no solament es limitava a l'església (avui Basílica) sinó que formava part d'un complex en el qual hi havia també un centre cultural. En aquesta època Pàdua era ja ciutat universitària, una de les primeres a Itàlia després de la de Bolònia que, com se sap, és la més antiga d'Europa. Així va ser com va néixer l'*Stadium Teologicum* amb una biblioteca en la qual es conserven documents de l'any 1237. Se la pot considerar la més antiga d'Itàlia perquè, a diferència d'altres, en aquests últims vuit segles no ha hagut de tancar mai les seves portes ni ha estat objecte d'actes vandàlics. I això perquè, sent propietat de la Veneranda Arca (?), és a dir, l'ens civil que administra el patrimoni de la Basílica, s'ha salvat, fins i tot, de la destrucció per les tropes napoleòniques i les piemonteses.

—A què s'atribueix el caràcter popular i universal de sant Antoni?

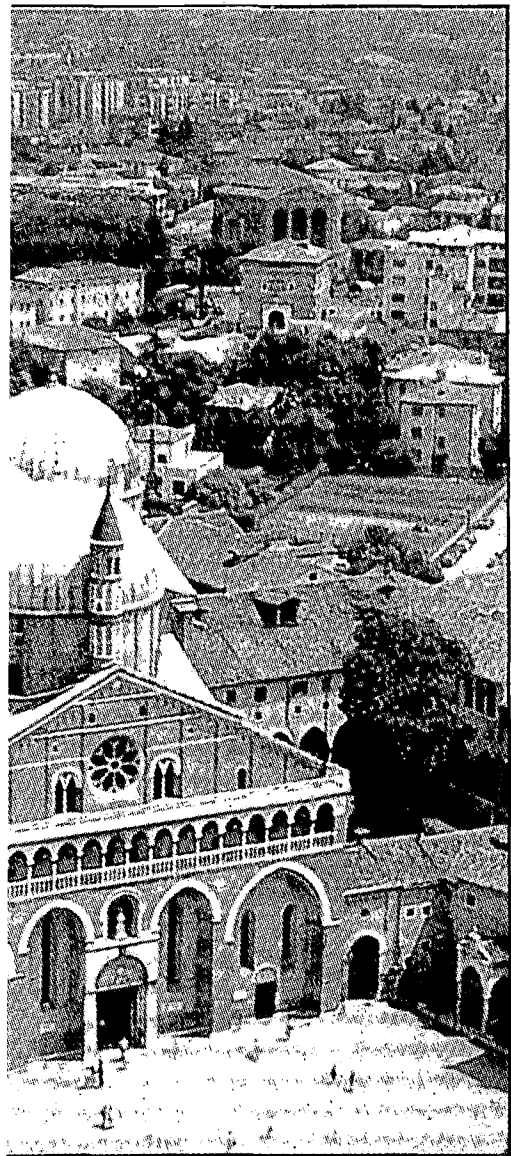
—En primer lloc a un fet de caràcter i difondre la seva fama arreu del món. Hi ha un altre element que explica la seva popularitat i és el fet que a sant Antoni se li ha vingut representant progressivament amb símbols que evoquen la dolces, la confiança i, la seguretat, la protecció i, molt sovint, amb el Nen Jesús dret sobre una Bíblia. I tot això s'entrellaça amb la memòria d'un sant taumaturg.

—Hi ha un vincle especial del Sant amb Espanya?

—Durant les celebracions del VIII Centenari s'han publicat nombrosos articles i celebrat simposis científics sobre la seva iconografia i el culte especial de què és objecte a Espanya. En la meua opinió es tracta d'un fenomen relacionat amb la forta presència del moviment franciscà en el vostre país.

Luciano Bertazzo

va prometre a sant Antoni que si revivia l'infant, oferiria una quantitat de blat igual al pes del nen per als pobres. I això a fons perdut, sense «interessos» bancaris. Antoni feu el miracle i la mare complí la promesa. Altres imiten el gest en situacions difícils i ja no donen blat, sinó pa. Neix d'aquesta manera la institució social, que s'estén arreu del món.

A Catalunya, encara no fa molts anys, l'obra del *Pa dels Pobres* presentava unes característiques originals. En efecte, es col·locava al costat de la imatge de sant Antoni dues caixetes: a una s'hi tirava per escrit la gràcia que es volia obtenir, i a l'altra l'almoina promesa. Cada dimarts, dia dedicat al sant, el responsable de les caixetes recollia les almoines per pagar la factura del pa a famílies nombroses, humils i necessitades. Actualment ha desaparegut la caixeta de les peticions, però no la que recull els diners, que serveixen no només per comprar pa, sinó per pal·liar altres necessitats més apressades que el pa de blat: pagament de lloguers endarrerits, llits per a malalts a hospitals o per a residències d'avis, aparells ortopèdics, matrícules i llibres escolars, etc.

Pel volum econòmic i la seva eficàcia, segons estadístiques recents i de fiar, l'obra del *Pa dels Pobres* és una de les més rellevants entre les institucions socials no governamentals que existeixen.

El papa Joan Pau I, gran devot del sant, comentava el fet així: «La imatge de sant Antoni de Pàdua és visitada per devots de tot arreu que demanen, i sovint obtenen, gràcies especials per la intercessió del sant paduà. Hom pregunta per què. Una resposta humil pot ser aquesta: Crist ha promès que sempre hi haurà signes en l'Església. Sant Antoni de Pàdua, franciscà, és un d'aquests signes.

Cartes

◆ Sobre l'enterrament de les despulles del Dr. Bonet

Sr. Director,

Amb el nom de Melani d'Urgell es va publicar en el núm. 872 de *Catalunya Cristiana* una carta al director en la qual es plantejaven dues qüestions sobre l'enterrament de les despulles del Dr. Manuel Bonet a l'església del monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. Quant a la primera em plau contestar a l'interessat anònim que les autoritats que imposaren que el cadàver del Dr. Bonet fos immediatament traslladat i enterrat al cementiri de Sant Andreu —quan arribà el vespre del dissabte, 9 d'agost, al aeroport de Barcelona provinent de Roma—, i prohibiren el seu trasllat al seu domicili de Sant Pere de les Puel·les, foren les autoritats civils i militars d'aquell moment, agost de 1969. L'ordre era que «dicho cadáver debe ser trasladado inmediatamente al cementerio y sepultado cuanto antes por razones sanitarias».

Els diaris de Barcelona havien publicat que les despulles del Dr. Bonet serien exposades al monestir de Sant Pere de les Puel·les durant el diumenge, i el dilluns se celebraria la missa exequial al mateix monestir. Foren les mateixes autoritats les que manaren a les forces de la policia estatal que estiguessin presents al mateix aeroport i al cementiri de Sant Andreu durant tota aquella nit, fins a l'hora de l'enterrament, que fou la primeríssima del matí del diumenge en compliment de l'ordre taxativa de l'autoritat.

Tant el llavors bisbe de Girona, Dr. Narcís Jubany, com l'arquebisbe de Barcelona, Don Marcel·lo González Martín, van fer tot el que van poder, inútilment, perquè es revoqués l'ordre de l'autoritat. I tots dos van estar presents en el funeral que se celebrà el dilluns al monestir de Sant Pere, al costat d'altres bisbes i moltíssims preveres i fidels, entre els quals hi havia el seu bon amic Joaquín Ruiz Jiménez, antic ambaixador d'Espanya davant la Santa Seu. Gràcies a Déu, en aquell moment no hi hagué tal «pecat d'omissió eclesiàstica», del que sembla doldre's

l'autor de la carta. El condol del Sant Pare, Pau VI, i de molts membres de la Cúria Romana ens donaren escalf en aquells moments als familiars i amics del Dr. Bonet.

Pel que fa a la segona qüestió plantejada pel comunicant i que em plau aclarir-li és que no sols no ha mancat el permís de l'autoritat eclesiàstica per fer ara aquest trasllat de les despulles del Dr. Bonet a l'església del monestir de Sant Pere, sinó que tot s'ha fet amb la benedicció afectuosa del nostre Cardenal Arquebisbe de Barcelona i de tots els altres bisbes de Catalunya, molts d'ells antics amics del Dr. Bonet. I l'acte, com ja és sabut, fou presidit, amb visible tendresa, pel seu antic alumne i amic Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona. Ell era el qui havia suggerit aquest trasllat en un article a *Catalunya Cristiana* amb motiu del 25 aniversari de la mort del Dr. Bonet.

FRANCESC VERGÉS i VIVES
Barcelona

◆ El treball no és «cap càstig de Déu»

Sr. Director,

En el *Catalunya Cristiana* del passat dia 2 de maig, en un acudit, es pot llegir la següent afirmació: «El treball és un càstig de Déu». Per ser del tot sincer, he de comunicar-li que em vaig sentir molt defraudat per tal afirmació, tot i que puc comprendre que no es fes amb cap tipus de mala intenció.

En primer lloc m'agradaria posar de manifest que l'única cosa *desagradable* del treball pot ser el cansament i l'esforç de treure'l endavant, sempre i quan es faci el millor possible, però mai el treball en si, que no és altra cosa que una participació en la tasca creadora de Déu i una manera de servir a tots els que conviuen amb nosaltres.

Per altra banda voldria deixar clar, així ho ha manifestat i reconegut la Santa Seu, que és a través del nostre treball de cada dia, sigui el que sigui, i entenem per treball tot allò que fem, on els cristians hem de trobar Jesús i ens hem d'anar identificant amb Ell. És el lloc on ens hem de guanyar el Cel. Si no entenem això serà difícil que trobem

Déu, i podríem caure en l'error de pensar que som cristians pel sot fet d'assistir a missa els diumenges i resar quelcom al llarg de la setmana. Hem de ser cristians les vint-i-quatre hores del dia, cercant a Déu en allò més petit i insignificant, vist humanament, de cada jorn. Les coses tenen, per a Déu, el valor de l'amor amb què les fem, i sobretot si és per amor a Déu (pensem en la feina diària i ordinària de santa Maria, de sant Josep i de tants altres, fins i tot, potser, el d'aquell company de feina que tenim al costat).

Aprofito l'avinentesa per felicitar-los per la seva tasca.

JORDI COSTA-JUSSÀ BORDAS
Barcelona

◆ A Maria Comes

Sr. Director,

Vull adreçar-me a Maria Comes, de Manlleu, que a través d'aquesta secció va mirar de donar suport a la meua actitud a favor de l'evangelització. I voldria explicar-li, breument, com hem d'evangelitzar, nosaltres, el nostre entorn.

Començaré dient, perquè ningú no m'identifiqui amb un proselitista, que no és evangelitzar. Evangelitzar no significa anar a captar fidels, cercar rebuscats arguments per defensar el cristianisme enfront de les altres confessions, convèncer la gent amb demagògia o amb forçades cites bíbliques, repartir propaganda... Tot això és propi de les sectes, mai del cristianisme. Evangelitzar significa simplement anunciar el missatge de Jesucrist, la Bona Nova; fer que tothom la conegui. No es tracta de voler menjar el coco de ningú, sinó tot el contrari: treure a la societat actual els prejudicis que té en relació a Déu i a l'Església i mostrar-li obertament els continguts de la fe i la moral cristianes.

És evident que no tothom pot fer de catequista. Però per aportar un gra de sorra per a l'evangelització no cal ni tan sols obrir la boca. Recordem allò que hom diu sovint: si les paraules convencen, els exemples arrossegueuen. Si algú té interès en què els altres siguin cristians, que es faci ell vertader

cristià, això és, que actuï per l'amor. «Pels fruits us coneixeran», diu Jesús.

Per últim, no podem deixar d'esmentar la necessitat de l'oració. «Pregueu com si tot depengués de Déu i trebal·leu com si tot depengués de vosaltres», diu sant Benet.

IGNASI MORETA
Barcelona

◆ Un advertiment oportú

Sr. Director,

Trobo molt oportunes les reflexions de Francesc Vergés i Tuset al *Pregó* (número 53), sota el títol d'*Un joc de confusions?* Com a lector i subscriptor de *Catalunya Cristiana* espero que consideracions semblants puguin també tenir lloc en aquest setmanari. I que es pugui ampliar la perspectiva que presenta la conclusió del seu article quan diu: «No és net recollir tranquil·lament els fruits de l'esforç, de l'angoixa i, fins i tot, del cremar-se de molts, en un exercici de pragmatisme que deixa a segon terme els ideals i silencia la història que ens ha fet el que som. Ni l'Església ni Catalunya arribaran enlloc d'aquesta manera».

JOSEP HORTET
Barcelona

◆ Error en l'adreça de Medjugorje

Sr. Director,

En el núm. 850 de *C.C.* corresponent al 23 de maig del 96 i en la secció *Opinió-Cartes*, apareix la nota sobre «Medjugorje a Internet». Moltes gràcies.

En l'enunciat del codi hi figura un error tipogràfic que impedeix l'accés a la informació i que us pregaria que aclaríssiu en una propera edició.

Medjugorje és amb J i no amb G (i es pronuncia: Medjugorie). Transcriu de nou el codi: <http://www.eclips.it/medjugorje>.

Mercès per la rectificació.

GASPAR VILARRUBIAS i CODINA
Igualada

Retalls

El Periódico
(17-VI-1996)Valverde,
paraula i silenci

L'elogi de José María Valverde ha de ser, sens dubte, l'elogi de la paraula. No sols de la seva paraula, sinó de la paraula, de totes les paraules. Ell, com ningú, va ser capaç de despertar la «consciència lingüística» de l'alumne, de l'amic, de l'oient. Valverde tenia una relació peculiar amb les paraules: elles, el van fer poeta, per elles fou professor, en elles va descobrir el missatge de la fe i el crit dolgut del germà tractat injustament.

En realitat, Valverde es va interessar molt menys pel llenguatge que per les paraules, que són «la realitat concreta del llenguatge». Les acaronava una a una, com volent explorar-les amb la mà, amb la veu, amb l'oïda. La seva relació amb la paraula no era teòrica ni retòrica, sinó viva, directa, física. Els sons de les paraules, «és la manera nostra de ser», deia. Paraules del lector, de traductor, d'escriptor. Paraules de poeta i d'amant, paraules de creient. «Escriu al fil de com visc, però, a la vegada, amb lúcida —potser massa lúcida— consciència de la limitada i fecunda realitat concreta del llenguatge, ser de l'home, i que té en la poesia la seva més viva forma». Setanta

anys viscuts en la paraula i de la paraula.

Els que vam poder recórrer amb ell els camins d'autors i textos vam aprendre també per a sempre a cultivar les paraules, a interpretar els seus solcs, a remoure els seus valors, a apreciar les veus junt als silencis. «Mai no deixem de parlar —repetia—, parlem continuament».

Estic convençut que la consciència (cívica i religiosa) de José María Valverde no es pot entendre sense tenir en compte la seva extraordinària consciència lingüística. Precisament perquè és conscient de la importància de les paraules per formar idees i teories, per tenir creences i experiències, Valverde subratlla complagut la gran

vena lingüística del cristianisme.

En el mateix pòrtic del seu Evangeli, sant Joan proclama amb insistència creixent el sentit últim de la Paraula, de totes les paraules: el text anuncia que la Paraula que estava al costat de Déu, la Paraula que era Déu, aquesta Paraula —per acabar-ho d'adobar— es féu carn.

Des d'aquesta fe de Valverde en la paraula, s'han d'entendre les seves magnífiques creacions poètiques, les seves recopilacions antològiques, els seus treballs de traductor i d'estudiós, la seva pròpia vida, recreada en les paraules, a la vegada que recreant, amb elles, pensaments i emocions, certes i dubtes. La seva fe en la paraula el porta també a advertir el gruix, la

calidesa de paraules com «germà», «dolor» o «revolució», paraules que parlen d'éssers de carn i ossos, paraules que emparaulen un demà millor. Qui aprecia les paraules sap també que serà jutjat per elles. Les paraules es poden venjar d'un mateix. A Valverde li va la vida en això, perquè creu en el compromís de la paraula. «Tú no nos das el mundo para que lo gocemos, / tú nos lo entregas para que lo hagamos palabra. / Y después que la tierra tiene voz por nosotros / nos quedamos sin ella, con sólo el alma grande... / Ya ves que por nosotros es sonora la vida». (...)

■ Josep-Maria Terricabras
Catedràtic de Filosofia de la
Universitat de Girona

Pare Nostre (2)

Pere Tena

Bisbe auxiliar de Barcelona

El nostre pa de cada dia doneu-nos, Senyor, el dia d'avui

Estem davant vostre com allò que som: els vostres fills i alhora els qui ho necessitem tot de Vós, els pobres. La nostra paraula és la dels pobres: doneu-nos!

Quan els pobres us invoquen, Senyor i Pare nostre, Vós els escolteu: us invoquem, doncs, amb tota confiança.

Doneu-nos el pa, fruit de la terra i del treball dels homes, signe admirable dels vostres dons i de l'esforç humà.

Heu dit a l'home que menjaria el pa amb la suor del seu front, però li heu assegurat la vostra aliança en el ritme de les sembres i les collites, i en la successió de les estacions.

Que mai no falti a cap dels homes el pa de cada dia, i que sapiguem compartir-lo amb els qui no en tenen.

Feu-nos sensibles al clam dels que tenen fam, i moveu el nostre esperit perquè nosaltres tinguem més encara fam i set de ser justos: Vós en saciareu!

Creiem el que Vós dieu: l'home no viu només de pa, viu de tota paraula que surt de la boca de Déu! Doneu-nos, doncs, la fam de la vostra Paraula!

Vós ens heu donat el veritable pa del cel,

el vostre Fill Jesucrist. Ell és per sempre el pa que dóna vida al món, la vida eterna als qui el mengen.

Doneu-nos sempre d'aquest pa! A nosaltres, que el tenim tant a la vora que gairebé no en fem cas, i a tants germans que només de tant en tant poden rebre'l.

Dels béns que vós mateix ens doneu, l'Església santa us ofereix el pa sant de la vida eterna i el calze de l'eterna salvació. Aquest és el pa dels fills que no pot ésser lliurat als gossos; aquest és el pa dels àngels, convertit en aliment dels pelegrins...

Doneu-nos-el «avui», cada dia. Doneu-nos-el per poder continuar caminant, refets com Elies en el desert, vers l'encontre definitiu amb Vós, a la muntanya santa de la glòria, on Vós mateix sereu el nostre perenne aliment, en l'Avui inalterable de l'Dia etern.

Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors

Fills, pobres, i pecadors. I tanmateix germans dels altres pecadors.

No podem presentar-nos davant vostre amb l'actitud del germà que va quedar-se a casa, ple de ressentiment. Comprenem bé la condició que ens poseu: només un cor misericordiós pot esperar misericòrdia.

Però la vostra misericòrdia està més

amunt del cel, més que les muntanyes més altes és alt el vostre amor. Les nostres culpes, en canvi, les llanceu al fons del mar, no us en recordeu més... Quan les nostres faltes ens aclaparen, Vós ens les perdoneu. Tant bon punt les confessem, ens perdoneu les culpes comeses i ens retorneu la pau i l'alegria.

La nostra vocació és la de ser perfectes com Vós sou perfecte, de ser misericordiosos com Vós sou misericordiós. És el nostre propòsit, el nostre desig.

Jesucrist ens ha mostrat, amb el seu misteri pasqual, que l'amor és més fort que la mort, que la vostra misericòrdia és més forta que el pecat dels homes, que allà on el pecat ha estat gran la vostra gràcia ho ha estat encara més.

Concediu-nos, Pare del cel, de saber posar el moment del perdó en totes les circumstàncies de la nostra vida: perdó per a nosaltres mateixos i per als que ens rodegen, perdó per als qui ens estimen i per als qui ni tant sols coneixem... El moment del perdó, el moment de l'actualització de la vostra misericòrdia en les relacions humanes.

Concediu-nos una fe profunda en el sagrament de la reconciliació, on la paraula del vostre perdó, realitzat en Crist i comunicat pel vostre Esperit, devalla sobre cadascú de nosaltres, penitents, per donar-nos el perdó i la pau, pel ministeri de l'Església.

No permeteu que nosaltres caiguem en la temptació

És cert, la vida de l'home sobre la terra és una prova constant, una temptació. Fins i tot el vostre Fill fet home, Jesucrist, fou endut al desert per ser temptat.

Vós no tempteu ningú, no us divertiú pas posant-nos a prova una i altra vegada, no jugueu pas amb els homes: ens tracteu dignament.

Però nosaltres vivim en el món, que planteja la vida amb criteris força diversos de la vostra paraula: allò que pertany al món són els desigs carnals, l'afany de posseir, les ostentacions... Són temptacions humanes, per a les quals Vós podeu donar-nos fortalesa i paciència.

Si és possible, Pare, allunyeu de nosaltres allò que pot induir-nos a separar la nostra voluntat de la vostra! No permeteu que siguem portats a situacions límit, on la nostra decisió podria flaquejar, la nostra voluntat decantar-se enfront de la dificultat o de l'atracció.

Estem drets davant vostre, perquè Vós ens sosteniu, i mireu de no caure. Les proves que passem no són sobrehumanes. Vós sou el Déu fidel, i no permeteu que siguem temptats per damunt de les nostres forces. I, juntament amb la prova, ens donareu el mitjà de sortime i poder-la suportar.

En Vós confio! Que no quedi confós!

Lectures bíbliques

Diumenge XIII de durant l'any

Lectura primera

2R 4:8-11,14-16a

mantinc la fidelitat en el cel».

Aquest home de Déu és un sant

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

Lectura del segon llibre dels Reis

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà».

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezi, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?». Guihezi li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran». Eliseu li va dir: «Crida-la». Guihezi la cridà i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill».

Salm responsorial

88:2-3, 16-17, 18-19 (R.: 2a)

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. Vós heu dit: «El meu favor és indestructible,

Senyor, feliç el poble que us aclama. Caminarà a la llum de la vostra mirada. Tot el dia celebrarà el vostre nom, enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, alcem el front perquè vós ens estimeu; el nostre rei és del Sant d'Israel, és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

Lectura segona

Rm 6:3-4, 8-11

Pel baptisme hem estat sepultats en Crist, perquè emprenguem una nova vida

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort.

Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida.

I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb

ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

Al·leluia

1Pe 2:9

Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada: proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de les tenebres a la seva llum admirable.

Evangelí

Mt. 10:37-42

Qui no pren la seva creu, no és bo per venir amb mi. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meua l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic A; ferial II)
Temps de durant l'any
(Salteri: setmana I)

JUNY

30. **Diumenge XIII de durant l'any.** Verd. Lectures: 2 Reis 4:8-11.14-16a / Salm 88 / Romans 6:3-4.8-11 / Mateu 10:37-42
ALTRES CELEBRACIONS: Els primers Sants Màrtirs de l'Església de Roma. Sants, Marçal, b.; Alpinia i Austriclinia, prev. mrs.; Santes, Lucina, deixeble dels Apòstols; Emiliana, mr.
Festa Major: a Terrassa i a Lavern.

JULIOL

1. **Dilluns.** Fèria. Verd. Lectures: Amós 2:6-10.13-16 / Salm 49 / Mateu 8:18-22
ALTRES CELEBRACIONS: La Preciosíssima Sang de N. Sr. Jesucrist. Sants, Aaron, sacer. de l'Antiga Llei; Gal, b.; Domicia, ab.; Teodoric, prev.; Teobald, mjo.; Santa Elionor, mr.
2. **Dimarts.** Fèria. Verd. Lectures: Amós 3:1-8;4:11-12 / Salm 5 / Mateu 8:23-27
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Procés i Martirià, mrs.; Ot, b.; Vidal, Felicíssim i Eutiquià, mrs.; Santa Monégunda, cas. solit.
3. **Dimecres.** Sant Tomàs, apòstol (F). Vermell. Lectures: Efesis 2:19-22 / Salm 116 / Joan 20:24-29
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lleó II, p.; Anatoli, Heliodor i Dat, bs.; Jacint, mr.; Eulogi i comps. mrs.; Santa Mustiola, vg. mr.
4. **Dijous.** Fèria. Verd. Lectures: Amós, 7:10-17 / Salm 18 / Mateu 9:1-8. Si es vol: Blanc. Santa Isabel de Portugal (MLI). TARRAGONA: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F).
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Laureà, arq. mr.; Osees i Ageu, profetes; Uldaric, b; Innocenci i Jucundià, mrs.; Santa Berta, ab.
5. **Divendres.** Fèria. Verd. Lectures: Amós 8:4-6.9-12 / Salm 118 / Mateu 9:9-13. Si es vol: Sant Antoni M. Zaccaria, fund. (MLI) Blanc. VIC: Blanc. Sant Miquel dels Sants (ciutat, S / diòcesi, MO)
ALTRES CELEBRACIONS: Primer divendres del mes. Sant Numerià, b.; Santes, Filomena, vg.; Zoa, Trifina i Cirila, mrs.
Festa Major: a Vic.
6. **Dissabte.** Fèria. Verd. Lectures: Amós 9:11-15 / Salm 84 / Mateu 9:14-17. Si es vol: Vermell. Santa Maria Goretti, mr. (MLI)
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaïes, prof.; Ròmul, b. mr.; Tranquil·lí, Severí, Diodor i Dió, mrs.; Goar, prev.; Santes, Llúcia, mr.; Dominica, vg. mr.
Festa Major: a Fontanilles i Hostalric.

La Catedral

P-J Ynaraja

Capellà de La Llobeta

En llegir el Gènesi, sembla que qui primer va resar va ser Enós, un nét d'Adam. Però jo no estic segur que fos així. El que succeeix és que al relat bíblic li passa com a nosaltres en la vida ordinària. Preguntem a algú si resa i ens diu que no, que ell només parla a Déu com a un amic, i se sorprèn quan li afirmem que aquesta manera d'obrar és la més bella oració. Estic segur que va ser el mateix Adam el qui va inventar l'oració i us explicaré com m'imagino que va passar.

Va ser després del desastre del Paradís, i després de les mil i una peripècies per les quals va haver de passar per poder subsistir. Adam se sentia un dia immobilitzat en si mateix, sofria en el seu interior, sense entendre el com, el per què i fins el quan. Havia de preguntar-ho a algú, demanar ajuda, fugir del mal i del perill, veure quelcom clar. Necessitava imperiosament serenitat i no sabia com aconseguir-la. Havia d'intentar-ho, sortir de dubtes.

En tornar en una ocasió amb les mans buides, cansat i assedegat, amarat de suor, avergonyit de la seva inutilitat, va començar a plorar, les seves llàgrimes amararen la pols i es

Submergits en la mort de Crist

(Rm 6:3-4.8-11)

Josep M. Aragonès

Rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«Conseputats»

«Tots els qui hem estat batejats en Jesucrist hem estat submergits en la seva mort» (v. 3). Sant Pau presenta el cristià com algú que ha entrat en la sort de Crist. Aquesta sort o destí de Jesucrist és l'encadenament de fets de la seva glorificació: mort-resurrecció-ascensió a la dreta del Pare. De fet comença amb la mort-sepultura per descloure's en plenitud de vida. Jesús se submergeix en la mort. Aparentment queda negat per ella, però «gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts» (v. 4b). Va ser alçat de dins de la pregonesa de la mort i posat dret a la mateixa font de la vida. Aquesta realitat no va ser feta exclusivament per a ell. Home com és, Jesucrist s'hi ha endut tota la humanitat. És el que l'Apòstol ens recordava diumenge passat comparant la sort d'Adam-humanitat caiguda amb la de Crist-humanitat salvada. A partir d'ell, Jesucrist, tota la humanitat té entrada en la resurrecció-vida, a la manera de ser nova i definitiva que sant Pau anomena una nova creació. Això és el que es realitza en el baptisme. Pel bany de l'aigua i la paraula, el cristià ha estat submergit en la mort de Crist. L'aigua l'ha sepultat i n'ha sortit un home nou, mort i vivent alhora: «Penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist» (v. 11). L'antic i venerable ritu del baptisme per immersió era —i és— una imatge-signe eloqüentíssim d'aquesta veritat realitzada per obra de l'Esperit. «Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort» (v. 4a), per participar en la seva mort i sepultura d'una manera tan forta i radical, fins al punt que l'Apòstol per expressar-ho crea un dels verbs compostos que tan li plaïen: «consepultats amb ell pel baptisme en la mort». Igual com Jesucrist va voler ser un mort entre els morts, també el cristià, pel baptisme, és un que viu entre els morts al pecat. Tanmateix, però, viu: «Viviu per a Déu en Jesucrist».

Una nova vida

«Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell» (v. 8). El baptisme ens fa entrar en la mort de Crist. Aquest *commorir* amb Jesucrist i ser *consepultats* amb ell,

lluny de suposar el punt d'arribada, no és altra cosa que l'ingrés a la dinàmica de la resurrecció. Submergits en la mort de Crist, ens alcem amb ell a la vida plena: «tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida» (v. 4b). Si la nostra condició d'imitadors d'Adam —éssers per al pecat i que l'Apòstol anomena «el nostre home vell» (v. 6a)— ens condemnava a ser arrabassats del terror de la vida i engolits per la mort, ara el baptisme ens ha empeltat a l'autèntic arbre de la vida, que és el Crist. Una vegada més sant Pau fa servir un verb ple d'energia: *conplantats*, formant una sola cosa amb la nova planta. El cristià ja no pertany a la plantació de la mort, ja no és algú que camina amb els morts i entre ells, ara es troba en el conreu, en la direcció de la vida. Aquesta és la nostra fe: «sapiguem-ho bé: allò que érem abans» —literament, el nostre home vell— ha estat crucificat amb Crist; és a dir el nostre jo dominat pel pecat ha estat destruït perquè ja no siguem més esclaus del pecat» (v. 6). Som una humanitat nova, una nova planta, alliberada del virus de la mort: «Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell». Som una humanitat que, amb Crist-Vida, emprèn una nova vida: «també nosaltres emprenguem una nova vida».

Invitació a ser conseqüents

En els vv. 9-10, sant Pau apel·la a la fe del seguidor de Jesucrist: «Sabem —tenim el coneixement que ens proporciona la fe— que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mort més». I rebla el clau personificant la mort com un ésser abans poderós i que ara ja no pot res: «la mort ja no té cap poder sobre ell» (v. 9). Un cop ha explicat la creença del cristià, l'explica catequèticament en el v. següent: «Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre però ara que viu, viu per a Déu» (v. 10). Si aquesta és la fe del cristià, la fe de l'Església, és precis que tant el cristià com la comunitat, facin el pas de la fe creguda a la fe viscuda. Per això en el v. 11 els convida a mostrar-se conseqüents amb la fe professada: «Igualment, vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist» (v. 11). Els morts no pequen, tingueu-vos, doncs, per morts al pecat, però sigueu molt conscients que viviu. Adoneu-vos que viviu per a Déu gràcies al Crist ressuscitat que se us ha endut amb ell en el baptisme.

Retrats bíblics intencionats

A Adam li agradava aquell racó, creia estar sol però s'hi sentia acompanyat. Va inventar signes els significat dels quals només ell coneixia. Aquell recòndit lloc va ser el primer oratori, la primera catedral que hi va haver a la terra.

Quan visito aquests llocs que guarden la millor intuïció humana que sens dubte és l'oració, testimonis que són del primer diàleg de l'home amb el seu Déu, em sento profundament commogut. I Cogul a Lleida, Altamira a Santander, Santimamiñe a Biscaia o Savassona prop d'on estic escrivint, m'emocionen tant com els pòrtics de Chartes o el de la Glòria o, sense anar més lluny, el mateix de Ripoll.

Guardo un llibre que vaig comprar fa temps i que m'agrada molt, s'anomena: *El llibre de oro de la plegaria*, de tots els països i de tots els temps, és un llibre senzill i barat, però que enriqueix el meu concepte de la humanitat a la qual a vegades em sento inclinat a avorir.

Passaren segles i només aquelles fórmules es milloraren en afegir la frase fonamental, que només els cristians podem dir. És tan coneguda... però és tan monòtament pronunciada a vegades. M'horroritza sentir-la dir distretament. Estic parlant d'aquelles paraules impressionants: t'ho demanem per nostre Senyor Jesucrist el teu Fill i germà nostre...

Especial Terrassa

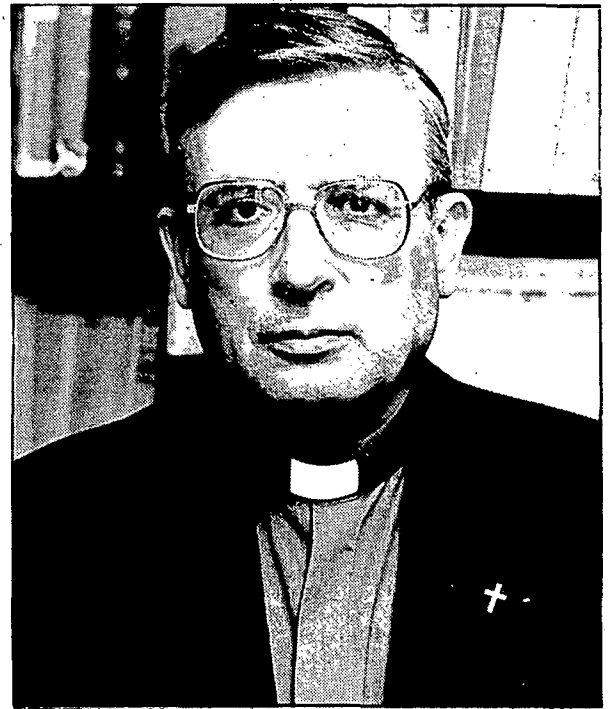
La nostra identitat de cristians

Hi ha dos fets ben recents que palesen que l'Església és viva a Terrassa. L'un ha estat la Vetlla de Pentecosta, que va reunir pastors i fidels de totes les parròquies de l'Arxiprestat a l'església parroquial de Sant Josep, de Can Palet. Tant per mitjà de la pregària —en el si d'una celebració molt ben preparada i viscuda— com també de la convivència entre tots els assistents es va poder constatar la unitat ben manifesta entre totes les comunitats parroquials terrassenques. L'altra ha estat el repartiment de premis del «XI Concurs Bíblic» que, des de Terrassa, té ressò per tot Catalunya i que aquests anys ha comptat amb trenta-set mil participants.

Tanmateix, si ressenyem aquests fets no és pas per cap sentiment de cofoisme, sinó que en fem esment perquè són un bon índex de la convicció que tenim de poder ser capaços —i, al mateix temps, de tenir el deure— d'afirmar més clarament, amb més convicció, amb més transparència i coherència, la nostra identitat de cristians. Actes com aquests ens esperonen a treballar per arribar a fer encara més forta la nostra comunió eclesial i més coratjos i ardit el nostre testimoni eclesial.

Tenim, d'altra banda, en les nostres Esglésies amb seu a Catalunya, l'aval de comunió plena amb l'Església universal, expressat en el reconeixement del nostre Concili. L'eix vertebrador del Concili Provincial Tarraconense ha estat el de l'evangelització, avui, de la nostra societat. Per mitjà del Concili hem afirmat la centralitat de Jesucrist en tot allò que afecta l'Església. El lloc primordial de la Paraula de Déu i dels Sagraments. La sol·licitud pels més pobres i marginats. I la comunió i coordinació pastoral de les nostres vuit Esglésies de Catalunya. Potser en alguna altra qüestió hauríem volgut una explicitació més clara dels nostres anhels, però aquesta limitació no ens pot distreure de l'esforç de cada dia per ser fidels al que demana de nosaltres la resposta de l'Esperit al nostre clam: «Qué dieu avui a les nostres Esglésies?» Aquest esforç ha de guiar tothora i per damunt de tot la nostra actitud i la nostra manera de treballar per prosseguir endavant.

És, doncs, l'hora del treball seriós i responsable, de la generositat en el diàleg fraternal i constructiu, del goig i la il·lusió pel sentit que tenim de

pertinença a l'Església de Jesucrist. Hem de sentir-nos urgits a complir, amb les actituds adequades, amb el llenguatge i els mètodes apropiats a la nostra realitat social, el mandat apostòlic de Nostre Senyor Jesucrist perquè el missatge de l'Evangeli arribi de la manera més viva i entenedora als homes i dones de la nostra societat. Crist i el nostre poble esperen de nosaltres aquest clar testimoni de la nostra fe cristiana.

† **Carles Soler i Perdigó**

Bisbe Auxiliar de Barcelona. Demarcació del Vallès

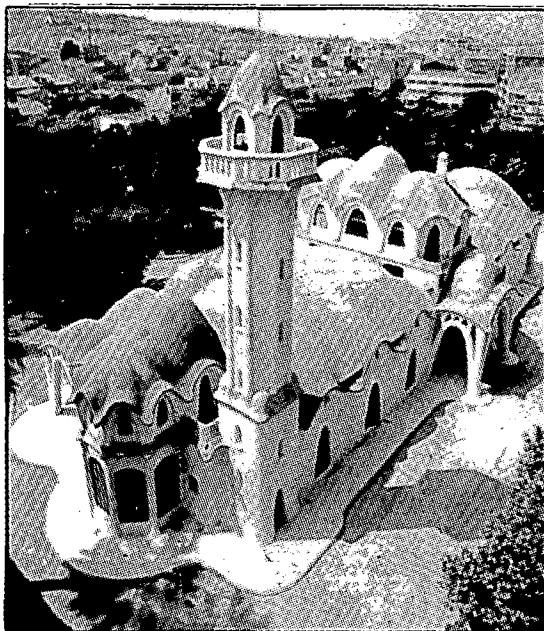
Terrassa, una ciutat per descobrir

Terrassa és una població de la comarca del Vallès Occidental. Situada al peu del Parc Natural de Sant Llorenç del Munt, envoltada d'un paisatge de boscos i muntanyes, Terrassa és una de les grans ciutats de Catalunya que van protagonitzar la revolució industrial del segle XIX. Però Terrassa és molt més que una ciutat industrial, la seva fesonomia revela els seus orígens i la seva història als ulls del visitant. La ciutat d'ara és una ciutat oberta i plural, plena d'indrets amens i agradables, rica en patrimoni artístic i arquitectònic, suma de cultures i orígens diversos, una ciutat emprenedora i optimista, amant de la cultura, la natura i l'esport, una ciutat universitària i de serveis que no ha renunciat a la seva tradició industrial.

Si algú volgués descobrir Terrassa en tota la seva profunditat seria aconsellable que comencés per visitar el municipi romà d'Ègara (s. I d.C.), que se situava al voltant del que avui són les esglésies de Sant Pere. En el seu recinte es conserven diverses restes arqueològiques romanes que testimonien les arrels dels pobladors d'aquest indret. Tot seguit podria visitar les esglésies de Sant Pere, a cavall entre dos braços de l'antic torrent de Vallparadís (que ara ha esdevingut un parc), que és un espai de pau enmig de la gran ciutat. En el conjunt de les tres esglésies, únic a Catalunya, es barregen harmoniosament el pre-romà-

nic, el romànic, el gòtic i el barroc. Són la peça més important del patrimoni històric i artístic terrassenc.

A continuació el visitant pot apropar-se a la Torre del Palau, el darrer vestigi del Castell-Palau de la ciutat, a l'interior d'una plaça amb accés des dels carrers Cremat i Gavatxons. I seguir amb la visita al Castell de Vallparadís, on es troba el Museu de Terrassa, el Mas de la Castlania, que for-

Masia Freixa, una de les joies del modernisme terrassenc

mava part de la «Quadra de Vallparadís», i a les ermites romàniques com la de Santa Magdalena del Puigbarral (carretera Terrassa-Talamanca) i Santa Margarida de Mugal (Can Parellada). També es pot visitar l'ermita de Sant Cristòfor de Ca n' Anglada (carrer Mare de Déu del Mar, 49).

Acabat el recorregut mitjàval, es pot visitar la Terrassa tèxtil, molt important, ja que la revolució industrial va transformar, entre d'altres coses, el paisatge urbà de la ciutat. Es obligatori apropar-se al Vapor Amat (avui Sala Muncunill al carrer la Rasa), el magatzem Corcoy (plaça Mossèn Cinto Verdaguer), el Vapor Ros (carrer Portal Nou), el magatzem Farnés (avui Arxiu Tobella), la Societat General d'Electricitat (carrer Unió), el Teatre Principal, el Gran Casino i el Banc de Terrassa.

ESCLAT D'ARTS PLÀSTIQUES I DECORATIVES

I no podem oblidar la Terrassa modernista, ja que la ciutat de començaments del segle XX va viure un esclat de les arts plàstiques i decoratives, de l'arquitectura, les lletres i la música i de la vida associativa. Conèixer la Masia Freixa, una de les joies del

modernisme terrassenc, la Casa-Museu Alegre de Sagrera, la Casa Baumann, l'antiga confiteria Carné (en l'actualitat farmàcia Albiñana), el Parc de Desinfecció (situat a la carretera d'Olesa-carrer Calderon de la Barca), el mercat de la Independència, l'ermita del Sagrat Cor de Jesús i l'Ajuntament de Terrassa, que si bé és de la mateixa època, està realitzat en estil neogòtic.

Convé no perdre's els complexes esportius, renovats sobretot amb motiu dels Jocs Olímpics de Barcelona 92, perquè Terrassa va ser subseu d'hoquei sobre herba, i si el visitant té un interès específic pel món universitari, l'important Campus de la Universitat Politècnica de Catalunya.

Hem pretès oferir una primera aproximació turística a la ciutat de Terrassa; no hem inclòs el llistat dels nombrosos actes culturals que s'hi realitzen. Però esperem que aquests suggeriments siguin el punt de partida per desitjar aprofundir en aquesta ciutat tan plena de vida.

Per a més informació:

Oficina d'Informació Turística
Raval de Montserrat, 14

Tel: (93) 788 44 00

Horari d'atenció al públic:

De dilluns a divendres de 9 a 14 h i de 17 a 19 h.

Dissabtes de 10 a 13 h.

Aprendre a parlar de nou després de l'operació

El Centre de Rehabilitació per a Laringectomitzats de Terrassa (CRL) és una obra social en col·laboració entre la Caixa de Terrassa i l'Associació Espanyola contra el Càncer. Va ser creat al juny de 1981 i va emprendre l'activitat ocupant un espai dins del Casal del Pensionista Terrassa «Centre». A partir de l'any 1984 es va iniciar la col·laboració de la Caixa de Terrassa, que va cedir al CRL un local del carrer Salmeron, 100. D'aquesta manera, es veien cobertes les necessitats d'espai i començava una nova etapa que ha significat la consolidació i el prestigi d'aquest centre en la recuperació de les persones que han estat operades de càncer de laringe.

15 ANYS D'ACTIVITAT

Durant aquests quinze anys de funcionament, prop de 400 persones han pas-

sat pel centre, de les quals la gran majoria han aconseguit recuperar la parla. Els participants en les classes de rehabilitació procedeixen principalment de Terrassa, Sabadell i altres localitats de la comarca del Vallès. Per edats, el col·lectiu d'usuaris més nombrós està en la franja d'edat compresa entre els 55 i 69 anys. També és força elevada la xifra de persones operades entre els 50 i 55 anys. Però també n'hi ha de més joves: són diversos els casos de persones que a partir dels 27 anys han patit ja la malaltia.

El contacte amb l'operat es realitza al mateix hospital. Persones intervingudes que han aconseguit una bona recuperació de la veu van voluntàriament a visitar als acabats d'operar per donar suport, a ells i a la seva família, i són el testimoni més viu que la veu es pot tornar a recuperar.

El procés de rehabilitació es divideix en tres nivells, més un de reforç per a aquelles persones que necessiten un suport addicional. La durada se situa entre tres mesos i un any. Les classes són impartides

voluntàriament per persones laringectomitzades que han recuperat satisfactòriament la parla.

Un altre vessant important del CRL és la funció social que es desenvolupa al centre. De forma periòdica, es fan sessions informatives amb la participació dels laringectomitzats i dels seus familiars, i es manté una estreta relació social entre tots els participants, a través de nombroses activitats: festes i trobades familiars, exposicions de treballs manuals, excursions, etc.

El president de la Caixa de Terrassa, Oriol Badia, visita les instal·lacions del CRL i saluda un grup d'esposes de laringectomitzats

Les Targetes Solidàries de la Caixa de Terrassa, una iniciativa a favor del Tercer Món

En finalitzar el mes de maig de 1996 el fons de les Targetes Solidàries de la Caixa de Terrassa se situava en 7.514.648 pessetes. Aquesta xifra suposa un creixement del 38% en relació a la quantitat acumulada al mes de maig de 1995. Si es manté aquest increment al llarg de l'any, ben segur que se superaran els 15 milions que la Caixa de Terrassa va destinar al Tercer Món l'any 1995.

15 MILIONS LLIURATS A MANS UNIDES, INTERMÓN I JUSTÍCIA I PAU

Els diners són lliurats a les tres organitzacions no governamentals, Intermón, Mans Unides i Justícia i Pau, amb les quals la Caixa de Terrassa té establert un acord de col·laboració. Aquestes ONG's, de destacada trajectòria, centren les seves actuacions, d'entre d'altres a l'assistència humanitària, l'atenció a la infància, programes d'escolarització i la formació d'adults, ajut al desenvolupament econòmic... finalitats que en el fons coincideixen amb la forma de ser i actuar de l'Obra Social de la Caixa de Terrassa, orientada cap al desenvolupament i progrés social, la promoció de la persona i la millora

del benestar de la comunitat.

Aquesta iniciativa innovadora de les Targetes Solidàries es va posar en marxa a mitjan l'any 1995, i, amb caràcter retroactiu des del mes de gener, es va anar generant un fons d'ajuda al Tercer Món, que es nodreix amb una part de les comissions que les targetes de la Caixa de Terrassa produeixen en operar a comerços i altres establiments. Una acció que no té cap cost per al client, ja que és la Caixa de Terrassa qui se'n fa càrrec en renunciar a un percentatge d'aquestes comissions per destinar-les al fons de solidaritat. El client, per ajudar el Tercer Món, simplement ha d'utilitzar qualsevol targeta emesa per la Caixa de Terrassa

en fer el pagament de les compres, en lloc de fer-ho en efectiu.

AJUDAR A CREAR CONSCIÈNCIA DE SOLIDARITAT I RESPONSABILITAT

L'actuació ha estat molt ben acollida per part dels clients que han contribuït al creixement del fons, mitjançant una major utilització de les targetes en l'activitat diària. Durant 1995 la facturació de les targetes de la Caixa de Terrassa en les compres a comerços va créixer un 28% en relació a 1994.

La Caixa de Terrassa ve desenvolupant campanyes de comunicació i informació sobre les targetes, mitjançant les quals també vol ajudar a crear consciència de solidaritat i responsabilitat, davant les mancances i greus problemes de subsistència que afecten a una part important de la Humanitat.

UNA DE LES MILLORS IDEES DE L'ANY

La iniciativa de les Targetes Solidàries de la Caixa de Terrassa ha estat seleccionada per part de la revista *Actualidad Económica* com una de les 100 millors idees de l'any dins de l'apartat d'interès social.

D'esquerra a dreta: Ignasi Carreras, director general d'Intermón, i Enric Mata, director general de la Caixa de Terrassa, en el moment de la signatura del conveni de col·laboració amb motiu de la creació de les Targetes Solidàries

«La façana del Sant Esperit ha millorat molt amb la col·locació dels dotze apòstols»

Salvador Alavedra considera que el Consell Pastoral del Sant Esperit ha dut a terme una gran tasca perquè s'ha pogut arreglar una part important de l'església

Salvador Alavedra i Invers, nascut el 1919 a Terrassa, historiador, va estudiar a l'Escola d'Arts i Oficis de la ciutat i fou president d'«Amics de les Arts». Industrial jubilat, sempre que pot es dedica al dibuix, un hobby intens al llarg de la seva vida. Amb ell conversem sobre un esdeveniment rellevant per a la ciutat: la col·locació de les estàtues dels dotze apòstols en la portala-

da de la basílica del Sant Esperit el passat 3 de juny. Les escultures del artista gallec Nikanor Carballo omplen el buit que havien deixat les originals de Josep Llimona que van ser destruïdes durant la Guerra Civil. Les imatges escultòriques seran benèides pel bisbe Carles Soler i Perdigó el diumenge 30 de juny durant la celebració de les Festes Majors de la ciutat.

—Sr. Alavedra, com va sorgir la idea de tornar a construir les estàtues dels apòstols per col·locar-les a l'atri de l'església?

—El projecte va sortir amb motiu del IV Centenari de l'inici del culte a la Basílica del Sant Esperit el 1993.

La història de l'església ens recorda que en el projecte de construcció de la façana que van guanyar els arquitectes Alexandre Soler i Amadeu Llopart el 1917, ja es va projectar un espai en les parets de l'atri on col·locar-hi les imatges dels dotze apòstols i el timpà. Les escultures foren fetes per Josep Llimona, gran escultor del modernisme.

Tanmateix hi havia una figura del Sagrat Cor que presidia l'obra, feta per un escultor establert a Terrassa: Cèsar Cabanes. Però durant la revolució de 1936 l'església fou cremada, totes les escultures de la façana van ser destruïdes i la nau central va esdevenir un garatge. Amb els anys l'església es va anar reconstruint, però l'atri va quedar buit, sense

cap figura. Per això penso que després de tant de temps la feina que ha dut a terme la Comissió d'Obres del Sant Esperit té molt mèrit perquè s'ha pogut arreglar una part important de l'església que estava descurada. Que deixàrem la nostra casa sense teulada?, llavors encara més la casa de Déu de conservar en bon estat.

—Quin ha estat el cost de les escultures i com s'han finançat?

—Han costat set milions de pessetes i les financien persones i entitats que volen restar en l'anonimat. Penso que també cal destacar algunes persones del Consell Pastoral de la Basílica que han contribuït a la realització de l'obra: Joan Antoni Pujals, responsable econòmic del projecte per a la reconstrucció de la façana de la Basílica; Jeroni Font, assessor artístic; Ricard Masclans, prior del Sant Esperit i Francesc Bacardit, arquitecte.

—Les noves estàtues han estat fetes per l'escultor gallec Nikanor Carballo, com

definiria el seu estil?

—Les figures originals de Llimona eren modernistes, en canvi Carballo, un gran escultor que ha treballat en molts països, diria que té l'estil de l'art romànic i gòtic de Galícia, imbuït pel seu sentiment cèltic i gallec. Les 12 figures que pesen un total de 8.000 quilos han estat fetes prèviament amb fang de Balbón que s'obté a la localitat gallega del mateix nom i després es van fer amb granit tou, tradicional en aquelles terres. L'artista treballa en un taller familiar ja que ell en va esculpir cinc, el seu fill Óscar quatre, i el seu fill Pablo les tres restants. Tots tres van col·laborar en la col·locació dels sants a les seves fornícules. Quatre a cada banda de la porta principal i quatre més a la paret oposada a l'atri.

Podíem preguntar-nos per què no havien buscat un escultor català? Sí que ho van intentar però van tenir moltes dificultats per trobar-lo, i a més a més sortia molt més car.

—Pensa que aquestes estàtues inspiraran més devoció

als feligresos?

—S'ha de veure amb el temps si ens predisposen a entrar en un lloc sant, si aquesta presència a la façana té una utilitat en les celebracions eucarístiques, en els enterraments, en els casaments...

Què ens anirà inspirant la visió d'aquests apòstols hieràtics? El que és indiscutible, tant si agrada més o menys aquest estil, és que la façana del Sant Esperit ha millorat molt el seu aspecte.

—Hi ha intenció de continuar amb les obres i restaurar tota la façana de l'església?

—Tot el projecte podria suposar un cost d'uns 200 milions de pessetes. Penso que seria un excés que es volgués restaurar tota de cop. De fet, el projecte s'està estudiant, s'ha de veure si la solidesa actual de l'atri podria permetre que es realitzés una obra d'aquesta envergadura ja que no hem d'oblidar que sota la Plaça Vella hi ha un aparcament de sis pisos.

Estem en una generació que sembla que es pot gastar tots els milions del món per tirar endavant projectes. L'Església ha de ser conscient que no es poden gastar els diners d'aquesta forma, haurien de donar exemple i dur a terme les obres amb constància i poc a poc, amb petits

donatius ja que és un projecte molt costós.

Les excavacions en les esglésies de Sant Pere

—La intervenció arqueològica que s'està fent en el conjunt de les esglésies de Sant Pere de Terrassa també és un projecte destacat de la ciutat. En quina fase es troben les excavacions?

—Les excavacions són fruit d'un simposi internacional que es va celebrar a Terrassa l'any 1991. La primera etapa que va constar de dues fases va finalitzar el mes de juliol de l'any passat, enguany va començar-ne la segona el passat 13 de juny que continua actuant per la zona del baptisteri de Santa Maria i Sant Miquel.

—Quins han estat els descobriments més importants que s'han fet?

—Hi havia una necròpolis, unes fonamentacions que podien haver estat de temples anteriors a aquests, molta ceràmica.

Tot el que s'ha trobat permet constatar que Terrassa ha tingut una ocupació continuada des del segle V abans de Crist. S'ha dut a terme una investigació minuciosa dels materials extrets, s'han

fet una sèrie de medicions per verificar les dades exactes.

El conjunt de les tres esglésies (Sant Pere, Santa Maria i Sant Miquel) són úniques a Catalunya, per tant penso que és molt important que l'ajuntament de Terrassa, en col·laboració amb l'Arquebisbat de Barcelona, la parròquia de Sant Pere i la Generalitat de Catalunya continuïn promovent aquest projecte que garanteix la conservació d'aquest conjunt i permet apropar-nos als orígens de la ciutat.

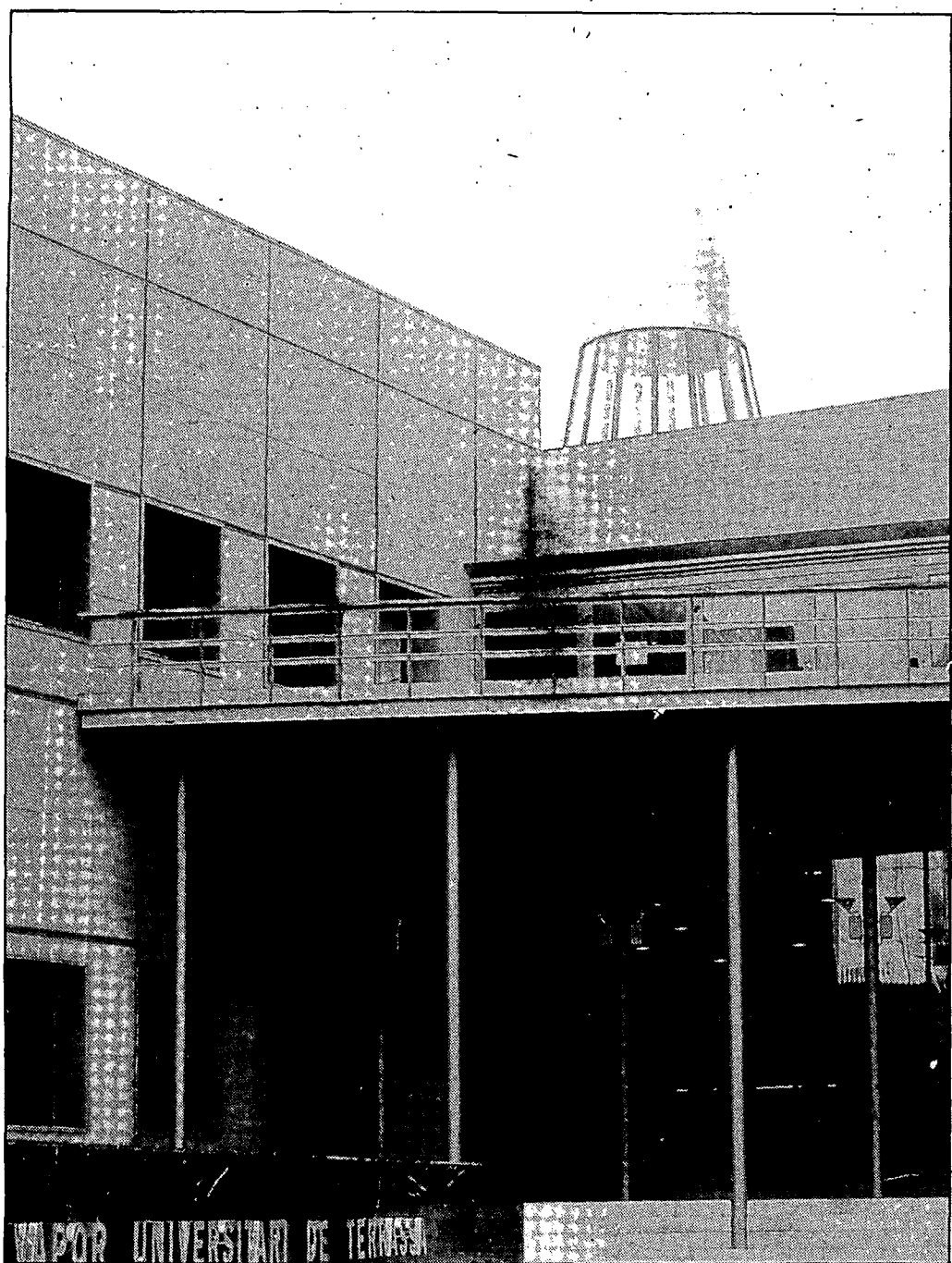
Glòria Carrizosa

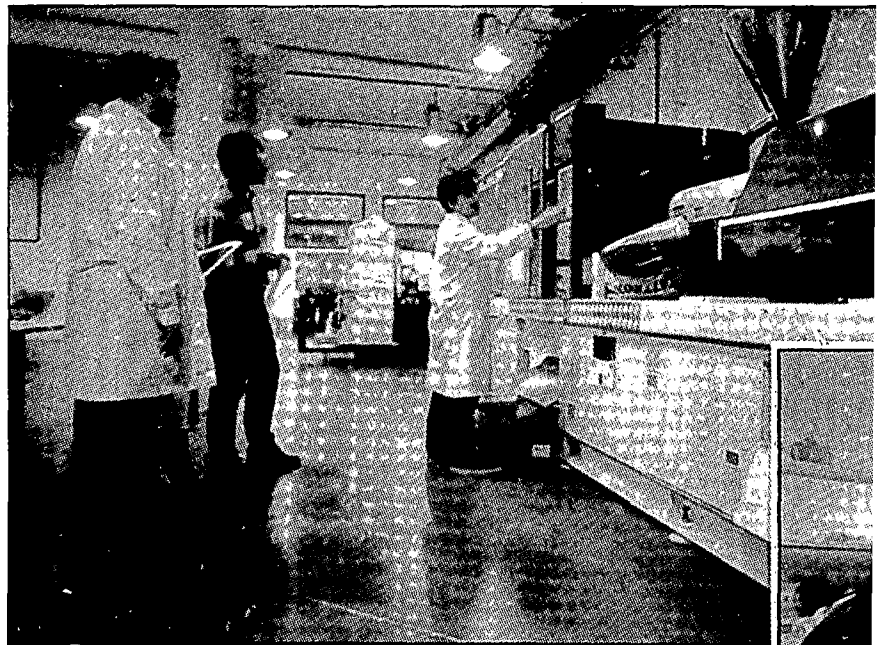
Les 12 figures pesen un total de 8.000 quilos i han estat fetes amb granit tou de Galícia

Les excavacions en les esglésies de Sant Pere permeten constatar que Terrassa ha tingut una ocupació continuada des del segle V abans de Crist

El Vapor Universitari de Terrassa

Centre Català del Plàstic

El Vapor Universitari de Terrassa: una passa cap al futur

Innovar, tot arrelant-se en la pròpia història i tradicions. Vet aquí la fita assolida per la ciutat de Terrassa en el camp educatiu, des de la inauguració, el passat mes de desembre, del flamant Vapor Universitari.

Innovar, perquè amb el nou equipament es materialitza una nova concepció de l'educació avançada: la que es recolza en les relacions directes entre ciutat, universitat i empresa, des d'una perspectiva multidisciplinària.

Arrelant-se en la pròpia història, perquè la nova experiència lliga directament amb la tradició universitària de Terrassa, a on, ja a principis del nostre segle, la universitat tècnica es dedicava a assortir les empreses locals de quadres tècnics, i a on existien factories tèxtils que, com avui fan diversos serveis educatius al Vapor, compartien estructures (instal·lacions i calderes) comunes.

INSTITUCIONS EDUCATIVES I D'INVESTIGACIÓ

Avui, al Vapor Universitari hi conviuen,

llogats pel magnífic edifici i les instal·lacions compartides (biblioteca, llibreria, copisteria i cafeteria), diferents institucions educatives i d'investigació: el Centre Associat de la UNED a Terrassa, el Centre Català del Plàstic, l'Escola Municipal d'Arts Aplicades, la FIAC (estudis de secretariat internacional i turisme), l'Escola d'Idiomes de la UPC, i l'Associació d'Empreses d'Oleohidràulica i de Pneumàtica de fluïds (AEFTOP).

Alguns d'aquests serveis educatius s'instal·len, a més, amb la clara vocació de connectar-se estretament amb les empreses, majoritàriament les petites i mitjanes. És el cas de la AEFTOP, el Centre Català del Plàstic, o del futur centre d'investigació de domòtica i automatismes industrials. Aquestes tres entitats acceptaran encàrrecs d'investigació concrets d'empreses, amb la finalitat d'ajudar-les a millorar i modernitzar els seus processos productius. També s'oferiran per reciclar el personal tècnic de les empreses que així ho sol·licitin.

D'altra banda, la resta de serveis educatius

«inquilins» del Vapor Universitari (UNED, FIAC, Escola Municipal d'Arts Aplicades i Escola d'Idiomes de la UPC) guanyen un fabulós, funcional i enriquidor marc en el qual desenvolupar amb més comoditat les seves activitats.

El Centre Associat de la UNED a Terrassa, per exemple, ha aglutinat, al llarg del curs 1995-1996, al voltant de 8.000 estudiants de diverses disciplines, i ocupa la major part de la superfície del Vapor Universitari. L'Escola Municipal d'Arts Aplicades, amb 300 alumnes, es va acomodar a 3.128 metres quadrats, i la FIAC a 568 metres quadrats.

TERRASSA, SEGONA CIUTAT UNIVERSITÀRIA DE CATALUNYA

La destacada presència de la UNED al Vapor ve a consolidar el caràcter universitari de la ciutat de Terrassa, que reuneix ja 12.000 estudiants d'aquest nivell, entre tots els centres presents al terme municipal. Aquest número la situa com la segona ciutat universitària de Catalunya i ha estat

decisiu per aconseguir que també s'ubiqui al Vapor la seu catalana de l'Euro-St Center, la xarxa europea d'estudiants universitaris a distància.

El Vapor Universitari de Terrassa prendre cos a l'edifici de l'antiga fàbrica tèxtil Hlabor S.A., adquirit per l'Ajuntament de Terrassa el 1991 per un import total de 377 milions de pessetes. Ocupa una superfície d'uns 6.000 metres quadrats de planta, amb un total de 14.603 metres quadrats construïts entre el soterrani, la planta i dos pisos.

La reforma de l'edifici va ser finançada per l'Ajuntament (250 milions de pessetes), la UNED (196 milions de pessetes), la Generalitat de Catalunya (120 milions de pessetes), l'Institut Català del Plàstic, la AEFTOP, la Generalitat de Catalunya i el fons europeu FEDER (330 milions de pessetes).

Les obres es van adjudicar, per concurs públic, a l'empresa Cubiertas y MZOV per un import total de 860.351.000 pessetes i un termini d'execució d'un any. Les obres prèvies d'enderroc interior tenen un cost de 12 milions de pessetes.

pecial Terrassa

Escola
Municipal
d'Arts
Aplicades

Creix espectacularment la demanda de cursos de la Universitat d'Estiu a Terrassa

Per si quedaven dubtes al voltant del caràcter de ciutat universitària de Terrassa, podem viure, al mes de juliol, un veritable *boom* de la Universitat d'Estiu a Terrassa.

Aquesta programació de cursos força heterogenis entre si, però relacionats pel seu alt nivell acadèmic, ha passat a oferir-ne, en la seva quarta edició, 34 de diferents, partint d'una xifra inferior a la meitat l'any passat. Això suposarà la matriculació de més de 400 alumnes, que tindran la oportunitat de gaudir de les instal·lacions del Vapor Universitari de Terrassa, nova seu de l'esdeveniment.

Els cursos s'impartiran entre el 2 i el 26 de juliol, amb un període d'inscripció que va començar el passat 4 de juny. Els preus depenen de la durada del curs en qüestió, i van des de les 3.500 pessetes a les 20.000.

UN GRAN VENTALL DE DISCIPLINES

Les disciplines presents a la quarta Universitat d'Estiu a Terrassa seran força variades: informàtica, arquitectura i paisatge, ciència, comunicació, ensenyament, fotografia, història, psicologia, química, salut, societat i turisme. No cal ser llicenciat universitari per assistir-hi.

Segons el seu director, Jordi Calvet, la Universitat d'Estiu a Terrassa ofereix el millor ventall de cursos de totes les universitats d'estiu arreu de Catalunya.

Hi destaca la creixent importància concedida als cursos sobre noves tecnologies i informàtica, resultat de la presa en consideració de les opinions i desitjos dels alumnes d'anteriors edicions. En aquesta línia, és programat un curset de quatre dies de durada sobre Internet.

L'edició d'enguany va quedar inaugurada el passat dia 20 de juny amb una conferència a càrrec de l'ex-ministre i catedràtic d'Economia de la Universitat de Barcelona, Ernest Lluch. És prevista també la presència de l'ambaixador de Bòsnia a Madrid i del primer secretari del PSC, Raimon Obiols.

L'Euro Study Center lliga Terrassa amb l'Europa universitària

• L'experiència del Vapor Universitari de Terrassa neix amb, entre d'altres trets d'avantguarda, un important component europeu: el Vapor acull, associat al centre de la UNED, una de les tres seues ubicades a Espanya de la xarxa pilot europea Euro Study Centers.

Es tracta d'un programa pioner de la EADTU (European Association of Distance Teaching Universities), entitat que aplega les universitats a distància europees, i de la qual la UNED és un dels socis més importants, amb 150.000 alumnes.

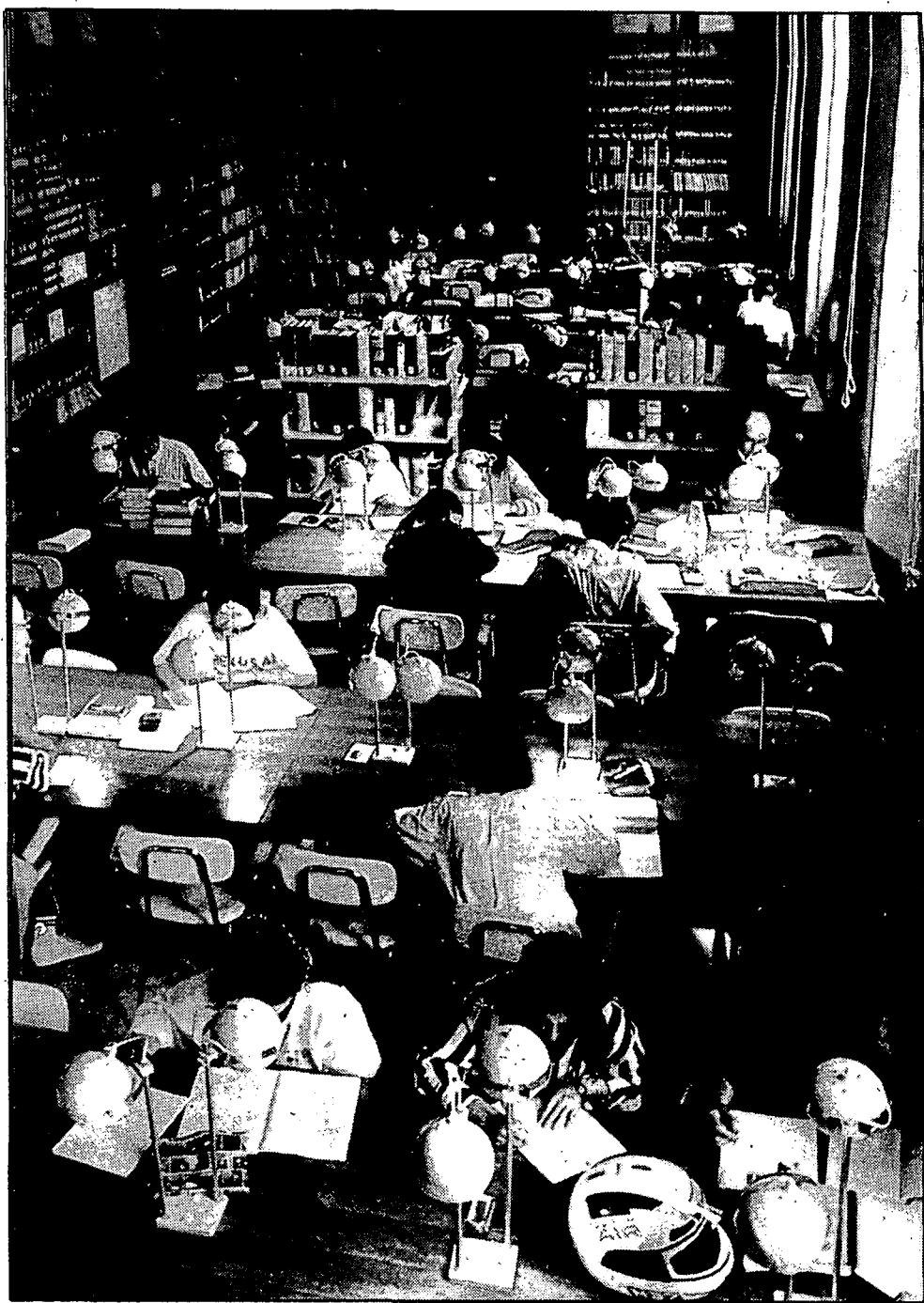
L'objectiu de la EADTU és crear una xarxa efectiva i àgil entre totes les universitats a distància de la Unió Europea, amb la finalitat d'assolir un alt grau de coordinació.

INFORMACIÓ, ASSESSORAMENT I ORIENTACIÓ

En una primera fase, el programa Euro Study Center es proposa oferir informació, assessorament i orientació sobre qualsevol de les universitats i centres europeus d'ensenyament a distància. També en aquest primer període, la xarxa europea programarà cursos elaborats conjuntament per tots els centres que la integren, donant així la mesura, ja des d'un bon començament, de la voluntat de col·laboració que mou als impulsors de l'experiment.

La EADTU està formada per 18 universitats a distància de tota la Unió Europea, entre les quals, com ja s'ha apuntat, hi destaca la UNED. Per la seva part, l'encara experimental xarxa Euro Study Centers compta amb 40 centres pilot repartits per tot Europa. Tres d'ells tenen seu a Espanya, i és un d'aquests tres el que es troba domiciliat al Vapor Universitari de Terrassa.

De la rellevància de la UNED al si de la EADTU és bona mostra el fet que una de les reunions de treball d'alt nivell de l'associació, tingués lloc a la seu terrassenca de la UNED, i que hi assistissin representants de les 18 universitats a distància que constitueixen la EADTU.

Casa de Colònies Viladoms de Baix

La Casa de Colònies de Viladoms de Baix, propietat de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa, està situada a Viladoms de Baix, al terme municipal de Castellbell i el Vilar i des d'on s'albira una de les més belles panoràmiques de la muntanya de Montserrat. Les magnífiques instal·lacions, ubicades sobre un terreny que ocupa una superfície de 26.000 metres, estan compostes per un conjunt de tres edificis independents d'una sola planta, que permeten allotjar 90 persones, amb un total construït de 785 metres quadrats, distribuïts de la forma següent:

1.— El de serveis, en el qual hi ha el menjador-cuina, amb una superfície diàfana de 143 m², i un petit habitatge per a l'allotjament del personal encarregat del menjar i vigilància, amb una superfície de 45 m².

2.— El dormitori, de forma angular, té una superfície total de 400 m² aprox., dels quals 276 m² corresponen als dos dormitoris independents, de 138 m² cadascun d'ells, situats a cada ala, les quals queden unides pel bloc sanitari de 125 m² construïts, aproximadament.

3.— I l'infermeria, taller d'activitats i capella. Amb una total superfície construïda de 205 metres quadrats.

La piscina, totalment equipada, adaptada a la normativa sanitària vigent està tancada per tal de garantir la completa seguretat i perill d'accés de persones fora

Antoni Comas, conseller de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, va presidir la inauguració de les renovades instal·lacions de la Casa de Colònies Viladoms de Baix

de les hores en què s'utilitza. Hi ha, també, un parell de camps per practicar l'esport que permeten a nens i nenes, noies, un lloc d'acollida i esbarjo, potenciant la convivència i realització de tota mena d'activitats educatives i de lleure.

La construcció de voravies al voltant dels edificis i de comunicació amb els altres pavellons independents, juntament amb la remodelació del terreny, totalment accessible, permeten poder allotjar i oferir a les persones minusvàlides la utilització de totes les instal·lacions, ja que

se'ls facilita tant el seu desplaçament com la seva participació a les diferents activitats que es realitzin durant la seva estada.

Colònies Viladoms de Baix, va iniciar la seva tasca l'estiu de l'any 1965, amb l'impuls de mossèn Francesc Cima i Garrigó, ajudat de moltes altres bones i desinteressades persones, allotjant ja en aquell moment en aquestes instal·lacions, construïdes en un termini de temps no superior a sis mesos, un nombre quantios de nens i nenes. I des d'aleshores aquesta tasca no ha estat mai interrompuda.

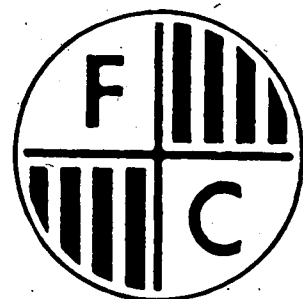
L'any 1987 varen començar les obres de legalització; adaptació i reforma de les instal·lacions al Decret 269/85 de la Generalitat de Catalunya que va establir la «Normativa sobre obertura i funcionament de Cases de Colònies i Albergos de Joventut», avui Colònies Viladoms de Baix és inscrita a la Secretaria General de Joventut de la Generalitat, en el Llibre Registre de Cases de Colònies i Albergos de Joventut, amb el núm. 96, en el Registre d'Entitats de Serveis i Establiments Socials, en la secció d'acolliment residencial, núm. 01731, i a la Secció d'entitats privades d'iniciativa Social, com a entitat titular, amb el núm. E01452.

Les renovades instal·lacions, que varen ser beneïdes i inaugurades, el propassat dia 20 d'abril, amb l'assistència del conseller de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, Hble. Sr. Antoni Comas, han estat el resultat i conclusió d'un

projecte molt costós i un treball que té per principal finalitat que Colònies Viladoms de Baix sigui un espai que, amb una particular comunió amb la natura, serveixi per fomentar una especial convivència fraternal de tots els que tinguin a bé passar-hi i compartir uns dies d'esplai i lleure i, en especial, per als que pateixen alguna disminució física o psíquica per tal que se sentin especialment atesos i estimats.

Maria Vidal i Sanahuja
Comissió Colònies Viladoms de Baix

**Un bon terrassenc
us recomana que us
feu subscriptors de
Catalunya Cristiana**

Federació de Cristians de Catalunya

Agraeix la participació al XI Concurs Bíblic de tots els col·legis, professors i alumnes i també la col·laboració de totes les persones i entitats que amb el seu esforç i ajuda l'han fet possible.

Moltes gràcies a tots!

Aquests dies, el vist-i-plau de Roma al concili de la nostra Església catalana ens fa actualitzar la pregunta que li va servir d'eslògan: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense». Aquesta pregunta que surt i ha de sorgir constantment del cor de les nostres comunitats i del cor de cada un dels creients. L'Esperit parla, i es fa sentir de mil maneres, només que nosaltres estiguem atents a la seva veu.

I una paraula, la de l'Esperit, que es fa concreta en cada lloc i en cada moment de la història. Una resposta per part dels creients que també s'ha de fer real i adequada a les diverses situacions en què l'Església es troba immersa. Per això no és en va que ens vàgim fer i ens fem en aquest moment la pregunta de sempre: «Esperit, què dius a les Esglésies de la Tarraconense», què ens dius a nosaltres, a la nostra Església, a les nostres parròquies, als nostres moviments, a cadascú de nosaltres...

La resposta de l'Esperit a la nostra pregunta, que ha intentat escoltar el concili, per mitjà de les aportacions inicials de la reflexió dels grups de cristians, que ha volgut perfilar amb les vuit sessions de Sant Cugat i que s'ha concretat en les 170 resolucions dels bisbes que darrerament ha reconegut la Santa Seu, ara ens toca a nosaltres, en cada lloc, mirar de fer-la realitat. I això no ens serà pas fàcil, quan ja el mateix concili ens descriu el món d'avui com un món secular i plural, marcat per la ignorància i l'indiferentisme religiós.

Ben segur que de fàcil no ho ha estat mai, perquè sempre el camí del Regne s'ha d'obrir pas enmig d'un món tancat a l'acció de l'Esperit. Per això ens va bé, quan volem respondre a la seva crida, veure com ho han fet altres abans que nosaltres. El seu exemple, la seva fortalesa, la seva decisió, el seu encert —i també els seus fracassos— ens poden ser un ajut que ens faci trobar el bon camí i tenir prou empena per ser fidels avui, com ells van ser-ho en altres moments, a la veu de l'Esperit.

COMPARTIR JUNTS LA JOIA DE LA FE

Un dia ben indicat per fer-ne memòria és el dia de la Pentecosta. A Terrassa, des de fa ja uns quants anys, la vetlla de la Pentecosta és l'ocasió de la gran trobada de totes les comunitats i grups de creients. Cada any, en una parròquia diferent, ens trobem per pregar junts, per sentir-nos empenyos tots pel mateix Esperit del Senyor i per compartir junts la joia de la fe. Gent que poques vegades coincidim en el nostre fer de cada dia, però que alhora ens sentim vinculats a la gran família dels cristians que, arreu del món, intenten també respondre a la veu de l'Esperit.

Aquest any hem celebrat la vetlla a la parròquia de Sant Josep, al barri de Can Palet, presidits pel bisbe de la demarcació del Vallès, Mons. Carles Soler. Una església no gaire gran, però plena de gom a gom.

De la celebració, plena de joia, molt viva, molt participada, val la pena remarcar-ne sobretot el ritus d'acollida de la gent de les diverses comunitats. Cadascú amb un petit llantiol a les mans, l'anava encenent a l'hora que es feia esment de la pròpia comunitat, fins que al final l'església va quedar il·luminada per la multitud dels llantiols encesos.

La menció de les comunitats, però, va ser com una lliçó d'història, de com l'Esperit ha anat suscitant al llarg dels segles, en les diferents vicissituds que ha viscut el nostre petit món, el naixement de noves comunitats que hi han anat fent present l'Evangeli de Jesús.

És així que tenim testimonis arqueològics de primer ordre, des del temps dels romans: catacombes, martiris, construccions... I ja, a partir de l'any 450 se'ns fa patent l'existència del bisbat d'Egara, amb un sant Nebridi en la llista dels seus bisbes, amb el Concili egarenc com a testimoni, amb experiències de vida regular que influïa en

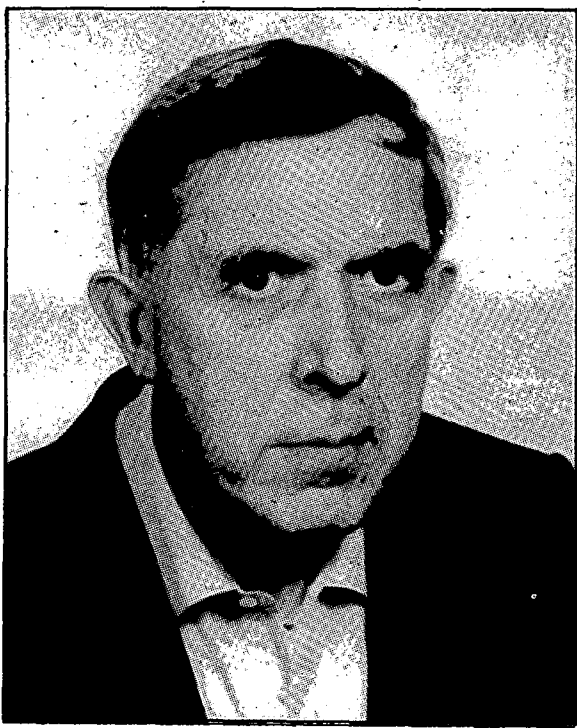
una gran zona del nostre Vallès. D'allà va néixer la parròquia de Sant Pere, la parròquia mare, hereva dels primers pares en la fe.

Els temps sempre han estat difícils: invasions bàrbares, serraïnes, que comporten la dispersió en petits nuclis, que fan néixer noves comunitats al voltant de la primitiva ciutat: Matadepera, Viladecavalls, Ullastrell...

TEMPS DE VITALITAT ECLESIAL

També vénen temps de vitalitat eclesial. L'Església pren peu cada dia més a l'Orient i a l'Occident. També a casa nostra. Grans monestirs —Sant

Sempre és Pentecosta

Joaquim Lluverol

Cugat queda ben a prop, i la muntanya de Sant Llorenç amb el seu monestir, la tenim al damunt. A l'antic bisbat d'Egara, ara hi té força una comunitat monàstica. La ruralia s'omple de petites ermites, petites expressions d'una fe cada dia més vigorosa. La ciutat creix i trenca muralles i supera els entrebancs de torrents i rieres. Un d'aquells petits focus de pregària es converteix, ja en plena eufòria d'una ciutat pagesa i artesana, en el qual durant segles era per als terrassencs «la Parròquia», la del Sant Esperit, que encara conserva tota la puixança basilical, edifici emblemàtic de la Terrassa dels darrers segles i de la vida cristiana que n'ha estat l'ànima. La mateixa advocació del temple principal de la nostra ciutat ens torna a fer pensar en la pregunta inicial: «Què ens diu a nosaltres, els terrassencs, l'Esperit del Senyor, ara i aquí, com aleshores?»

Però la ciutat no para. La que era pagesa i artesana es converteix en una ciutat industrial, que creix per tots cantons. Temps en què l'Esperit fa sentir a l'Església la seva crida a una obertura al nou món que neix, amb uns nous problemes socials que el marcaran fortament. La doctrina social de l'Església intenta dir-hi alguna paraula. A casa nostra, en els nous barris obrers s'hi creen noves comunitats: Sant Josep, a Can Palet, la Sagrada Família a Ca n'Aureli, i també a les Fonts, el nou barri, que s'avança al que seran futures urbanitzacions de cap de setmana o de segona residència tan pròpies d'avui dia. Era l'any 1932.

En el curs de la història hi ha moments de tot. Un gran daltabaix en tots sentits, el de la guerra civil.

Amb la destrucció de tantes coses, i també d'esglésies i de comunitats. I encara més, amb el gran nombre de morts, molts d'ells en nom de la pròpia fe. Unes morts però que han de ser llavor de nova vida cristiana que tard o d'hora donarà els seus fruits.

NOVES CONVICIONS, NOUS REPTES I NOUS VALORS

Va acabar aquell malson. La vida reprèn el seu ritme, també enmig de problemes i tensions que van creixent. Amb una Església que malda per respondre a uns nous temps i que trontolla en ella mateixa per les tensions entre allò que ja ha passat i el món que ve. Una església que es fa ressò d'un Concili Vaticà que vol aportar l'aire fresc de l'Esperit a aquest món nou que neix amb noves conviccions, amb nous reptes, amb nous valors i amb noves misèries. A casa nostra la gran immigració, primer dels entorns de Catalunya, després d'enllà de les Espanyes, primer discretament, després de manera massiva, que fa néixer noves parròquies que intentin acollir la fe dels novinguts d'altres terres. Primer va ser a Ca n'Anglada la nova parròquia de Sant Cristòfol, i al Poble Nou la parròquia de la Santa Creu.

Els contratemps no vénen només de les guerres, que els homes ens hem inventat. També la força dels elements de la naturalesa marquen sovint la història de les persones, dels pobles i de les ciutats. Els aiguats de 1962 van fer molts morts, van arrasar barris sencers, van sacsejar la ciutat, i també van fer veure la precarietat amb què vivien molts conciutadans. I desvetlla també la consciència cristiana. Cal ser-hi més presents. Neixen les parròquies de Sant Valentí al segle XX, de Sant Llorenç al barri que li dona nom, mentre s'emmiralla a la muntanya de la Mola, i la de Maria Auxiliadora, al sector de Maurina.

El creixement de la ciutat no té aturador. Ja en temps més propicis, els nous barris són més correctes, més planificats que diríem avui. Primer només una mica, i neix la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, al barri del seu nom. Després una mica millor, i neix la parròquia de la Mare de Déu del Carme, on després hi ha hagut la zona olímpica, que tant ens enorgulleix als terrassencs. I encara la parròquia ben recent de Sant Pau: la gent jove es fa gran, necessita noves llars on acollir-se i neixen encara nous barris plens de vida jove.

ACTITUD CRISTIANA OBERTA A LA MARGINACIÓ

Ben segur que la història no s'acabarà aquí. Prou que ho veiem, per molt que hi hagi sectes que s'empenyin a pronosticar daltabaixos definitius. I és aquí, on la pregunta inicial té el seu sentit. On som ara, en aquest moment, què ens demana l'Esperit, com a ressò per a nosaltres del que el Concili Tarraconense ens vol fer entendre? Aquest és el repte de les nostres comunitats i de cada u de nosaltres. Com podem respondre, des de cada una de les comunitats, des de cada moviment cristià, des de la bona voluntat de cada creient, al deure de fer arribar la bona nova de l'Evangeli a aquest món tan divers, tan marcat pel consumisme, sovint tan alienat dels valors transcendents?

De moment, ja en la línia del Concili, a la demarcació del Vallès s'ha emprès l'Assemblea de Càritas, per veure la realitat de les moltes formes de pobresa que ens envolten, per entendre quina és la nostra actitud davant aquestes realitats, i sobretot com hi podem respondre d'una manera efectiva. Perquè entenem que només amb una actitud cristiana de debò, és a dir oberta als pobres i marginats, tal com demana el nostre concili, tindrà una veu prou clara perquè sigui entesa pels homes i dones d'avui i d'aquí.

Joaquim Lluverol
Arxiprest de Terrassa

PROGRAMA FESTA MAJOR '96

Del 28 de juny al 3 de juliol

DIVENDRES, 28 DE JUNY

A les 6 de la tarda

Baixarà el **Drac de Terrassa**, des de la seva cova de Sant Llorenç, per convidar tothom a participar a la Festa Major. Itinerari: **ctra. Matadepera, Major de Sant Pere, plaça del Rector Homs, Creu Gran, Nou, Sant Pere i raval de Montserrat.**

A les 8.05 del vespre

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR 1996 des del balcó de l'Ajuntament, a càrrec de l'actriu **Àngels Poch**. A continuació el **Sr. Manuel Royes i Vila**, alcalde de la ciutat, farà l'obertura oficial de la Festa i lliurarà el premi a la guanyadora del concurs del cartell de Festa Major d'enguany, la Sra. Anna Clariana.

A 2/4 d'11 de la nit

EL RAVAL INFERNAL tornarà a omplir de foc el raval de Montserrat. Amb la participació dels grups: **Drac de Terrassa, Diables de Terrassa, Drac Baluk Astharot de Ca n'Aurell, Balrogs i, com a grups convidats, Drac de Banyeres del Penedès i Diables de Sant Quirze.** (Aquest acte no és recomanable per als infants. Cal que porteu roba adient, barret, mocador i les sabates ben lligades).

A les 12 de la nit

Directament des de Constantí, arriba la música més fresca i genuïna d'**ELS PETS**, en un gran concert al **parc dels Catalans**.

DISSABTE, 29 DE JUNY

A les 6 de la tarda

LA CERCAVILA omplirà els carrers del centre de la ciutat amb la participació dels grups de cultura popular i tradicional de Terrassa: **Drac de Terrassa, Gegants de Terrassa, Gegants del Pla del Bon Aire, Nans de Terrassa, Bastoners de Terrassa, Bastoners del Blanxart, Castellers de Terrassa, Grallers dels Castellers, Esbart Egarenc, Esbart Terrassa, Grallers d'Olesa, Grallers dels Minyons, Minyons de Terrassa, Agrupació Folklorica Amunt i Crits, ASERT, Colla Sardanista Arjau, Bestiola del Barri de Montserrat, Drac Blanxi, Papallona de Sant Pere, la Pajara de Terrassa, Bitxo del Torrent Mitger, Drac i Bruixes de Can Boada, Diables de Sant Llorenç, Balrogs, Drac Baluk Astharot i Diables de Ca N'Aurell, Diables de Terrassa...**

A 2/4 de 8 del vespre

XVII CURSA ATLÈTICA POPULAR amb

sortida de la **rambla d'Egara-parc dels Catalans** i amb dos recorreguts: 1'5 Km per als més petits, i 6 km per als adults. Les inscripcions es tancaran el dia 28 de juny a les 14h i es podran fer anticipadament a l'**IMCET** (Sant Quirze, 2), a la **UAT** (Pistes de Can Jofresa) o a **Benitosports** (av. Jacquard, 91-95). Organització: **Unió Atlètica Terrassa, Club Natació Terrassa, Comité Nacional de Judges-delegació Terrassa, Club d'Atletisme Bonàire i Consell Esportiu del Vallès Occidental-àmbit Terrassa.**

A les 11 de la nit

LA NIT POCACONYA. A morir-se de riure amb els dos darrers espectacles que la companyia **Pocaconya** interpretarà aquest vespre a l'**Amfiteatre del Parc de Sant Jordi**. A les 11 de la nit s'iniciarà la conya amb l'espectacle **Moltes gràcies** i a la 1 de la matinada continuaran fent-nos riure amb l'espectacle **Stand de Pocaconya**. Preu: 300 PTA (preu únic per als dos espectacles).

DIUMENGE, 30 DE JUNY

A les 10.10 del matí

Solemne benedicció de les noves imatges dels Apòstols pel Sr. Bisbe Carles Soler, a l'atri de la **basílica del Sant Esperit**.

A 2/4 d'11 del matí

SOLEMNE CELEBRACIÓ EUCARÍSTICA a la **basílica del Sant Esperit**, en honor dels patrons de la ciutat: Sant Pere, Sant Cristòfol i Sant Valentí. **EL COR MONTSERRAT DE JOVENTUTS MUSICALS DE TERRASSA**, dirigit per Joan Calsals, interpretarà els Goigs als Sants Patrons, motets de Bach i Gounod, i la **Missa breu núm. 7 en do aux chapelles** de Charles Gounod (1818-1893).

A 2/4 de 12 del migdia

GRAN TRONADA, a la sortida de l'ofici a la **plaça Vella**. Després dels pilars de les colles castelleres, la **corporació municipal** obrirà el tradicional **BALL DE PLAÇA A TERRASSA**, que continuarà l'**Esbart Egarenc**, amb la música d'**Els Ministrils del Raval**. Tot seguit, els balls de **nans, bastoners, drac i gegants**, amb **Els Ministrils del Raval**, donaran pas a la desfilada cap a l'Ajuntament, encapçalada pel **Drac de Terrassa, els macers i el penó de la ciutat**, que enguany portarà la **Penya Ciclista Nicky's - Puntpla**. El seguici sortirà de la **plaça Vella** i passarà pels carrers **Major i Unió** fins arribar al raval de Montserrat.

A partir de les 6 de la tarda

Un altre cop l'espectacularitat i l'aventura del **BENJI**, al **parc dels Catalans**. Amb la col·laboració de **Grues Nasarre**. (Des de les 6 de la tarda es repartiran els tickets gratuïts per poder saltar - NOMÉS UN TICKET PER PERSONA).

DILLUNS, 1 DE JULIOL

A partir de 2/4 d'11 del matí

FESTA MAJOR INFANTIL al **parc de Sant Jordi**. Començarà amb una **GRAN XOCOLATADA**, a la **plaça Freixa i Argemí** i després el **parc de Sant Jordi** s'omplirà de festa per a tots els nens i nenes. Amb tallers de manualitats, música, actuacions de teatre, titelles, tallers esportius, grups d'animació, jocs, curses, i tot allò que pugui fer passar una bona estona a petits... i grans. **Agraïm la col·laboració de les entitats que han fet possible la Festa Major Infantil.** Organització: **Grup «la Xarxa» de Terrassa i Federació d'Esplais de Terrassa.** Amb la col·laboració de **Super Ama**.

A les 8 del vespre

MARÍA DEL MONTE, amb tot el sentiment de les seves cançons, en un gran concert al **parc dels Catalans**.

A les 10 de la nit

BLUES EN LA NIT, amb **ÀNGELS GONYALONS i MÓNICA GREEN**, al **Centre Cultural de la Caixa de Terrassa**. Preu: 2.000.- PTA. Organització: **Caixa d'Estalvis de Terrassa**.

DIMARTS, 2 DE JULIOL

A les 10 de la nit

SERGIO DALMA, el cantant més romàntic del moment, en un concert inoblidable a l'**Estadi Olímpic Municipal de Terrassa**. Preu: 1.000 PTA venda anticipada; 1.500 PTA taquilla. Producció: **Espectacles La Traca i Plàstic Produccions**.

Dimecres, 3 de juliol

A 2/4 d'11 de la nit

GRAN CASTELL DE FOCs PIROMUSICAL al lloc habitual de la cruïlla **av. Abat Marcet/ av. Josep Tarradellas**, a càrrec de la **Pirotècnia Igual**. Amb la música de **Turina, Albéniz, Falla, Mussorgsky, Händel, Tchaikovsky, Vangelis i Freddy Mercury**.

A les 11 de la nit

El tradicional **ROM CREMAT**, servit per la **corporació municipal**, acompanyat de les **HAVANERES** del grup **CAVALL BERNAT**, a la **plaça de Lluís Companys**.

NOTA

A la **rambla d'Egara** s'instal·larà un **ESTAND D'INFORMACIÓ** permanent on des del dimarts 25 de juny, de les 19h a les 21h, s'atendran totes les consultes dels ciutadans sobre la **Festa Major**, carrers tallats a la circulació, aparcaments que es poden utilitzar, parades de taxis, parades d'autobusos, etc.

INDUSTRIAL GRADHERMETIC, S. A. E.

ELEMENTS D' **ALUMINI**
PRELACAT PER A LA CONSTRUCCIÓ

PERSIANES SOSTRES GELOSIES

Fàbrica i Oficines:

Béjar, 345

Tel.: 735 44 08

Fax 735 65 43

08226 TERRASSA

DELEGACIÓ BARCELONA:

Secretari Coloma, 119

Tel.: 219 47 00

Fax 213 58 98

08024 BARCELONA

quemadores

BÉRALMAR S.A.

Cremadors de fuel-oil
combustibles sòlids i gas natural
recuperador de calor dels fums de combustió
generadors d'aire calent
ventiladors
equips piromètrics

Avda. del Vallès, s/n

Tel.: 751 22 00 - Fax: 731 44 83

Polígon Industrial «Els Bellots»

08227 TERRASSA (Barcelona)